

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 48

Dimecres, 21 de maig de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 34

Í N D E X

Projecte de llei

de reconeixement de la Universitat de Vic

Proposició de llei

d'avaluació de l'impacte ambiental (presa en consideració)

Proposició de llei

per la qual es regula el procediment de designació de senadors o senadores representants de la Generalitat de Catalunya i el seguiment de llur activitat (presa en consideració)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i la coeducació a Catalunya

Preguntes

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla interdepartamental d'immigració, amb especial referència a la situació dels treballadors extracomunitaris a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i la recaptació de les taxes i els preus públics de la Generalitat

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 12/1993, del 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre

→

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística i del sòl

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'actuació social

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts.

1. Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de reconeixement de la Universitat de Vic (Tram. 200-00024/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:08)

Presentació del Projecte: conseller de la Presidència. 3116

Article 3

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot, juntament amb les esmenes núm. 2 i 3. Tot seguit, n'anuncia la retirada. 3118

Article 5

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 2)

Retirada abans (esmena núm. 1).

ARTICLE 7, APARTAT 7.1

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 3)

Retirada abans (esmena núm. 1).

ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS ADDICIONALS

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 4)

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls, que n'anuncia la retirada. 3120

ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS ADDICIONALS

— Esmena del G. Mixt (núm. 5)

Torn a favor: Sr. Morera i Tanyà, que n'anuncia la retirada. 3121

Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti. 3122

Posició del G. Socialista: Sr. Cadevall i Soler. 3123

Torn en contra: Sr. Castellnou i Alberch (CiU). 3124

El president anuncia la presentació d'unes esmenes tècniques. Tot seguit, n'anuncia la incorporació en el text que s'ha de votar. 3126

— Text del Dictamen

Votació (11:15): aprovat per 112 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. 3126

2. Presa en consideració de la Proposició de llei d'avaluació de l'impacte ambiental (Tram. 202-00022/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (11:16)

Presentació: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV). 3126

Torn en contra: Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU). 3128

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 3130

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete. 3130

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal. 3131

Posició del G. Socialista: Sra. Tura i Camafreita. 3132

Posició del grup presentant: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV), que n'anuncia la retirada. 3133

3. Presa en consideració de la Proposició de llei per la qual es regula el procediment de designació de senadors o senadores representants de la Generalitat de Catalunya i el seguiment de llur activitat (Tram. 202-00075/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (12:08)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC). 3134

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 3136

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro. 3138

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés. 3139

Posició del G. Socialista: Sr. Guitart i Domènech. 3140

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla. 3141

Posició del grup proponent: Sr. Ridao i Martín (ERC), que n'anuncia la retirada. 3142

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa una modificació de l'ordre del dia consistent a posposar per a una altra sessió plenària les interpellacions corresponents als punts quart, setè i vuitè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals

(Tram. 300-00157/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (13:07)

Formulació: Sr. Rañé i Blasco (S).

3143

*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.**Resposta:* conseller de Treball.

3144

Rèplica: Sr. Rañé i Blasco (S).

3146

*El president es reincorpora al seu lloc.**Contrarèplica:* conseller de Treball.

3147

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i la co-educació a Catalunya (Tram. 300-00179/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (13:44)*Formulació:* Sra. Duch i Plana (S).

3148

Resposta: conseller d'Ensenyament.

3150

Rèplica: Sra. Duch i Plana (S).

3151

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament.

3152

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i tretze minuts.

6. Preguntes (Punt setzè de l'ordre del dia.) (16:43)**Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a l'Estat** (Tram. 317-00272/05)*Formulació:* Sr. Joaquin Nadal i Farreras (S).

3153

Resposta: president de la Generalitat.

3153

Repregunta: Sr. Joaquin Nadal i Farreras (S).

3153

Segona resposta: president de la Generalitat.

3153

Pregunta al president de la Generalitat sobre si el pla d'estudis de l'Escola Nautico-pesquera de l'Ametlla de Mar (Baix Ebre) és suficient (Tram. 317-00276/05)*Formulació:* Sr. Luna i Vivas (P).

3154

Resposta: president de la Generalitat.

3154

Repregunta: Sr. Luna i Vivas (P).

3154

Segona resposta: president de la Generalitat.

3154

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'entrevista mantinguda amb el president del Govern de l'Estat (Tram. 317-00280/05)*Formulació:* Sr. Carod-Rovira (ERC).

3155

Resposta: president de la Generalitat.

3155

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC).

3155

Segona resposta: president de la Generalitat.

3156

Pregunta al president de la Generalitat sobre si els compromisos derivats de l'acord de Maastricht són el que justifica el manteniment del pacte amb el Govern de l'Estat (Tram. 317-00283/05)*Formulació:* Sr. Tugues i Boliart (M).

3156

Resposta: president de la Generalitat.

3156

Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (M).

3156

Segona resposta: president de la Generalitat.

3157

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'efecte que poden tenir per a Catalunya les converses amb el president del Govern de l'Estat (Tram. 317-00284/05)*Formulació:* Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

3158

Resposta: president de la Generalitat.

3158

Repregunta: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

3158

Segona resposta: president de la Generalitat.

3158

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per contradiccions.

3159

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per contradiccions.

3159

El president de la Generalitat intervé per contradiccions.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la inserció laboral assolida mitjançant l'aplicació del programa PIRMI durant l'any 1996 (Tram. 317-00287/05)

Formulació: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).

3160

Resposta: president de la Generalitat.

3160

El Sr. Hinojosa i Lucena (CiU) intervé per agraïments.

3160

Preguntes al Consell Executiu sobre l'acord interconfederal per a l'estabilitat en l'ocupació (Tram. 310-00291/05), sobre si l'acord interconfederal per a l'ocupació afavoreix les relacions laborals en els àmbits autonòmics (Tram. 310-00292/05/05) i sobre si l'acord interconfederal per a l'estabilitat en l'ocupació afavoreix la contractació en empreses de menys de 25 treballadors (Tram. 310-00293/05)

Formulació: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).

3161

Resposta: conseller de Treball.

3161

Repregunta: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).

3162

Segona resposta: conseller de Treball.

3162

Pregunta al Consell Executiu sobre les característiques del premi Europa, presentat recentment per diversos organismes (Tram. 310/00319/05)

Formulació: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).

3162

Resposta: conseller de Benestar Social.

3163

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de la llengua catalana en el nou panorama de l'oferta televisiva (Tram. 310-00243/05)

El president n'anuncia la retirada.

3163

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals els mestres d'EGB assignats al Departament de Justícia encara no han passat cap procés d'oposició des de l'any 1984 (Tram. 310-00246/05) i sobre les negociacions per a convocar un concurs-oposició per als 75 mestres interins de les presons de Catalunya (Tram. 310-00247/05)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

3163

Resposta: consellera de Justícia.

3164

Repregunta: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

3164

Segona resposta: consellera de Justícia.

3165

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa que el punt quinquè sigui substanciat tot seguit. S'aprova per assentiment.

3165

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia a Catalunya (Tram. 302-00097/05) (Punt quinquè de l'ordre del dia.) (17:46)

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Presentació: Sr. Fabregat i Vidal (P).

3165

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1 a 5)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz.

3166

El president es reincorpora al seu lloc.

— Esmena del G. Mixt (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Morera i Tanyà.

3168

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll.

3170

Posició del G. Socialista: Sr. Vilalta i Oliva.

3171

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Iglesias i Sala.

3172

Posició del grup presentant: Sr. Fabregat i Vidal (P), que anuncia l'acceptació d'una esmena transaccional.

3173

El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.

3174

Votació de la Moció amb l'esmena incorporada (18:49): aprovada per 111 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

3174

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (Tram. 302-00091/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (18:50)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC).

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmena del G. P. Popular (núm. 1)

Torn a favor: Sra. Nadal i Aymerich.

3175

— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 4)

Torn a favor: Sr. Oliart i Pons.

3176

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 3)

Torn a favor: Sr. Orriols i Sendra.

3177

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

3179

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.

3179

Posició del grup presentant: Sr. Ridao i Martín (ERC), que anuncia l'acceptació d'un text transaccional.

3180

El secretari primer llegeix el text transaccional.

3181

Votació (19:36): aprovada per 101 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

3181

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla interdepartamental d'immigració, amb especial referència a la situació dels treballadors extracomunitaris a Catalunya (Tram. 302-00092/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (19:37)

Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

3181

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín.

3183

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 4)

Torn a favor: Sra. Bruguera i Bellmunt.

3184

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

3185

Posició del G. P. Popular: Sr. Bonet i Palau.

3187

Posició del G. Socialista: Sr. Oliart i Pons.

3187

Posició del grup presentant: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV), que anuncia l'acceptació d'una esmena transaccional al punt 6.

3188

El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.

3189

Votació dels punts 2 i 7 (20:34): rebutjats per 43 vots a favor, 47 en contra i 11 abstencions.

3189

Votació de la resta de la Moció (20:35): aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

3190

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i la recaptació de les taxes i els preus públics de la Generalitat (Tram. 302-00093/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (20:36)

Presentació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

3190

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Camps i Rovira.

3191

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

3191

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca.

3192

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas.

3193

Posició del G. Socialista: Sr. Carnicer i Vidal.

3193

Posició del grup presentant: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

3194

El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per contradiccions.

3194

Votació del preàmbul i el punt primer (21:07): aprovats per 94 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

3195

Votació del punt segon (21:08): rebutjat per 12 vots a favor, 47 en contra i 35 abstencions.

3195

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 12/1993, del 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre (Tram. 302-00094/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (21:10)

Presentació: Sr. Gil i Agné (S).

3195

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz.

3196

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Curto i Forès.

3197

<i>Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.</i>	3198
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.</i>	3199
<i>Posició del G. P. Popular: Sr. Luna i Vivas.</i>	3199
<i>Posició del grup presentant: Sr. Gil i Agné (S), el qual proposa una esmena transaccional al text.</i>	3200
<i>El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.</i>	3200
<i>El Sr. Gil i Agné (S) i el secretari primer intervenen per una qüestió tècnica.</i>	3200
<i>Votació de l'esmena transaccional (21:46): aprovada per 94 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.</i>	3201

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística i del sòl (Tram. 302-00095/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (21:47)

<i>Presentació: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).</i>	3201
— <i>Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1 i 2)</i>	
<i>Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver.</i>	3202
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.</i>	3203
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.</i>	3204
<i>Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez.</i>	3205
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Pont i Puntigam.</i>	3207
<i>Posició del grup presentant: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S), el qual accepta les esmenes presentades.</i>	3208
<i>Votació dels punts 1 i 2 (22:33): rebutjats per 32 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions.</i>	3208
<i>Votació dels punts 4, 5 i 6 (22:34): rebutjats per 36 vots a favor, 46 en contra i 11 abstencions.</i>	3208
<i>Votació dels punts 3, 7, 8, 9 i 10 (22:35): rebutjats per 34 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.</i>	3208

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'actuació social (Tram. 302-00096/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (22:35)

<i>Presentació: Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).</i>	3208
— <i>Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)</i>	
<i>Torn a favor: Sr. Ridao i Martín.</i>	3210
— <i>Esmena del G. Socialista (núm. 1)</i>	
<i>Torn a favor: Sra. Marina Geli.</i>	3211
<i>Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.</i>	3212
<i>Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.</i>	3212
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Hinojosa i Lucena.</i>	3212
<i>Posició del grup presentant: Sra. Mayol i Beltran (IC-EV), la qual accepta l'esmena del G. Socialista i proposa una transaccional a la del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.</i>	3214
<i>El Sr. Hinojosa i Lucena (CIU) intervé per contradiccions.</i>	3215
<i>El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.</i>	3215
<i>Votació (23:17): rebutjada per 33 vots a favor, 45 en contra i 11 abstencions.</i>	3215

La sessió s'aixeca a un quart de dotze de la nit i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 34

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei de reconeixement de la Universitat de Vic. Tram. 200-00024/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.
2. Proposició de llei d'avaluació de l'impacte ambiental. Tram. 202-00022/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.
3. Proposició de llei per la qual es regula el procediment de designació de senadors o senadores representants de la Generalitat de Catalunya i el seguiment de llur activitat. Tram. 202-00075/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb vuit altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
4. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'aplicació de les subvencions corrents del Departament d'Economia i Finances. Tram. 301-00045/05. Sr. Higin Clotas i Cierco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals. Tram. 300-00157/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i la coeducació a Catalunya. Tram. 300-00179/05. Sra. Montserrat Duch i Plana, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
7. Interpellació al Consell Executiu sobre la contractació laboral en el servei públic de viatgers. Tram. 300-00219/05. Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció i difusió del coneixement del llenguatge de signes. Tram. 300-00126/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària. Tram. 302-00091/05. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla interdepartamental d'immigració, amb especial referència a la situació dels treballadors extracomunitaris a Catalunya. Tram. 302-00092/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.
11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i la recaptació de les taxes i els

preus públics de la Generalitat. Tram. 302-00093/05. Sr. Jordi Guilot i Miravet, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 12/1993, de 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. Tram. 302-00094/05. Sr. Mariano Gil i Agné, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística i del sòl. Tram. 302-00095/05. Sr. Manuel Nadal i Farreras, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'actuació social. Tram. 302-00096/05. Sra. Imma Mayol i Beltran, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia a Catalunya. Tram. 302-00097/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Aquesta Presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, així com el nom de les senyores diputades i dels senyors diputats que les han formulades, serà distribuïda seguidament, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de reconeixement de la Universitat de Vic

Entrem, per tant, al punt primer de l'ordre del dia d'avui: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de reconeixement de la Universitat de Vic i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. D'acord amb l'article 101 del Reglament, comencem el debat. Per presentar el Projecte de llei, té la paraula l'honorable senyor conseller de la Presidència, Xavier Trias, per un temps màxim... No, sense temps, sense limitació de temps.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Mol honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, en nom del Govern em correspon la presentació davant d'aquesta cambra del Projecte de llei de reconeixement de la Universitat de Vic. Voldria, abans de tractar els eixos principals sobre els quals es recolza aquest Projecte de llei i de fer explícita la voluntat del Govern de la Generalitat aprovant en el seu moment

l'avantprojecte corresponent, subratllar l'esforç i el treball portats a terme pels grups parlamentaris durant la seva tramitació a la Comissió de Política Cultural. La voluntat d'entesa i de consens del Grup Parlamentari que dona suport el Govern s'ha vist acompanyada d'una molt bona predisposició per part de la resta de grups parlamentaris, circumstància que ha permès un alt grau de sintonia, sens perjudici de les lògiques discrepàncies polítiques, que s'expressen bàsicament en aspectes relacionats amb el finançament de la Universitat.

Per al Govern de Catalunya és un motiu de satisfacció i per a mi un honor presentar el Projecte de Llei de reconeixement de la Universitat de Vic al Ple del Parlament de Catalunya, i voldria agrair especialment l'assistència avui en aquesta sessió plenària del comissionat d'Universitats i Recerca, dels responsables de la Universitat de Vic, amb el seu director general, de representants d'altres universitats catalanes i del Consell Interuniversitari de Catalunya.

La presentació d'un projecte de Llei per al debat i l'aprovació d'aquesta cambra és de per si un esdeveniment de gran transcendència per al país, però encara en té més el fet que aquesta iniciativa legislativa faci referència al reconeixement d'una nova Universitat que s'incorpora al mapa universitari de Catalunya. En aquest sentit sempre hem dit que la formació és un dels pilars bàsics en què se sustenta el progrés de les nacions i de les persones. És prou conegut l'esforç que s'ha fet aquests darrers deu anys des del Govern de la Generalitat, des de les mateixes universitats, des dels municipis, des d'aquest mateix Parlament i del conjunt de la societat catalana per satisfer una demanda social creixent d'estudis universitaris i per estendre-la pel territori de manera que fos un instrument d'equilibri territorial i de dinamització de les nostres ciutats i de les nostres comarques. Tot aquest esforç, del qual avui tenim un nou testimoni, forma part de la política de construcció de país que, com acabo de fer esment, considera la formació –tota, però la universitària en particular– com una de les bases més evidents i sòlides de desenvolupament social, cultural i econòmic i de reforçament de la nostra identitat.

És clar que en la societat del coneixement la formació superior esdevé essencial fins a determinar-ne el seu propi futur. Algú ha dit que la valoració, el crèdit que mereix una societat ve determinat per la qualitat de les seves universitats. No és estrany, doncs, que hagi estat una de les prioritats del Govern de la Generalitat la de transformar en profunditat el sistema universitari català per adequar-lo als requeriments d'un país obert, modern i competitiu, com és i ha de seguir sent Catalunya. Aquest Parlament ha aprovat aquests darrers anys les lleis de creació de les universitats Pompeu Fabra, de Girona, Lleida i Rovira i Virgili, com també les lleis de reconeixement de les universitats Ramon Llull i Oberta de Catalunya; cos legal que fa realitat la clara voluntat del Govern de la Generalitat i d'aquest Parlament de reequilibrar el territori i d'apropar els serveis i les infraestructures a tots els catalans.

Tota aquesta activitat, de per si ja prou important, es veu enriquida avui per una nova iniciativa sortida de la

mateixa societat civil, de la societat vigatana, fent realitat aquella estreta unió i compromís entre el país i la universitat que s'ha donat a Catalunya des que fa set-cents anys van néixer els estudis generals a diverses ciutats catalanes, que foren abolits el 1714, juntament amb les nostres institucions d'autogovern, i recuperats en part amb la Generalitat restaurada. El Projecte de Llei que arriba a aquest Parlament retornarà a Vic, com abans ho va fer amb Girona, Lleida i Tarragona - Reus, la condició plena de ciutat universitària, i restitueix una institució suprimida contra la voluntat dels vigatans, i reforça per a Catalunya el policentrisme universitari seguint la tradició històrica de configurar el territori com un entramat equilibrat de comarques i ciutats. El Projecte de Llei que tot seguit serà sotmès a debat i votació configura, a més a més, un nou model d'universitat que desborda la dicotomia universitat pública - universitat privada, que vol ser un espai de creativitat científica i de rigor educatiu amb vocació de servei a tota la societat.

Els centres de la Universitat de Vic han estat vinculats fins ara a universitats públiques, a la Universitat de Barcelona, la Universitat Autònoma de Barcelona i la Universitat Politècnica de Catalunya; han estat promoguts i sostinguts des de l'Ajuntament de la ciutat, i es projecten en l'àmbit del seu territori natural. En aquest sentit, amb l'aprovació d'aquest Projecte de Llei es donarà carta de naturalesa a la docència universitària que es venia impartint a Vic des de 1977 a través dels seus Estudis Universitaris. La Universitat neix també amb la voluntat de complementar l'oferta d'ensenyaments universitaris a Catalunya i de col·laborar amb els òrgans de coordinació del sistema universitari per tal de fer més efectiva la seva vocació de servei públic.

El projecte de la Universitat de Vic s'inspira en els valors de la pedagogia catalana, en clara sintonia amb la realitat social i territorial, es fonamenta en una activitat de docència i de recerca de qualitat que potencia els coneixements científicotècnics i estimula els ideals humans individuals i socials. El projecte ve avalat per dues dècades d'intensa activitat que, més enllà de l'activitat docent reglada, s'ha estès en els àmbits de la recerca, de la formació continuada i de l'activitat editorial. Els Estudis Universitaris de Vic, que avui són la base de la Universitat de Vic, han assolit així un alt nivell d'acceptació social, un grau de desenvolupament i de qualitat remarcables. El mateix Consell Interuniversitari de Catalunya, en el seu informe, valora la tasca realitzada pels Estudis Universitaris de Vic, que, mitjançant el règim d'inscripció a universitats públiques, han format part de la programació universitària catalana amb la consegüent funció d'equilibri territorial que aquests Estudis han exercit i continuaran exercint en el camp de l'educació superior. En aquest sentit, la seva transformació en una universitat amb vocació de servei públic, però adoptant la formulació jurídica d'universitat privada, li permet ampliar la seva oferta d'estudis. Així, la nova Universitat organitzarà inicialment els ensenyaments pertinents per a l'obtenció de les llicències en traducció i interpretació, en administració i direcció d'empreses, en psicopedagogia i en ciència tecnològica dels aliments; les diplomatures en ciències empresarials i infermeria; les enginyeries tècniques

3118

en informàtica de gestió, agrícola –especialitat en indústries agràries i alimentàries–, de telecomunicació –especialment en sistemes de telecomunicació– i industrial –especialitat en electrònica industrial–, i finalment els magisteris en educació infantil, educació primària, educació especial i llengua estrangera.

Tenint en compte, doncs, el compliment de tots les requisits legals, els compromisos assumits per la fundació titular de la Universitat i l'informe favorable del Consell Interuniversitari de Catalunya, és de justícia i es justifica el reconeixement pel Parlament de Catalunya de la Universitat de Vic.

No voldria finalitzar la meua intervenció sense agrair la tasca realitzada per les senyores i els senyors diputats integrants de la Comissió de Política Cultural en la tramitació d'aquest Projecte de llei. La voluntat de diàleg dels diferents grups parlamentaris, a la qual m'he referit a l'inici de la meua intervenció, ha fet possible enriquir el projecte inicial. Com a conseqüència d'aquesta actitud positiva, avui només queden vives quatre de les setze esmenes presentades. Estem, doncs, davant d'una llei que esperem que assolirà un ampli consens de la cambra, la qual, com a legítima representació del poble de Catalunya, confio que li doni la seva aprovació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller de la Presidència. Tenen ara la paraula els grups que han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Ignasi Riera, per un temps màxim de cinc minuts. (*Remor de veus.*)

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amigues i amics, especialment els que avui ens acompanyen i els que han fet possible fins ara l'existència...

El president

Volen fer el favor de guardar silenci?

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. El reconeixement, per tant, a les persones avui presents aquí i que han fet possible que s'hagi arribat al reconeixement d'aquesta Universitat de Vic.

Vull començar manifestant que el nostre Grup, que ha vist assumides i recollides una part de les nostres esmenes, i algunes de les esmenes que considerava més importants per arrodonir el Projecte, decideix en aquest moment retirar la resta de les esmenes encara vives; resta d'esmenes que, en tot cas, el que volien era clarificar el procés, tenir més dades, fer públiques aquestes dades a partir, justament, del que deia la Llei. En cap cas no hem fet esmenes..., quan la Llei parlava que «l'òrgan competent de l'Administració de la Generalitat aportarà» una sèrie de dades, la nostra esmena deia: «i farà un seguiment» a més a més. Com que ens han

convençut les raons dels ponents i ens han fet veure que aquestes garanties ja quedaven incloses en el marc de la Llei i, en tot cas, de la legislació general, creiem que és possible retirar aquestes esmenes i, per tant, ens sumem al que deia ara el senyor conseller en aquest procés de consens progressiu a l'entorn d'aquest Projecte.

Aprofito, per tant, si així m'ho permet el senyor president, per fer el posicionament del nostre Grup, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, al Projecte de llei que avui se'ns sotmet a votació.

Voldria començar dient que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds s'ha mostrat tothora favorable a l'aprovació d'aquesta Llei, és a dir, d'aquests Estudis Universitaris de Vic. En el programa d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds a les darreres eleccions municipals llegim textualment pel que fa als Estudis Universitaris «impulsar el projecte de conversió en universitat. Dotar de competències la Fundació Pública per als Estudis Universitaris i obrir-la a la representació de les forces polítiques i sindicals, cambra de comerç i institucions financeres. Promoure una política de beques per a estudiants que garanteixi l'accés als Estudis Universitaris de Vic a tothom.» És, per tant, com a continuació d'allò proposat explícitament així en el programa electoral, que el nostre Grup s'ha posicionat davant d'aquesta proposició de llei.

Recordem que Vic va voler tenir sempre una universitat pública. Ja el 1970 es va proposar crear una escola de magisteri, i el 1979, en el marc del Congrés Universitari Català, va voler fer efectiva la proposta mitjançant la fórmula d'extensió universitària.

El nostre Grup reconeix que els Estudis Universitaris de Vic han suposat un element tant de reactivació econòmica com de reactivació cultural de la zona. La presència d'uns Estudis Universitaris de Vic han impulsat la laïcització dels corrents de pensament a Osona i al seu entorn, d'una banda, i l'aportació de noves propostes tècniques en camps que tenien molt a veure amb les bases de la vida cultural però també de la vida econòmica de Vic i del seu entorn. Aquests dies he tingut novament ocasió de constatar-ho.

La fórmula actual d'adscripció dels Estudis Universitaris de Vic a les universitats catalanes públiques consolidades resultava força onerosa per als Estudis Universitaris de Vic, i naturalment, força onerosa per als seus estudiants. El Patronat actual, de titularitat privada, és, tot amb tot, un patronat presidit per un alcalde. Les entitats que han funcionat fins ara, en aquest moment, foses i refoses les fundacions universitàries Balma i la Fundació Eusebi Molera... Si el 1972 l'entitat promotora de l'Escola Universitària de Mestres era formada per l'Ajuntament, el Bisbat, els pares d'alumnes i els professors, des del 1984 el Patronat fou succeït per la Fundació Universitària Balma, creada per l'Ajuntament de Vic i la mateixa Escola Universitària de Mestres, regida per la Llei de fundacions, aprovada pel Parlament de Catalunya.

El senyor conseller ja ha parlat de la normativa legal en què es recolza la nova Universitat de Vic. No insistiré en aquest punt. Sí que insistiré en la voluntat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds... –vegeu la Moció sub-

següent a la interpellació sobre el finançament universitari del proppassat dia 5 de març—, en el caràcter públic prioritari de l'oferta pública universitària a Catalunya. Aquest va ser el text de la nostra proposta, aquesta va ser l'explicitació del nostre desig. Alhora, Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha constatat i constata la tendència creixent del Govern de Convergència i Unió, sempre amb el suport del PP, de finançar amb diner públic propostes d'estudis superiors de titularitat privada o amb fórmules en què la titularitat pública i la titularitat privada fins i tot afecten les memòries, en què no acabem de saber quan i on colloquem noves propostes tan importants com la de la Universitat Oberta de Catalunya, per exemple.

Alhora, Iniciativa per Catalunya - Els Verds valora les aportacions acadèmiques...

El president

Senyor Riera, ha consumit amb escreix el seu temps.

El Sr. Riera i Gassiot

Perdoni, senyor president, li havia dit que, a més a més, em posicionaria i que per això sumava el temps.

El president

No ho havia entès així; d'acord.

El Sr. Riera i Gassiot

No, jo..., si no...

El president

Acabi, acabi, acabi.

El Sr. Riera i Gassiot

Sumar el temps. No és que..., ja sap que sempre he estat molt disciplinari amb el temps, senyor president. I que hi sumava el temps per al posicionament.

Iniciativa per Catalunya - Els Verds —ho hem dit— valora les aportacions acadèmiques i socials dels estudis universitaris de Vic. Voldria —el nostre Grup— esbandir dubtes raonables sobre la viabilitat econòmica de la nova Universitat de Vic. I insistim en un principi programàtic aplicat a la futura Universitat de Vic: hauríem volgut que fos una universitat pública i que abastés les comarques compreses entre dues capitals bàsiques per a l'equilibri territorial de Catalunya, Manresa i Vic. Quan el nostre Grup es va posicionar sobre la creació de la Universitat Rovira i Virgili, de la Universitat de Lleida i de la Universitat de Girona, vam dir que aquelles universitats, que ens semblaven molt importants i a les quals donàvem el nostre suport, haurien requerit —com se'ns havia promès— abans un pla ben clar al mapa universitari de Catalunya com a eina prèvia per saber si aquelles eren les universitats prioritàries. Els recordo que hi havia un informe del Consell Interuniversitari de Catalunya que recomanava que fos justament la quarta universitat, com es reclamava així en

aquells moments, la universitat del Baix Llobregat, que no va ser creada com a tal. I era en funció, justament, d'aquesta situació que nosaltres dèiem que abans tinguem un mapa universitari de Catalunya clar i puguem saber quines són les prioritats en aquest mapa universitari, justament d'universitats públiques. I entenem ja en aquells moments..., els remeto, en tot cas, al *Diari de Sessions*, que, quan fèiem la defensa de la creació de les universitats abans esmentades, dèiem: «i creiem que hi ha d'haver una universitat pública en l'eix que va entre Vic i Manresa, perquè d'aquesta manera tindríem una universitat pública en l'espai central de Catalunya.»

Jo voldria recordar algunes de les consideracions del Consell Interuniversitari de Catalunya entorn del reconeixement de la Universitat de Vic; ho ha fet el senyor conseller, i em penso que és important recordar aquestes recomanacions. Entre aquestes recomanacions hi ha... —atesa la transcendència que té, per al sistema universitari català, que els Estudis Universitaris de Vic fins ara adscrits a diverses universitats públiques s'hagin constituït com a universitat privada i n'hagin sol·licitat el seu reconeixement—, s'acordà encomanar a la Comissió de programació l'elaboració d'un resum de les reflexions sorgides al llarg del debat per acompanyar l'informe en la seva tramitació al Govern; i entre aquestes recomanacions es torna a parlar, es valora la tasca realitzada pels Estudis Universitaris de Vic. Hi estem totalment d'acord, i retem una vegada més honor a qui ha estat capaç de fer això —honor i gratitud. Es considera que el reconeixement de la Universitat de Vic pot comportar la inclusió en el sistema universitari català d'un nou model d'universitat bàsicament centrat en ensenyaments de primer cicle: diplomatures, enginyeries tècniques. La possible extensió d'aquest model podria fer replantejar, diu l'informe, «les consideracions subsegüents a l'informe del Consell Interuniversitari de Catalunya podrien fer replantejar la configuració actual del sistema universitari català». Es recomana que la Universitat de Vic es mantingui en unes proporcions i dimensions adequades fins a veure com es desenvolupa la demanda universitària, i es fa notar la naturalesa jurídica de les fundacions promotores. Es diu també —hi ha un darrer punt que el voldria recollir—, respecte al patrimoni de la nova universitat, que l'Ajuntament de Vic hauria de clarificar i regularitzar la situació per tal que l'entitat titular de la Universitat de Vic tinguí el seu patrimoni propi i no hagi de dependre de les cessions d'ús que l'Ajuntament de Vic li vulgui atorgar.

I acabo, senyor president. Algú va escriure en el seu moment que res no s'aprèn de Catalunya en la universitat oficial fora del que alguns catedràtics de bona voluntat puguin voluntàriament, eixint de la via oficial, explicar als seus deixebles. Deia encara aquest escriptor: «Convé, en gran manera, encaminar totes les forces a un objecte de la conquesta de la universitat. El dia que la universitat sigui de debò catalana començarà la renaixença a Catalunya.» El text és, naturalment, del doctor Torras i Bages.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per presentar la seva esmena i fixar la posició del Grup, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar l'esmena que es manté viva de les presentades per Esquerra Republicana i per fixar el posicionament del Grup. I d'entrada els vull dir que per defensar l'esmena i retirar-la, perquè és voluntat del Grup d'Esquerra Republicana en el Parlament, com ja vam anunciar en l'inici del debat en ponència, que aquesta sigui una llei aprovada per unanimitat del Parlament.

El Grup d'Esquerra Republicana va presentar tres esmenes a l'inici del debat d'aquest Projecte de llei que avui esdevindrà llei. Aquestes tres esmenes no modificaven en cap moment el sentit, la forma del Projecte de llei, sinó que, en un cas, matisaven una expressió del preàmbul, i en altres dos casos, incloïen en el Projecte de llei conceptes que apareixien o en la mateixa memòria de la Universitat de Vic o en l'informe del Comissionat d'Universitats.

La primera esmena, que ja vam retirar inicialment en el seu debat en ponència, feia referència a un aspecte que el senyor comissionat i les senyores i els senyors diputats saben que preocupa aquest Grup Parlamentari, i que, en tot cas, no hem mantingut viva en el Ple perquè no volíem que Vic patís d'un fet que és genèric, que és el convenciment del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya que és una fallàcia parlar de sistema universitari català mentre no existeixi un corpus jurídic universitari propi, i que, per tant, és molt més correcte parlar d'universitats catalanes, ja que l'únic que hi ha en aquests moments a Catalunya és el sistema universitari espanyol, en la seva concreció a casa nostra. Però, en tot cas, com dèiem, no volíem que Vic rebés, ella sola, la nostra consideració sobre aquest aspecte, i per això la vam retirar de bon començament.

De les altres dues esmenes, la primera feia referència, literalment, a un paràgraf de l'informe del Comissionat, que era el paràgraf que assenyalava que la Universitat de Vic «no podrà rebre subvencions per al funcionament ordinari, ja que s'acull a la Llei d'universitats privades», a l'existència de la Universitat de Vic com a universitat privada. Nosaltres volíem que constés aquest paràgraf pel seu sentit invers, és a dir..., perquè si constava explícitament amb aquesta formulació, semblava al Grup d'Esquerra Republicana que es deixaven les portes obertes a dos aspectes que nosaltres sí que creiem que la Universitat de Vic hauria de tenir: per un cantó, el suport a la investigació, essent com és una universitat de titularitat d'una fundació que s'acull a les fundacions privades però que és pública en la seva composició, i per l'altre, quan puguem disposar d'un sistema de beques —que semblava que un dia o altre, aquest segle o el que ve, ho aconseguirem; el senyor conseller, amb el seu optimisme, diu que aquest segle—, quan puguem disposar d'un sistema de beques propi, doncs,

també, d'aquest sistema de beques, que la Universitat de Vic no en surti exclosa.

En tot cas, però, com que ja hi ha una legislació clara sobre el finançament, doncs, també al seu moment vam acceptar una transacció amb altres grups i amb el Grup de la majoria que especificava alguna cosa d'aquest tipus.

I, en tercer lloc, hem mantingut fins al Ple —perquè és, en part, on voldríem centrar el nostre discurs avui— una altra esmena —que és la que, insisteixo, retirem—, que recollia també, no sé si literalment —no ho recordo—, però molts paràgrafs de l'informe, de la memòria presentada per la Universitat de Vic sobre el fet que la Universitat de Vic, que neix com a universitat privada, té vocació de ser universitat pública. Tots som conscients que el fet que la Universitat de Vic neixi formalment com a universitat privada depèn en bona part d'allò que hem dit al començament: de la inexistència d'un sistema universitari català propi i, per tant, de la inexistència d'un marc que ens permetés dissenyar un mapa universitari partint de les realitats socials, econòmiques i territorials del nostre país. En aquest sentit, el Grup d'Esquerra Republicana entén perfectament —entén perfectament— que als promotors de la Universitat de Vic no els ha quedat, ara i aquí, cap altra sortida que optar per la privacitat; però, en tot cas, el nostre Grup, el que volia que quedés clar, fos en una disposició addicional o en un preàmbul, era que aquesta opció, ara i aquí, per la privacitat no negava —no negava— una possible conversió posterior en universitat pública. Sigui com sigui, com que això també és en la memòria, insisteixo, inicial, això és en la voluntat dels promotors de la Universitat, i això també és en la voluntat..., no sé si de tots els grups parlamentaris, perquè amb tots no ho hem pogut parlar, però sí que d'una gran majoria de grups parlamentaris, el fet que no aparegui ni en el preàmbul de la Llei al Grup d'Esquerra Republicana tampoc el preocupa excessivament, i, en tot cas, insisteixo, el Grup d'Esquerra Republicana prefereix que aquesta Llei surti per unanimitat de tots els grups de la cambra, de tots els senyors i senyores diputats.

Avui estem fent aquí un acte de justícia històrica; un acte de justícia històrica d'una història molt antiga, però un acte de justícia històrica. Ja s'ha esmentat aquí abans que el 1714, a banda de moltes altres coses, va comportar la supressió de les universitats existents en els territoris de parla catalana, algunes d'elles molt antigues. Fa poc celebràvem, potser no del tot adequadament, l'aniversari de la primera universitat catalana, que era la de Lleida; i a partir d'aquí, fins al segle XVII, van anar succeint-se les de Perpinyà, les de Barcelona, Mallorca, Girona, València, Gandia, Oriola, Tarragona, Vic, Tortosa i Solsona. El Decret de Nova Planta va comportar, amb el triomf borbònic, la supressió de totes les universitats del Principat i la creació d'una única universitat a Cervera, que, un cop superats els primers tràngols, només els primers tràngols, el 1837, va ser closa la de Cervera i reinstaurada la de Barcelona. El 1837 es va donar un pas, un pas per a la recuperació del mapa universitari català anterior al Decret de Nova Planta, amb la reinstauració de la Universitat de Barcelona. Era un pas, però, centrípet i centralista, per-

què només es reinstaurava la Universitat del cap i casal i no es reinstauraven les altres. Ara, molts anys després, estem refent el camí, i vam aprovar la creació, primer, de les universitats de Lleida, Girona i la Rovira i Virgili, i ara, la de Vic.

Aquest fet de justícia històrica és un fet de justícia històrica si ens remuntem al Decret de Nova Planta, però també si ens remuntem a tres dècades enrere, perquè és un fet de justícia històrica a la voluntat de Vic de ser ciutat universitària de ple dret, com també s'ha esmentat aquí. Aquesta voluntat de Vic de ser ciutat universitària de ple dret ho ha estat, a més a més, amb el suport de les tres universitats públiques catalanes existents en el moment de l'inici dels primers estudis a Vic, i ho ha estat també des d'unes iniciatives absolutament innovadores..., nosaltres reconeixem a la Universitat de Vic un cas com a Eumo, com el disseny gràfic i l'editorial; és un cas potser menor des d'una concepció universitària, però que ens exemplifica aquesta voluntat de presentar un model, també, universitari diferent. És, la Universitat de Vic que s'aprova avui, la que en aquests moments té millor resol't el seu trasllat a la societat de les investigacions que produeix, cosa que és un dels pals de paller del món universitari i que és el dèficit d'altres universitats públiques i privades i que en canvi, insisteixo, Vic, des de bon començament, ha fet.

És també un acte –tercer fet– de justícia territorial. Estem avui aprovant la que de moment és la universitat de la Catalunya central, i la que és la Universitat de la Catalunya central amb la voluntat des del Grup d'Esquerra Republicana que serveixi per a la creació d'un espai universitari de la Catalunya central i que, per tant, hi hagi la voluntat d'una planificació que inclogui la Universitat de Vic, però que tampoc deixi de banda d'altres estudis universitaris que hi ha en aquesta zona del nostre país i que, sens dubte, a partir d'ara, si més no des d'aquesta conversió dels Estudis de Vic en universitat, aquesta pot encapçalar.

Ja fa moltes vegades que ho hem dit en aquesta mateixa estrada, que Vic havia d'esdevenir universitat; des de la primera intervenció d'aquest diputat en aquest Parlament parlant d'universitats, vam fer aquesta afirmació. Per tant, avui els puc dir que és un honor per a aquest diputat i un absolut goig per a aquest Grup Parlamentari de poder aprovar la conversió dels Estudis de Vic en universitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan els responsables dels Estudis Universitaris de Vic van sol·licitar al Comissionat per a Universitats i Recerca la tramitació del reconeixement de la Universitat de Vic, no plantejaven un projecte artificial i improvisat, sinó una proposta que venia avalada per antecedents històrics i per la consolidació dels mateixos estudis universitaris. L'acte que té lloc avui aquí no és

res més que el punt culminant d'un procés que es va iniciar el 1977 i que durant vint anys ha anat creixent amb un sol objectiu: aconseguir de nou per a Vic la Universitat.

El nostre Grup ja anuncia el seu vot favorable a aquest Projecte de Llei i, a més, anuncia, senyor president, la retirada de l'esmena presentada, en comprovar que el nou redactat de l'exposició de motius recull, en essència, la nostra petició. I el sentit del nostre vot serà positiu per múltiples i variats motius. Amb tot, aquests es poden reconduir, al nostre entendre, en tres grans grups d'ordre cronològic: passat, present i futur.

Com he remarcat al principi de la meva intervenció, Vic no gaudeix *ex novo* d'experiències universitàries; si hom observa en detall la seva història, comprovarà que els estudis superiors han estat més la norma que no pas l'excepció. Certament, Vic pot presumir d'una història acadèmica excepcional: els mil anys d'estudis superiors de Vic s'inicien amb l'Escola Catedralícia, la importància de la qual posa de manifest Josep Gudiol amb la seva obra dedicada a aquesta matèria, quan recorda que el primer papa d'aquest mil·lenni hi havia estudiat. Més tard trobem els Estudis Generals, de principis del segle XVI; la Universitat Literària, del 1599 al 1717, i finalment, el Seminari Tridentí, a partir del segle XIX.

Permetin-me que pari atenció al principal i millor antecedent de la Universitat de Vic: la Universitat Literària. Aquesta Universitat, que és la sisena més antiga del país, compliria d'aquí a dos anys el seu quatre-centè aniversari. La insurrecció dels vigatans i el pretext que la Universitat era caliu de disturbis van fer que la Universitat Literària de Vic correngués la mateixa sort que la resta d'universitats catalanes i, com totes, fos abolida. Per tant, senyores i senyors diputats, amb la votació d'avui també es produeix un fet simbòlic d'indubtable importància: aquest Parlament, que ostenta la sobirania del poble català, restitueix una de les institucions que per la força de les armes s'aniquilà: la Universitat de Vic.

Si és imprescindible parlar de la tradició en el cas de Vic, encara és més necessari parlar del present, i el present, fins d'aquí a uns minuts, es diu Estudis Universitaris de Vic. El reconeixement de la Universitat, en aquest cas, i per justícia, s'ha de concebre no com l'inici d'un procés, sinó com la conseqüència lògica d'una evolució. Amb el tutelatge de les tres grans universitats públiques catalanes –la de Barcelona, l'Autònoma i la Politècnica–, els Estudis han anat adquirint un volum i una complexitat que només podien derivar en universitat. Sens dubte que des del 77, quan es creà l'Escola Universitària de Mestres, fins a la d'avui, l'evolució ha estat contínua. Evolució que queda palesa de forma concloent si ens remetem simplement a les xifres: de 150 alumnes el 1977 es passa als 3.695 de l'actualitat; o de disposar només de l'espai que permetrien els baixos del Col·legi Sant Miquel dels Sants als 31.436 metres quadrats edificats al final del procés d'expansió.

Però al nostre entendre també existeixen arguments de futur. La conveniència per al reequilibri territorial d'omplir el buit universitari de les comarques centrals; els beneficis culturals i econòmics que aquesta experi-

ència aporta a la regió de Vic; l'adequada adaptació a les exigències canviants del mercat, o la possibilitat de crear una universitat al servei del país, són alguns dels actius d'aquesta proposta.

Amb tot, s'ha d'afirmar que el panorama universitari català ha canviat més en aquesta darrera dècada que no pas en tot el segle. El paper cada cop més decisiu de la Generalitat, la important descentralització dels estudis superiors per al territori, la necessitat de reduir la massificació dels nostres centres superiors, la tendència europea vers la territorialització del fet universitari, les noves demandes socials i les noves necessitats econòmiques i laborals han provocat que a Catalunya es passés de tres universitats a nou. No hem de negar, però, que aquest fet ara descrit, el fet que el creixement demogràfic ha començat a minvar o la manca endèmica de recursos públics per a aquest tipus d'estudis semblarien aconsellar la limitació a la creació de nous centres. Però, senyores i senyors diputats, el nostre Grup creu que en aquest cas els avantatges pesen molt més que els possibles inconvenients. És per aquest motiu que saludem especialment l'informe favorable emès pel Consell Interuniversitari de Catalunya, que, tot i fer algunes recomanacions, no dubta a reconèixer els mèrits dels Estudis Universitaris de Vic i a admetre en el seu si aquesta nova universitat.

La de Vic neix amb la voluntat de sumar i no restar, de complementar i no obstaculitzar el sistema universitari català; en definitiva, neix per la mateixa força dels fets i no per la imposició arbitrària de ningú. L'aposta universitària de la capital d'Osona és especial, no només pels seus orígens, sinó per la seva formulació; té la naturalesa jurídica de privada, es basa en una iniciativa local i té la vocació d'actuar com a universitat estrictament catalana.

De la primera característica cal remarcar que la seva condició d'universitat privada respon més a l'exigència del guió—digui's llei— que a l'autèntica configuració del nou organisme docent. Els promotors no s'estan de repetir una i altra vegada que la vertadera naturalesa és mixta, ja que si bé qui regeix la Universitat és una fundació privada, però, en canvi, la naturalesa a tots els efectes, en principi, és mixta. La vinculació de l'Ajuntament de Vic és, per tant, en aquesta temàtica prou important, com també s'ha de recordar que el fi de la Fundació Balmes no és el lucre, sinó l'interès general de la ciutat, de la comarca i del país. També és indispensable citar el fet que al darrere d'aquest projecte no hi ha cap orde religiós ni cap grup econòmic potent. Aquesta és una proposta estrictament civil.

La segona característica és la de ser una iniciativa de Vic. La seva condició de ciutat mitjana de Catalunya no pot portar a l'error de pensar que aquesta serà una universitat provinciana. Vic i el seu teixit cultural han estat capaços de portar a Catalunya i al món figures com les de Verdager, Balmes, Torras i Bages i molts altres. Vic, malgrat alguns tòpics, ha irradiat saber i cultura molt més enllà dels límits de la seva plana. Cal remarcar que l'interès del nou centre és el d'esdevenir una universitat competitiva en un món, l'universitari, que, malgrat el que es pensaven alguns, tampoc queda ex-

clòs dels processos d'unificació europea i de la mundialització de l'economia i de la informació.

I, per últim, aquesta universitat neix amb la voluntat de recollir al màxim els plantejaments reivindicatius d'universitat catalana. Amb l'avantatge que li dona la seva naturalesa legal, té la possibilitat i la vocació d'autoorganitzar-se i de desenvolupar-se amb molta més llibertat que com ho poden fer la resta d'universitats públiques. La mínima relació amb l'Administració universitària de l'Estat i la vocació abans descrita li permetrà fer una gran aportació a l'incipient sistema universitari català. Tal com afirma l'encara director general dels Estudis, el senyor Ricard Torrents: «La Universitat no existeix perquè sí, sinó perquè té raons per existir.» Doncs bé, les raons de la Universitat de Vic són prou clares i decisives: per justícia històrica, per reconeixement a l'esforç esmerçat en la trajectòria dels Estudis Universitaris de Vic, per fer augmentar el pluralisme al món universitari català, per apostar per una universitat catalana i europea, per implicar de forma harmònica el sector privat i el sector públic, per concebre una universitat flexible i adaptable a les exigències de l'economia i per inserir-se perfectament a l'entorn econòmic, social i cultural.

Amb el ple convenciment de la seva aprovació —i per acabar—, expresso el reconeixement i l'agraïment del meu Grup cap a totes aquelles persones que, del 77 ençà, amb el seu esforç han fet possible retornar a Vic la seva condició de ciutat universitària. I permetin-me una menció especial als batlles de Vic, senyor Ramon Montañà, Pere Girbau i Jacint Codina, i als seus consistoris, que sense el seu compromís no hauria estat possible aconseguir aquesta fita, i a tota la direcció dels Estudis Universitaris, i en especial a tres persones que des del primer moment van optar per hivernar la seva condició pedagògica —i jo sóc testimoni de la seva qualitat professional i humana— per embarcar-se en una aventura que gràcies, principalment, a la seva dedicació i tenacitat, ha arribat a bon port: el senyor Jaume Puntí, el senyor Enric López i el senyor Ricard Torrents. A tots, així com a tot el professorat, a l'alumnat i a la ciutat de Vic, la nostra més sincera felicitació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula, pel Grup Popular, el diputat senyor Eduard Escartín.... Josep Maria Francàs. Perdó, la meua nota em deia un altre nom. Gràcies. Té la paraula el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc ens felicitem tant per la unanimitat de la ponència com de la Comissió i —esperem— de la cambra, atès que s'han retirat les esmenes.

Entenem també que avui no estem parlant d'un naixement, sinó d'una majoria d'edat, perquè a ningú se'ns escapa que els Estudis Universitaris de Vic ja tenen més

de vint anys. D'alguna manera, avui es reprèn la tradició universitària de Vic, que arrenca des del segle XIV i que va assolir el seu primer reconeixement l'any 1599, a pesar que patí l'ensorrada de 1717.

Si abans aquella universitat fou el resultat de la col·laboració entre el Consell Municipal i el Bisbat, avui és la col·laboració d'entitats privats i el municipi de Vic, i això per nosaltres és un exemple de col·laboració entre l'esfera pública i privada, que –com a ningú se li escapa– és molt coincident amb el que és el model programàtic del PP.

Per nosaltres –ja ho he dit més d'una vegada, i suposo que ho seguiré debatent, perquè forma part del nostre discurs–, l'important no és el got, sinó que l'important és el contingut. En aquest cas, l'important no és la titularitat, sinó que l'important és l'eficàcia, l'important és el bon treball, l'important, en definitiva, és el bon servei i que el servei sigui de qualitat, la qualitat del servei. Al PP l'il·lusiona el projecte, l'il·lusiona a la part territorial del PP encara més el projecte, i a mi, personalment –permeteu-me que faci una referència–, m'il·lusiona perquè inclou també una facultat d'Educació. I finalment un disseny: que la comarca d'Osona vetlli perquè la Universitat de Vic sigui una realitat dia a dia que millori les persones, tant professors com alumnes, científicament i personalment, cosa que, per nosaltres, sí que és una gran prioritat. Amb paraules del mateix Dictamen, que recolzem plenament, el projecte de la Universitat de Vic s'inspira en els valors de la pedagogia catalana, en clara sintonia amb la realitat social i territorial, es fonamenta en una activitat de docència i de recerca de qualitat que potencia els coneixements científics i tècnics i estimula els ideals humans individuals i socials.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Socialista votarà afirmativament el Projecte de Llei de reconeixement de la Universitat de Vic. Abans d'explicar el vot positiu, voldria felicitar la ciutat de Vic, els seus representants aquí presents i totes les persones i institucions que durant vint anys han forjat aquesta realitat universitària.

La nova Universitat –com s'ha dit i saben tots– no parteix de zero, sinó que és fruit d'una llarga experiència. Sense esmentar tants llargs precedents com han fet els diputats que han intervingut anteriorment, recordem, entre les primeres realitzacions, la creació de l'Escola de Mestres el 1977, la seva assumpció per la Fundació Universitària Balmes el 1984 i la integració de l'Escola Universitària d'Infermeria el 1986. Més tard –i és per resumir; perdonin els que estiguin treballant en altres àrees–, més tard vindria l'extensió dels Estudis a les ciències socials, a la tecnologia i a les humanitats. El creixement dels Estudis Universitaris de Vic va obligar a segregat els Estudis Universitaris en dues fundacions,

i era natural plantejar-se un pas cap al futur. És just reconèixer, aquí al Parlament –i el nostre Grup ho fa–, la importància cultural, social i econòmica dels Estudis Universitaris per a la ciutat de Vic i per la comarca d'Osona i comarques veïnes. També és de justícia destacar el servei que els Estudis Universitaris de Vic han prestat a Catalunya en uns anys en què la programació universitària anava per darrere de l'increment de la demanda.

El nostre vot positiu, per tant, es basa en aquesta experiència prèvia dels Estudis Universitaris de Vic i en la convicció que el projecte presentat en la memòria de reconeixement de la Universitat de Vic reuneix totes les condicions legals.

També voldríem agrair als Estudis Universitaris de Vic el respecte que han tingut al Parlament de Catalunya en no fer publicitat, i, en tot cas, advertint que estava en tràmit parlamentari, fins que no s'han iniciat els tràmits parlamentaris de reconeixement, cosa que no han fet altres promotors universitaris; i jo agrairia al Govern de Catalunya, i especialment al conseller senyor Trias, que tingues cura d'aquesta publicitat el Govern de la Generalitat.

D'altra banda, el Projecte de Llei presentat pel Govern era, al nostre parer, correcte, en línies generals, més concret i explícit que projectes anteriors als quals ens havíem vist obligats a presentar més esmenes, i, d'altra banda, s'han acceptat algunes de les nostres esmenes per millorar-lo, i les dues esmenes més importants –sobre el finançament i sobre la col·laboració amb el Consell Interuniversitari– han estat recollides en una esmena transaccional en el tràmit ja mateix de discussió en la Comissió.

El reconeixement de la Universitat de Vic és un pas endavant, però –i aquest és un tema del qual han parlat també altres grups parlamentaris– és també una ocasió perduda per dotar Vic d'una oferta universitària pública, cosa que el PSC, ja anteriorment, i fins i tot a la comarca d'Osona, havia reclamat en ocasions anteriors per a un més gran reequilibri territorial. És possible, realment, un altre model diferent que aquest que se'ns presenta avui i existeix en altres ciutats de Catalunya, basat en una oferta important d'alguna universitat pública de Catalunya, especialment de la Universitat Politècnica de Catalunya, perquè ja tenia una existència descentralitzada, complementada amb iniciatives locals.

De totes maneres, encara que aquest és un tema important per nosaltres, el Grup Socialista no ha volgut presentar cap esmena en aquest sentit, perquè ens sembla que haguera estat purament testimonial en aquest moment d'aquest tràmit. En primer lloc, perquè seria una esmena incongruent jurídicament amb una llei de reconeixement d'una universitat privada, i en segon lloc, perquè ens sembla que el primer pas en aquest sentit no haguera hagut de venir ni pot venir del Parlament de Catalunya; prèviament es necessitaria un acord de les tres parts: la Generalitat de Catalunya, o el seu Govern, l'Ajuntament de Vic i els Estudis Universitaris de Vic. Per tant, la primera iniciativa en aquest sentit no pot ser, pensem, del Parlament.

Per què diem que és una ocasió perduda? Perquè, encara que els promotors declaren en la memòria –i segurament ho han fet també en ocasions anteriors– que estarien disposats a cedir la titularitat d'aquests estudis, dels actuals estudis, malgrat això, cada pas endavant en una altra direcció, i particularment el reconeixement de la Universitat de Vic com a universitat privada, fan més difícil la seva reconversió, sigui en centres públics, sigui en universitat pública. Només els vull recordar els problemes que, de vegades, ocasiona la integració a les universitats públiques de centres dels quals ja era titular la Generalitat de Catalunya.

El president

Senyor diputat, se li ha consumit amb escreix el temps que tenia assignat.

El Sr. Cadevall i Soler

Molt bé, senyor president. Acabo, doncs, dient que el nostre vot afirmatiu es basa en aquesta experiència, que les esmenes que presentàvem sobre el finançament han estat recollides en una transacció i ens semblen importants. El nostre Grup sempre ha defensat que no hi ha d'haver finançament públic a les universitats privades, però hem estat d'acord que la transacció sigui recollida en l'exposició de motius per no privar altres ajuts, com ara a la investigació científica, a la normalització lingüística, i em sembla que hem estat l'únic grup a suggerir que fins i tot es poguessin conservar aquells ajuts que el Govern de la Generalitat concedeix a centres universitaris dels quals és titular una entitat local, perquè ens sembla que realitats jurídiques iguals han de ser tractades de manera anàloga.

També, i acabo, senyor president...

El president

Acabi, acabi, per favor, acabi.

El Sr. Cadevall i Soler

Acabo, senyor president, en aquest moment.

També l'últim punt seria pregar –com s'ha recollit parcialment a la transaccional– que es pogués col·laborar en el Consell Interuniversitari –nosaltres estem pensant en la preinscripció–, però això requereix el consentiment del Govern, de les universitats públiques de Catalunya, en tot allò que pogués prestar a la consolidació de la nova universitat.

No em queda res més que dir, doncs, que, a part d'agradir el clima de col·laboració, desitjar bona sort i un futur cap endavant d'aquesta universitat. Per molts anys!

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Enric Castellnou.

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, pujo en aquesta tribuna avui per dos motius, bàsicament. El primer motiu és, òbviament, encara que només sigui per cortesia parlamentària, contestar mínimament les esmenes que havien arribat vives en aquesta sessió del Ple i que jo agraeixo ja des d'ara que hagin estat finalment retirades pels ponents d'aquesta Llei, en una demostració, diria jo, del bon clima que hi ha hagut durant tot el tràmit de ponència i de comissió. En qualsevol cas, els ponents saben perfectament que la postura del nostre Grup en relació amb les esmenes que havia presentat Iniciativa hi era contrària, per un motiu molt fàcil de resumir, que és que nosaltres entenem que aquesta Universitat, la de Vic, no havia de ser més fiscalitzada, més controlada, no havia de tenir a sobre més controls que altres universitats. Entenem que aquestes esmenes d'Iniciativa, per raons comprensibles, anaven cap aquí, nosaltres hi estàvem en contra, i per això hi hauríem votat també en contra.

Pel que fa a l'esmena d'Esquerra Republicana, que també ha retirat i que li agraeixo, és evident que nosaltres entenem que una esmena que implicava establir en aquesta Llei, però només amb caràcter potestatiu, però no obligatori, el pas de privada a pública..., no era necessari. És a dir, en qualsevol moment, la Generalitat, el Govern de la Generalitat, per les seves facultats que té d'ordenació, de planificació, de regulació de Govern, pot prendre aquesta iniciativa; no cal que consti, i menys amb caràcter potestatiu, en una llei. També el Parlament pot avançar-se: instar el Govern perquè prengui aquesta iniciativa. Per tant, entenem que aquesta esmena tampoc no era necessària.

Pel que fa al vot particular del senyor Morera, del Grup Mixt, ell sap que l'esmena seva havia set incorporada per transacció en el conjunt del text ja presentat en aquest Ple, i en definitiva nosaltres vèiem en aquesta seva esmena, en la part que no vàrem acceptar, una certa indefinició, pel mot, sobretot, que deia «inicialment»; «inicialment» per nosaltres no volia dir gaire res: «inicialment» podria ser mig any, un curs, dos cursos... Quedava tan indefinit jurídicament i juridico-econòmicament que l'hauríem votat en contra, i celebrat també que hagi set finalment retirada.

Bé, doncs, després d'aquest torn petit en contra, només per cortesia de les esmenes que ja s'havien presentat i que s'han retirat, sí que vaig ara a fer o formular el pronunciament del Grup de Convergència i Unió sobre aquesta Llei; un pronunciament que formulo especialment en nom dels altres diputats de la Ponència de Convergència i Unió, que són el senyor Espadaler i el senyor Casadesús.

Convergència i Unió votarà favorablement aquesta Llei, i ho farà fonamentalment per quatre motius. Mirin, avui fa més de mil anys que el monjo Gerbert d'Orlhac –i s'hi ha referit ja abans el diputat senyor Morera, i més abans el rector, futur rector d'aquesta universitat, públicament, i ahir un grup de diputats en parlàvem i hi ha una comissió dels ajuntaments de Ripoll i de Vic i de la Generalitat per actuar en relació amb aquesta figura pròximament–, fa més de mil anys

que aquest monjo, com altra gent culta de més enllà dels Pirineus, va venir a Vic, va venir a l'Escola Catedralícia de Vic i també a l'*scriptorium* del monestir de Ripoll a estudiar i a aprendre els avenços científics i tècnics que eren desconeguts a Europa en aquells moments; va ser educat a l'Escola Catedralícia de Vic. Després, amb els coneixements que tenia, va ser, fins i tot, sant pare. Però jo voldria fer notar que aquest personatge notable que es va formar a Vic i que va ser un gran «europeista» —entre cometes, en el moment en què estàvem, que és l'època carolíngia— marca d'alguna manera un antecedent molt important per a l'actual Universitat de Vic. És a dir, l'Escola Catedralícia no era encara la Universitat, és evident que no ho era, però va ser a Vic, com en moltes ciutats europees, el bressol de les futures universitats, que van arribar després a través de l'Estudi General, que va arribar després a través de la Universitat Literària i que finalment —com ja s'ha dit aquí també per altres diputats— va ser suprimida a l'època de Felip V.

Aquesta mica d'història, jo no l'he tret simplement per fer història, sinó justament pel corollari que en deriva. És a dir, d'aquests antecedents, que jo entenc que són brillants, de la Universitat de Vic, jo vull destacar en aquests moments justament que, contra la decisió del rei de suprimir la universitat, el Consell Municipal, és a dir, l'Ajuntament d'aquell temps, va pledejar durant setanta o vuitanta anys, i ho va fer per tal que no es perdessin per a la ciutat de Vic ni les donacions ni els llegats ni les herències, és a dir, les aportacions econòmiques de la gent de Vic, de la gent d'Osona. Voldria destacar aquest fet: que ja en el segle XVIII, a Vic, hi havia una conjunció d'esforços, una confluència d'interessos entre l'Ajuntament, la Universitat i la societat civil, perquè aquest és el fet determinant de l'època actual.

Si hi ha uns antecedents importants, que són els que acabo de citar, també hi ha els últims vint anys un precedent immediat en el qual torna a haver-hi un grup de ciutadans de Vic, que avui ens acompanya aquí, que varen crear la primera escola universitària, que poc després s'hi va afegir l'Ajuntament, i que novament ens trobem avui, l'any 1997, amb una confluència d'interessos i de voluntats de l'Ajuntament, de la gent de Vic i d'Osona i de la Universitat. I això és potser la raó principal d'aquesta Llei. És a dir, hi ha una voluntat des de la societat, des de l'Administració local, de crear a Vic una universitat.

Hi ha, a més a més, en aquesta Universitat una tercera raó que empeny Convergència i Unió a votar a favor de la Llei, i és que aquesta Universitat de Vic s'emmarca dins del sistema de descentralització de les universitats de Catalunya, dins del policentrisme universitari i que, a la vegada, com s'ha dit també fa uns moments, beneficia i afavoreix, d'una banda, la desmassificació d'algunes universitats i incrementa l'oferta universitària, i per l'altra, contribueix a l'equilibri territorial de Catalunya, al progrés cultural, econòmic, social de les comarques.

Una quarta raó que fa que Convergència i Unió voti a favor d'aquesta Llei és que amb la Universitat de Vic, avui, aquesta cambra sanciona una tercera via universitària, una tercera via a la qual va referir-se fa poc el

conseller de la Presidència a Vic; s'hi han referit altres diputats d'aquesta cambra —el nostre portaveu, el senyor Ramon Camp, però també altres diputats d'altres grups—, una tercera via que es fa amb imaginació, es fa dintre de la més estricta legalitat, en el marc del sistema universitari català, però amb la imaginació suficient per fer que Vic se situï, avui, la Universitat de Vic se situï avui entre les tradicionals i clàssiques universitats públiques i les més noves universitats privades, perquè Vic, encara que és efectivament una universitat privada, és també una universitat privada diferent: ni persegueix cap benefici econòmic, ni té al darrere cap ideologia concreta, ni respon tampoc a cap grup de pressió. Hi té, en canvi, un pes considerable l'Ajuntament de Vic, i desitjo que en el futur també hi tingui un pes la societat civil osonenca. Volia dir —i perdonin una mica la meua veu avui afònica i ronca— que la Universitat de Vic és, efectivament, al cent per cent una universitat de servei públic: és privada però amb servei públic. I pensem nosaltres que en el futur la legislació universitària, amb més precisió que fins al moment present, també sancionarà, regularitzarà, legalitzarà aquest tipus d'universitats, terceres vies, entre les públiques clàssiques i les privades que hi ha actualment previstes per la Llei.

Són, doncs, quatre raons importants. En podríem citar més, de raons per les quals el nostre Grup vota a favor d'aquesta Llei. No ho faré ja perquè em sembla que se m'acabaria el temps, però sí que encara en citaré finalment una altra, i és que amb aquesta iniciativa legislativa del Govern de la Generalitat, amb el vot avui favorable de tota la cambra, nosaltres, tots els diputats, estem fent en aquests moments un acte de justícia; o sigui, estem retornant a Vic la Universitat que Felip V li va prendre i la hi estem retornant millor que no l'havia tinguda; l'estem retornant en plenitud, i a la vegada, amb aquesta Llei de reconeixement, també tots plegats reconeixem l'esforç, la dedicació i el treball d'aquests darrers vint anys d'universitat a Vic. Vic és avui una universitat madura, experimentada, que ha demostrat saber fer bé les coses i que ha demostrat que pot continuar sabent-les fer bé.

Per acabar, senyor president, senyors diputats, vull fer dos curts capítols: uns agraïments i un desig. Vull agrair als altres diputats de la Ponència les seves aportacions, sempre positives, i el bon clima de treball; vull agrair com a diputat vigatà i osonenc al president de la Generalitat el seu suport i estímul a la Universitat des del principi, però molt especialment a partir del parlament inaugural del curs 89-90. En la mateixa condició vull expressar el meu agraïment al conseller de la Presidència, senyor Xavier Trias, al secretari general, senyor Joaquim Triadú, i naturalment, al comissionat senyor Joan Albaigés i al seu equip, amb els quals ha set fàcil i agradable de treballar durant aquests dies. I en un moment solemne com aquest crec que és de justícia citar l'agraïment als qui durant aquests anys han vingut personificant la direcció, la gestió i la representació de la Universitat de Vic.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat, amb escreix, el seu temps.

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president; és un minut. Els senyors Ricard Torrents, Enric López, Montserrat Vilalta, Jaume Puntí, Toni Granero, etcètera, tants i tants que avui són aquí que ens acompanyen, amb qui m'ha complagut col·laborar durant aquests anys, i també, especialment, els que han set alcaldes, senyors Ramon Montañà, Pere Girbau, Jacint Codina, a tots ells el nostre Grup vol agrair, a través d'ells, el treball i la dedicació de tants i tants, de tanta gent universitària, de tots els estaments que hi ha a Vic en aquests moments.

Estic segur, i ho desitjo vivament, que el futur d'aquesta universitat serà encara més brillant i esplèndid que aquests anys passats; que l'aportació de Vic al món universitari català serà remarcable i que, per tant, el vot favorable a la Universitat de Vic, que d'aquí a uns minuts donarà aquesta cambra per unanimitat, no sols és merescut per l'obra feta, sinó que també constitueix un estímul i un aval per al futur. Vic serà una petita gran universitat; petita per dimensions, gran per la seva qualitat i el rigor acadèmics i científics. Vic serà una universitat catalana i universal.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció; moltes gràcies pel seu vot favorable a aquesta Llei.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat i havent-se retirat totes les esmenes reservades per defensar davant del Ple, es pot sotmetre tot el text del Dictamen a votació, amb la incorporació de les esmenes tècniques de caràcter lingüístic assolides pels diputats que formaven la Ponència. Havent-hi conformitat dels grups, procedirem així. Per tant, ens preparem per a la votació.

S'inicia la votació.

El Projecte de llei ha sigut aprovat per 112 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, per tant, per la unanimitat de les diputades i diputats presents a la cambra.

(Aplaudiments.)

Proposició de llei d'avaluació de l'impacte ambiental (presa en consideració)

Passem, per tant, al punt següent de l'ordre del dia: Proposició de llei d'avaluació de l'impacte ambiental... (*Remor de veus.*) Prego les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci! El segon punt de l'ordre del dia és: presa en consideració de la Proposició de llei d'avaluació de l'impacte ambiental, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari. Per presentarla, té la paraula el diputat senyor Joan Boada, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Aquesta Proposició de llei ja va ser presentada en aquest Parlament, doncs, ara fa dos anys, pel meu company Víctor Gimeno, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya, i al cap d'aquest temps ens veiem en la necessitat altra vegada de tornar a presentar aquesta Proposició de llei d'avaluació d'impacte ambiental. Les justificacions que abans, fa dos anys, posàvem sobre la taula continuen en aquests moments, sobretot aquelles com: «La necessitat de preservar i restaurar el medi ambient com a condició indispensable per a la millora de la qualitat de vida, basada en un desenvolupament sostenible, justifica l'adopció de mesures articulades en un text normatiu que possibiliti una protecció integral del medi ambient en el seu concepte més ampli, basada en la prevenció del seu deteriorament. Per a l'adopció de mesures preventives és imprescindible que l'Administració responsable de vetllar per la qualitat ambiental conegui anticipadament els impactes negatius que poden produir-se com a conseqüència de l'execució de projectes o el desenvolupament d'activitats susceptibles d'afectar el medi ambient. La llei ha de capacitar l'Administració per a impedir aquells projectes o activitats l'impacte ambiental de les quals sigui inadmissible o desproporcionat amb els fins proposats i per a condicionar o corregir el que sigui esmenable, mitjançant el sotmetiment d'aquests projectes o activitats a avaluació d'impacte ambiental i a sistemes de prevenció i control integrat dels efectes contaminants sobre l'atmosfera, l'aigua i el sòl.» Ho diu el cinquè Programa comunitari d'acció a favor del medi ambient, que considera una mesura prioritària per a millorar la situació mediambiental l'establiment de sistemes de prevenció i control integrat de la contaminació que permetin el tractament conjunt de totes les incidències mediambientals d'un projecte o activitat, amb l'objectiu de protegir el medi en el seu conjunt i evitar que es transfereixin els problemes mediambientals d'una part del medi a l'altra. Aquestes mesures es troben recollides a la Directiva del Consell Europeu relativa a la prevenció i el control integrats de la contaminació.

La Proposició de llei sobre avaluació d'impacte ambiental, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, neix després de constatar l'endarreriment que Catalunya porta en aquesta matèria en comparació amb la situació d'altres països europeus, i també de moltes comunitats autònomes de l'Estat espanyol. En els mesos previs a l'elaboració i presentació per primera vegada de la Proposició de llei, ha vist la llum un informe comunitari on es valora quina ha estat l'aplicació per part dels estats membres de la Directiva europea de l'any 85 sobre avaluació d'impacte ambiental. En l'esmentat informe destaca poderosament la valoració negativa que fa la Comissió Europea sobre l'aplicació de la Directiva a Espanya en general, i que aquesta valoració negativa s'ha de fer extensiva en particular a l'aplicació que s'ha fet de la Directiva a Catalunya, en la mesura que la nostra comunitat no es cita en les excepcions.

Com és sabut, la Directiva comunitària de 1985 segueix el sistema de la doble llista d'activitats sobre les quals

cal estudiar l'impacte ambiental. La primera llista, molt reduïda, anomenada annex 1, inclou aquelles activitats sobre les quals necessàriament s'ha d'avaluar el seu impacte, mentre que la segona llista –annex 2–, ja molt més extensa, inclou la resta d'activitats respecte a les quals es deixa l'avaluació del seu impacte a la voluntat dels estats membres.

En relació amb la legislació, cal dir que des d'un punt de vista de la legislació estatal les actuals mesures de protecció mediambiental establertes a la legislació, a aquesta legislació, s'articulen entorn de tres línies fonamentals: les avaluacions d'impacte ambiental, la legislació sectorial i el règim d'activitats classificades.

En relació amb les avaluacions de l'impacte ambiental introduïdes en el nostre dret intern en aplicació de la Directiva 85/337 i el Reial decret llei 1302, del 28 de juny, només són d'aplicació en el cas de grans infraestructures, en haver-se limitat pràcticament el seu àmbit de protecció als projectes i actuacions inclosos a l'annex 1 de la Directriu, sense esgotar les possibilitats d'ampliar els seus efectes a totes les actuacions incloses a l'annex 2. És clar que amb aquestes previsions legals l'Estat s'ha limitat a dictar la legislació bàsica d'acord amb l'àmbit competencial que li correspon.

Paral·lelament a la legislació d'impacte ambiental, existeixen altres disposicions sectorials que tracten separatament la prevenció i el control de la contaminació en funció del medi sobre el qual incideixen les activitats –aire, aigua o sòl– o de les substàncies o productes que originen. Es tracta, en conjunt, d'una legislació dispersa que no contempla la protecció integral del medi i que, consegüentment, pot originar l'efecte de desviar la contaminació d'un medi a l'altre.

I, la tercera línia de protecció de la legislació estatal, la constitueix el règim d'activitats classificades establert al Decret 2414, del 1961, sobre activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses. Com es pot apreciar, es tracta d'una disposició preconstitucional i que quasi podríem considerar obsoleta. Malgrat tot, aquest Reglament és, avui per avui, el principal instrument en mans dels ajuntaments per exercir les obligacions que la legislació vigent, doncs, ens imposa com a màxims responsables de la vigilància i control de la contaminació industrial.

En relació amb la legislació de la Generalitat de Catalunya, passats dotze anys des de l'aprovació de la Directiva, la regulació que se n'ha fet fins ara a la Generalitat s'enquadra en el Decret 114, del 7 d'abril, que inclou quasi exclusivament les activitats mínimes de l'annex 1, unes dotze en total, respecte a les quals l'obligatorietat de l'avaluació d'impacte ja venia donada per la mateixa Directiva i per la legislació bàsica de l'Estat, sense haver introduït cap millora ni en la normativa ni en la pràctica dels procediments d'avaluació d'impacte ambiental.

Amb aquesta minsa regulació, i a diferència de les altres comunitats autònomes de l'Estat, la Generalitat de Catalunya no ha fet ús de les competències que li atorguen la Constitució i l'Estatut d'autonomia en relació a dictar normes addicionals de protecció en matèria de medi ambient. A més, gran part dels informes d'impacte

ambiental realitzats en obres públiques de la Generalitat no passaven de ser purs apèndixs redactats al final del procés administratiu i respecte als quals no hi havia establerts els preceptius programes de seguiment i vigilància del seu compliment. Fins aquell moment semblava com si tota la conscienciació en defensa del medi ambient produïda en el pla social no hagués entrat per les portes del Palau de la Generalitat. La Generalitat de Catalunya tampoc ha afrontat fins ara l'actualització del Reglament d'activitats classificades i la consegüent definició del marc competencial dels municipis en matèria de protecció ambiental.

Per això, amb la presentació d'aquesta Proposició de llei, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ja el 94, pretenia corregir aquesta situació d'insuficient cobertura legal a la protecció ambiental proposant una derogació de la norma autonòmica vigent i substituir-la per un text normatiu molt més extens, que conté cinquanta-quatre articles i dos annexos, en què l'objectiu principal és la protecció integral del medi ambient.

I quins són els aspectes més importants d'aquesta Proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds? Amb l'objectiu de configurar un text normatiu que garanteixi la protecció integral del medi ambient, basada en mesures de prevenció, es planteja la necessitat d'articular la refosa en un sol text dels sistemes de protecció que ofereix la legislació vigent, elevar el nivell de protecció marcat per la legislació bàsica estatal i actualitzar i adaptar els sistemes existents per tal d'adequar-los a les necessitats pròpies de Catalunya.

La Proposició de llei articula la doble línia de protecció ambiental que ofereix la legislació vigent mitjançant l'establiment de tres procediments d'avaluació que permetin una adequada valoració anticipada dels efectes ambientals d'un conjunt d'activitats, que són: una avaluació detallada d'impacte ambiental; avaluació bàsica d'impacte ambiental, i qualificació ambiental de projectes i activitats. La primera, l'avaluació detallada d'impacte ambiental, inclou els supòsits actuals de subjecció a avaluació d'impacte i hi incorpora totes aquelles altres actuacions incloses en l'annex 2 de la Directiva que respecte a les quals cal exigir el nivell màxim de prevenció dels seus efectes sobre el medi ambient. Amb l'avaluació bàsica, la segona, es tracta d'implementar un sistema de protecció basat en l'exigència d'una avaluació d'impacte simplificada per a aquelles actuacions de l'annex 2 de la Directiva comunitària no incloses en els supòsits d'avaluació detallada per considerar que són susceptibles de provocar una incidència ambiental moderada. Per últim, la qualificació ambiental es configura com un procediment que poden establir les ordenances locals per a totes aquelles actuacions que no estan incloses en els annexos i que, per la seva transcendència ambiental, cal exigir-ne l'avaluació.

Les tres modalitats de procediment de protecció ambiental responen a la necessitat d'un enfocament integrat dels diferents aspectes mediambientals que deriven d'una actuació determinada, i, per tant, cal relacionar adequadament els procediments d'avaluació i qualificació ambientals amb les disposicions de la legislació sectorial. D'aquesta manera, l'objectiu principal de la

Llei s'articula entorn de l'establiment dels sistemes d'intervenció administrativa de l'activitat industrial que permetin un control integral de les referides activitats.

Un altre aspecte a considerar és l'adaptació dels procediments que resulten de l'aplicació de la Llei a l'estructura organitzativa de les diferents administracions públiques de Catalunya amb competències en matèria de protecció del medi ambient dotant-les d'un marc competencial adequat a les funcions que cada una d'elles té encomanades. L'assignació de competències mediambientals ha de basar-se en el principi de la màxima descentralització i potenciació de l'autonomia local i mantenir, en tot cas, un àmbit d'actuació propi de la Generalitat de Catalunya per a aquells supòsits d'especial impacte o d'absència d'actuació d'una altra administració. La consideració d'aquest criteri ha de portar a l'establiment d'un sistema competencial basat en la flexibilitat i en la utilització de diverses fórmules de relació interadministrativa i assegurar la participació de les corporacions locals en tots els procediments i decisions que afecten el seu nucli d'interessos. Finalment, es regulen també la vigilància i disciplina ambiental com a garantia ineludible d'eficàcia pràctica de la norma, i es sancionen tant el seu incompliment com qualsevol agressió que pugui afectar la qualitat del medi ambient. Aquest segon aspecte constitueix un mecanisme de tancament del sistema protector, que ha de contemplar una regulació detallada de la potestat sancionadora de les corporacions locals en matèria de medi ambient que doni cobertura suficient a la necessària reserva de llei que exigeix l'exercici de la dita potestat.

Finalment, en les disposicions addicionals de la Llei es formula un mandat al Govern de la Generalitat per a l'harmonització dels procediments d'avaluació d'impacte ambiental previstos en aquesta Llei amb altres requisits exigits per disposicions sectorials, amb l'objecte d'articular un sistema integrat de les diferents autoritzacions mediambientals que concorrin en una actuació, i molt especialment per elaborar un nou reglament d'activitats classificades que actualitzi el règim jurídic que per a les dites activitats estableix el Decret 2414 /1961 adaptant-lo a les disposicions d'aquesta Llei.

Hem mantingut els arguments i les justificacions que ja vàrem esmentar en la presentació del març del 95; cal fer-hi, però, unes consideracions finals. La situació actual, anys després d'haver-se presentat aquesta Proposició de llei, ha canviat en la qüestió legislativa. En relació amb la legislació de la Generalitat en matèria de medi ambient, ha seguit en la mateixa línia de regular la protecció ambiental segons les fonts de la contaminació i el medi receptor, però sense donar un pas endavant en la creació de sistemes de protecció integral, en la línia del que preveu la normativa europea. Tampoc han estat modificats els procediments d'avaluació d'impacte ambiental; malgrat això, es pot apreciar que actualment s'aplica un major rigor en les avaluacions d'impacte que es realitzen, si bé aquestes es mantenen limitades a grans infraestructures i als aspectes relacionats amb la seva incidència en el medi natural. També cal dir que el Reglament d'activitats classificades es

manté en els mateixos termes que va ser aprovat l'any 61, sense que s'hagi procedit a la seva actualització.

En relació amb la normativa comunitària, també hi ha hagut canvis. En primer lloc, la que en aquell moment era la proposta directiva de l'any 93 s'ha convertit en la Directiva 96/61 del Consell, del 24 de setembre del 96, de prevenció i control integrats de la contaminació, que és la que el Departament de Medi Ambient pretén incorporar a l'ordenament de l'avantprojecte de llei. També la Directiva de l'any 85 sobre avaluació d'impacte ambiental ha estat modificada per la nova Directiva 97/11, del 3 de març de 1997, i amb aquesta modificació s'amplien els supòsits en què l'avaluació d'impacte és obligatòria i s'estableixen més obligacions per als estats membres de cara a regular les activitats de l'annex 2 de la Directiva. Cal tenir en compte –i això també és important– que ambdues directives preveuen que els estats membres podran establir un procediment únic per al compliment de les determinacions de les dues disposicions. Per acabar, aquesta evolució de les normes comunitàries considerades recolza el posicionament d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds en la Proposició de llei formulada ja ara fa tres anys i la que formulem en aquests moments tant pel que fa a la necessitat d'ampliar els supòsits d'actuacions sotmeses a avaluació d'impacte, com a la necessitat d'implantar els sistemes de control integrat de la contaminació, necessàriament vinculats a les avaluacions d'impacte, com també a la nostra tesi sobre el fet que la incorporació de les dues directives al dret intern es faci en un sol text normatiu.

El març del 95 no va prosperar la nostra Proposició no de llei; esperem que ara sí que ens puguem dotar d'una vegada per totes d'una bona llei d'avaluació d'impacte ambiental, que és necessària per al nostre país.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens hem llegit amb cura la Proposició de llei que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya i hem escoltat amb atenció l'argumentació del senyor Boada. I, de fet, ha reconegut o ha expressat una cosa que jo volia dir d'entrada, que és el fet que, des de l'entrada de la Llei –i això no és responsabilitat d'Iniciativa per Catalunya, que si no vaig errat va ser..., és publicada del 23 de gener– fins al dia d'avui, que fem aquest tràmit parlamentari, hi ha hagut modificacions importants de directives. I aquest seria un motiu..., si vostès volen, no és el motiu substancial pel qual nosaltres, doncs, no estariem massa d'acord en aquesta Proposició de llei.

De la intervenció del ponent d'Iniciativa i de la lectura del preàmbul de la Llei, queda clar: vostès proposen tractar en una sola llei dos aspectes o dos àmbits diferents, com és l'àmbit de les infraestructures, obres i construccions, impacte ambiental i tot el que és l'àm-

bit de les activitats. Aquesta seria la raó fonamental per la qual nosaltres hi estaríem en desacord i fins i tot –i intentaré explicar-me– en demanaríem la retirada, perquè nosaltres seríem partidaris de tractar-ho en dos àmbits, en dues lleis diferents. I no per un caprici o no per raons subjectives, sinó perquè la Unió Europea ho tracta en directives diferents, les lleis estatals ho tracten en lleis diferents, i la legislació que fins ara tenim del Govern de la Generalitat ho tracta en legislacions diferents. Per tant, mantenim una separació normativa entre el que és la prevenció i control integrat de la contaminació i entre el que és l'avaluació de l'impacte ambiental en obres, construccions i infraestructures. Aquesta és la raó fonamental per la qual nosaltres no compartim –per bé que estem d'acord en alguns dels continguts de la proposta de llei que vostès fan, i després m'hi referiré breument–, aquesta és la raó fonamental per la qual nosaltres no hi estem en principi d'acord.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

He citat ja algunes directives –ho ha fet anteriorment el ponent d'Iniciativa per Catalunya–, la Directiva 96/61, del 24 de setembre, de prevenció i control integrat, la Directiva d'avaluació d'impacte ambiental, la d'accidents greus i la de simplificació legislativa administrativa, que són directives publicades amb posterioritat que vostès entressin la proposta de llei, i, per tant, aquesta seria una segona raó. Si vostès volen, de molt menys pes –de molt menys pes–, però seria una segona raó per la qual, doncs, els canvis que s'haurien de fer en el tràmit parlamentari a la proposta de llei que vostès ens fan serien bastant considerables.

Hi ha per això una segona raó al nostre entendre, i aquesta sí que és de discrepància o de contingut netament polític, que és que el text que vostès presenten, als nostres ulls, als ulls de Convergència i Unió, doncs, ultrapassen en alguns casos l'àmbit propi d'un sistema d'intervenció administrativa sobre les activitats des del punt de vista ambiental. Li citaré només tres articles que a nosaltres ens sembla que ultrapassen, doncs, aquestes determinacions: l'article 29, amb tot el que fa referència a informació i divulgació; l'article 41, restauració del medi, i l'article 44, el tema de les infraccions, en especial, doncs, la lletra f.

A partir d'aquestes consideracions que he fet, què proposem nosaltres? Doncs, clar i català, li demanaríem que tingués a bé retirar la proposta de llei, adquirint, això sí, un compromís. Nosaltres hem dit que érem partidaris –i això ho he intentat deixar clar en la primera part de la intervenció– de tractar els dos temes: activitats, per un costat, infraestructures, per l'altre. Vostè coneix que el tema d'activitats és una llei que ha estat debatuda tant per Associació Catalana de Municipis com per la Federació Catalana de Municipis. Encara aquest matí hi havia una reunió –si no vaig errat– amb el Departament de Medi Ambient i amb el Departament d'Indústria amb Federació de Municipis. Aquesta llei està en un procés, aquest Projecte de llei està en un procés avançat i hi ha totes les condicions perquè vagi al Govern el proper dia 27. No li estic parlant d'aquí a un

any, no li estic parlant dins d'aquesta legislatura, li estic dient que probablement..., i no m'agafi la literalitat de les paraules del dia 27, perquè aleshores el dia..., doncs, vostè sap que no és potestat del Grup Parlamentari fer-ho, però molt probablement el Govern, el dia 27, probablement, doncs, podrà sotmetre a consideració aquest Projecte de llei i trametre'l aquí al Parlament. Estaríem parlant, doncs, d'un marge de temps altament raonable, que –hi insisteixo– no ens n'anem a final de legislatura.

Per aquest motiu demanaríem, doncs, que vostès tinguessin a bé fer la retirada de la Proposició de llei que tenim sobre la taula, una retirada..., perquè probablement ens posarem d'acord en molts punts. Vostè ha citat algunes de les necessitats, i de la lectura de la proposta de llei que ens fan vostès queda bastant clar... Per exemple, la separació en tres categories d'activitats, el respecte per l'autonomia local, etcètera, etcètera, són punts que en el Projecte de llei ja estan contemplats i que probablement, doncs, ens hi posarem –ens hi podem posar– d'acord amb relativa facilitat. Tipifiquem en aquest Projecte de llei que enviarà el Govern –esperem que a partir del dia 27– tot el tema de les infraccions i el règim sancionador; fem la distinció de competències entre la Generalitat i els ens locals –i aquí hi ha hagut un intens i un positiu debat entre el Govern, els departaments del Govern afectats, i Associació i Federació Catalana de Municipis–, i també, doncs, toquem a fons el tema de la informació en matèria ambiental i la seva publicitat. Per tant, són aspectes i punts que podem tenir de trobada llegit –com hem llegit i amb atenció– el text que vostès ens proposen i llegit –com hem llegit i amb atenció, doncs– el text que, si tot va bé, el Govern podrà aprovar en una futura sessió.

El Projecte de llei que prepara el Govern incorpora les directrius que li he citat i que vostès, per raons òbvies, perquè estan publicades amb posterioritat a l'entrada del text en aquest Parlament, doncs, no han pogut recollir. La directiva de prevenció i control integrat de la contaminació adapta el sistema d'intervenció de l'Administració a les normes i criteris que deriven de la política europea i, a més a més –i penso que això és molt, molt important–, gaudeix d'un considerable nivell de consens entre Associació Catalana de Municipis, Federació Catalana de Municipis i les organitzacions implicades.

Per tant, per una raó de fons, perquè nosaltres som més partidaris d'abastar els dos temes d'infraestructures, per un costat, i activitats, per l'altra; perquè estem disposats a entrar –i ho dic per tercera vegada en un termini breu de temps en aquest Parlament– tot el tema que fa referència a activitats, i perquè pensem que podem tenir, fins i tot, bastants punts d'acord amb els temes que li he citat amb anterioritat, demanaríem, doncs, que Iniciativa per Catalunya retirés aquesta Proposició de llei.

En cas de no retirada, li avenço que el nostre vot, també per les raons que he exposat, doncs, seria contrari a aquesta.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per al posicionament del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la present iniciativa legislativa se'ns presenta amb la pretensió lloable i necessària de concretar en un únic text normatiu les disposicions fins ara disperses dirigides a protegir el medi ambient. Bàsicament es tracta, entre altra legislació, de superar el Decret 114/88, del 7 d'abril, d'avaluació d'impacte ambiental, i pel que fa a activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses, la normativa espanyola regulada pel Decret 2414/61, del 30 de novembre, encara en vigor.

La sensibilitat mediambientalista en els darrers anys ha guanyat espai clarament en el conjunt de la societat i, per tant, també en les forces polítiques, que totes –jo diria que sense excepcions–, òbviament amb accents i radicalitats diferents, tenen en compte aquesta sensibilitat a l'hora de presentar i defensar els seus plantejaments. Per tant, a primera vista, una normativa espanyola del 61 ens apareix com clarament desfàsada i superada, i n'és necessària una revisió.

El Decret del 61 defineix 277 activitats que mereixen el qualificatiu de molestes, insalubres, nocives i perilloses, i, per tant, es pot considerar que el legislador espanyol va pretendre ser molt concret i casuístic, com d'altra banda cal ser en regular aquesta mena de qüestions. En la present Proposició de llei n'hem comptat vuitanta-nou. Segurament algunes activitats que es descriuen en el Decret del 61 avui es poden obviar perfectament. Però n'hi ha d'altres que es feien l'any 61, que es continuen fent ara i que, si no són definides en l'annex que se'ns presenta, poden intentar burlar els requisits que evitin una agressió al medi. Naturalment, no és el mateix muntar una vaqueria que una refinera de petroli; i les dues iniciatives han de complir forçosament requisits diferents. Però les dues haurien d'estar relacionades com a activitats a les quals cal exigir determinats condicionants per tal d'evitar o minimitzar l'impacte ambiental que la seva explotació inicialment comporta.

La Proposició de llei contempla aquesta diferenciació entre activitats i reclama, en funció del seu previsible grau d'agressió al medi, tres procediments d'avaluació que permetin una adequada valoració dels efectes ambientals que poden produir i que es pretén evitar: l'avaluació detallada d'impacte ambiental, l'avaluació bàsica d'impacte ambiental i la qualificació ambiental de projectes i activitats. La primera s'exigiria a les activitats que vénen definides a l'annex 1 de la Proposició de llei i contempla aquells supòsits en què la previsible agressió al medi pot ser més contundent. La segona per a les activitats –quinze, en total– que vénen definides en l'annex 2 i que per la seva naturalesa poden prescindir d'alguns condicionants exigits a les activitats anteriors. Per a la tercera gradació –la que es defineix com a qualificació ambiental– les activitats que hi quedarien incloses no vénen relacionades en cap annex i queden a l'albir –pel que diu l'apartat 4 de l'article 8– que els

ajuntaments ho considerin en les seves ordenances locals. Al respecte hem de dir que ens sembla necessària una gradació de requisits de les diferents activitats; ens sembla bé que s'elevi el sostre d'exigència per a algunes activitats, però no acabem de veure clar que quedin tantes activitats fora del control obligat de l'Administració i es deixi únicament la porta oberta que els ajuntaments, si ho creuen oportú, ho recullin en les seves ordenances.

De tota manera, una cosa que no s'exigeix, no veiem per què ha d'estar en la llei. Si els ajuntaments són lliures d'exigir aquesta qualificació ambiental, també haurien de ser sobirans a l'hora de dissenyar els condicionants que volguessin exigir. Nosaltres creiem que aquestes activitats, de la mateixa manera que ho feia el Decret del 61, haurien d'estar relacionades en l'annex i, per tant, amb l'exigència de compliment que això suposa.

També tenim algunes objeccions a fer pel que fa a l'exigència de l'estudi detallat d'impacte ambiental. Algunes activitats que certament són contaminants, com ara una instal·lació per a porcs, per exemple, però que sense especificar la grandària ni l'espai que tindrà aquesta instal·lació, està en la mateixa classificació que la instal·lació i tractament de residus radioactius, les refineries de petroli o les centrals nuclears. Per tant, crec que s'hauria de fer una revisió més acurada dels dos annexos que se'ns presenten.

Tenim altres discrepàncies, com ara la regulació que es fa de les sancions, no tant perquè no estiguem d'acord amb el fons i l'esperit que inspira els diferents articles que ho regulen, sinó perquè, la seva presentació, la trobem excessivament anàrquica. I tindríem altres objeccions a fer al text legal, però no és una qüestió, en aquests moments, d'enumerar totes i cadascuna de les discrepàncies que poguéssim observar, sinó fer una valoració general. I com a valoració general direm que la iniciativa ens sembla positiva, que apreciem l'esforç que ha fet el grup proposant a l'hora d'intentar sintetitzar en un sol text normativa dispersa, però també ens sembla que el resultat –amb algunes bones idees– ha quedat incomplet. De tota manera, com que del que es tracta és de fer un posicionament amb possibilitat d'introduir-hi les modificacions pertinents, hi votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar el posicionament del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, per anunciar que aquesta Proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds a nosaltres ens sembla oportuna, i ens sembla oportuna atenent els resultats que s'obtenen dels estudis d'impacte ambiental. Els estudis d'impacte ambiental s'han conver-

tit en un treball molt important des de l'òptica ambientalista, però poc important des de l'òptica de compromís que s'adquireix una vegada es presenta.

Nosaltres pensem que aquesta Proposició de Llei d'avaluació d'impacte ambiental incideix sobre tres factors que són força importants. El primer: que segons la legislació vigent actualment moltes de les obres, instal·lacions o projectes queden fora de l'obligatorietat de presentar un estudi d'impacte ambiental; només les obres que es poden considerar més importants el requereixen, però no així tota una altra sèrie d'obres, infraestructures o instal·lacions que, evidentment, també tenen efectes sobre l'entorn. En aquest sentit, al nostre entendre, la legislació estatal i catalana és menys restrictiva que la Directiva europea, ja que només recull el que contempla l'annex 1 de la Directiva, sense esgotar les possibilitats d'ampliar-la a l'annex 2. Aquí, també cal tenir en compte que la dispersió de legislació que hi ha actualment fa que hi hagin alguns elements que puguin superar els que surten a l'annex 1, però que, en línies generals, els que surten a l'annex 2 de la Directiva no estan reflectits en la normativa, en els decrets i la legislació pròpia de Catalunya. I, per tant, sí que pensem que aquesta Proposició de Llei avança en aquest sentit.

També incideix, al nostre entendre, en un altre punt, que comentava a l'inici, que és que molt sovint els estudis d'impacte ambiental són incomplets, i els requisits de l'estudi són sovint una mica arbitraris i permissius, i esdevenen un pur tràmit. És a dir, hi ha una part de l'elaboració d'estudis d'impacte que no s'atén a cap patró preestablert, sinó que els que realitzen aquest estudi d'impacte defineixen els elements que consideren que són d'impacte o que no són d'impacte. I, justament, el fet de no existir una estructura a complir sempre que es fa un estudi d'impacte permet fer uns estudis que, de vegades, s'obliden de parlar sobre alguns temes concrets que són incidents clarament sobre el medi ambient, i, en canvi, posen l'accent en altres que no tindrien massa rellevància per a un cas concret com, per exemple, una infraestructura, o qualsevol altre.

I, en tercer lloc, també pensem que és interessant el fet que, gràcies a la incorporació d'aquesta Llei d'avaluació d'impacte ambiental, es restringeix el seguiment i la vigilància de l'ajustament de les obres a allò que disposa la declaració d'impacte ambiental, ja que en línies generals podem acordar que és escàs, o defectuós, o arbitrari –qualsevol de les possibilitats o adjectius ens semblaria bé–, però, en tot cas, és clar que es produeix molt sovint un seguiment molt nimi dels estudis d'impacte que s'han fet prèviament i, per tant, no s'estableix el correcte establiment de les mesures correctores prèviament establertes o demanades al que és l'estudi d'avaluació d'impacte ambiental.

Per tant, nosaltres, efectivament, considerem necessari que l'avaluació d'impacte ambiental evolucioni legislativament a Catalunya, i nosaltres votàriem favorablement aquesta avaluació d'impacte ambiental. En el cas que els proposants d'aquesta Proposició de Llei la retirassin, atenent la possibilitat que amb gran velocitat es presenti un text modificador d'activitats classificades que vagi en aquest sentit, ens semblaria també que

aquesta Proposició de Llei faria part de la seva funció, que és la de desencallar la situació actual d'avaluació d'impacte ambiental, que és insuficient observant els resultats que es produeixen a l'hora d'aplicar aquests estudis d'impacte ambiental.

Per tot això que acabo de dir, el Grup d'Esquerra Republicana es posicionarà favorablement a la Proposició de Llei, si és que finalment se sotmet a votació, i també volem que sàpiguen que en el cas que negociïn la retirada per tal d'accelerar la tramitació de modificacions de la legislació vigent en l'avaluació d'impacte ambiental, també hi estaríem políticament d'acord.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president; si em permet, des del mateix escó. Senyores diputades, senyors diputats, per posicionar-me en la present consideració de la Proposició de Llei que ens presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Proposició de Llei que, des del punt de vista del Grup Popular, en primer lloc, no té un text normatiu més adequat al que és el moment actual. Estem d'acord en el fons del que han de ser normes per a preservar i restaurar el medi ambient, i, basant-nos en un desenvolupament sostenible, creiem que s'han de diferenciar dos aspectes bàsics, com ja hi han fet referència altres portaveus que m'han precedit: primer, el que podríem englobar en activitats classificades, i un segon aspecte, tot el referent a infraestructures. Aspectes que, dins de la Proposició, s'engloben i que el Grup Popular entén que s'han de diferenciar en dos marcs diferents, encara que –com també hi ha fet referència l'il·lustre diputat senyor Joan Boada– hi ha algunes comunitats autònomes i algunes administracions que engloben els mateixos marcs diferenciats, marcs que, quant al primer, el mateix Govern també ens ha anunciat que ja ha consensuat un avantprojecte amb associacions i federacions, al qual grups polítics d'aquesta cambra ja han tingut accés i, d'altres, aquesta mateixa setmana, tindrem accés al mateix avantprojecte, i avantprojecte, futur projecte de Llei que modifica les activitats classificades, que, des del primer aspecte, s'ha de basar en la realitat actual, el compliment de les directrius, i amb el qual, com tot projecte de Llei, tindrem l'oportunitat, via esmenes, de poder col·laborar; i, quant al segon, des del registre –que també ja s'ha dit aquí– de la mateixa Proposició de Llei, la Unió Europea ha dictat directrius referents a les avaluacions d'impacte ambiental de les infraestructures, cosa que fa que, en primer lloc, els estats i, després, nosaltres, ens hi adaptem i seguim aquestes directrius. Fets més que suficients per poder dir que qüestionàriem la mateixa presa en consideració de la Proposició de Llei, que, en tot cas, fóra bo –com ja ha apuntat un altre grup parlamentari– que es retirés o, en tot cas, el Grup Parlamentari Popular ens abstindriem.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I baixant, potser, a un terreny d'algunes discrepàncies sobre el mateix text d'aquesta Proposició de llei, els ajuntaments o els ens locals han de tenir, sens dubte, un paper important, però s'han de basar en uns criteris fixos, perquè, depenent de les delegacions, es podrien fer greuges comparatius que fiquessin en perill, tant per una banda com per una altra —una banda d'extremes exigències, com per la banda de la permissivitat—, alguns aspectes de les mateixes directrius. La vigilància i el control, creiem que han d'estar regulats, però també hem de pensar que la major part d'activitats, tant públiques com privades..., avui dia, tots volem un millor medi ambient i es fa un esforç per a preservar-lo. I, ja per acabar, les sancions, multes i quanties, que han de ser exemplars en alguns casos, tampoc poden ser una eina amb una capacitat excessivament intervencionista, com tampoc entenem que activitats agrícoles i ramaderes es cataloguin en avaluacions detallades; és a dir, englobar dins d'un mateix sac —si se'm permet l'expressió— el que és una granja de porcs i activitats nuclears, creiem que no és un tema realment massa adient.

Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Popular creu que..., pel que ja hem exposat, reitem un cop més, com també ja han fet altres grups, que es retiri aquesta presa en consideració, com li he dit, estant d'acord amb el fons del que han d'exposat, i en tot cas, si no ho fessin, nosaltres ens hi abstindríem.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montse Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, la presentació d'aquesta Proposició de llei d'avaluació de l'impacte ambiental pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds permet, si més no, fer una reflexió en aquesta cambra sobre la situació actual en matèria ambiental, alguns dels aspectes importants en un país en què la seva activitat productiva..., sobre les seves diferents activitats que es produeixen en el país, ja sigui amb la creació de diferents infraestructures, ja sigui amb la mateixa creació i funcionament o desenvolupament de les activitats de diferents sectors productius, ja siguin agraris, industrials, miners, ramaders, etcètera. En el conjunt dels grups s'ha produït, jo diria, una coincidència a valorar que certament la legislació actual en diferents matèries és o bé molt antiga i, per tant, cal revisar-la per qüestions de desfasament en el temps, o bé és extraordinàriament dispersa i difusa, com succeeix amb tota la quantitat de directives i normatives en matèria ambiental que s'hagin pogut generar en les darreres dècades, ja sigui des de la Comunitat Europea, des de la Unió Europea, des de la legislació espanyola o, fins i tot, en alguns àmbits parcials o específics de la legislació catalana. De tal manera que es fa avinent la necessitat de recordar una qüestió important que en matèria ambiental té més que mai la seva actualitat, que és dir que només es farà bona política

ambiental, només es farà bona política de medi ambient des d'un govern d'un país i, en aquest cas, des de Catalunya i des del seu Govern, si s'inclou en el conjunt de l'activitat del país aquesta petjada, aquesta especial sensibilitat en l'àmbit mediambiental. Per tant, el que correspondria seria la revisió de moltes normatives que regulen avui activitats industrials o activitats d'altra mena per incorporar-hi degudament aquells aspectes d'especial sensibilització mediambiental, perquè només serà possible fer una política ambiental correcta i respectuosa amb el medi i, per tant, posar èmfasi en el que aquesta Proposició que ens presenta el Grup d'Iniciativa fa clarament en els seus preàmbuls, que és en la prevenció de les destrosses, en el fet de malmetre el medi i l'entorn, si s'analitza acuradament tot el procés, des de l'obtenció de les matèries primeres a tot el procés productiu, a tota l'eliminació dels possibles residus que d'aquest procés productiu s'obtinguin. Per tant, qualsevol nova activitat no és indiferent a l'entorn on s'ubica, i requereix aquesta especial cura en l'estudi de l'impacte ambiental que pugui produir.

Per tant, amb caràcter general i pel que pretén aquesta Proposició, hem de dir que, com a Grup Socialista, hi votarem favorablement si el Grup que l'ha presentat la manté, malgrat les peticions de retirada que s'han produït per part del Grup de Convergència i Unió i del Grup Popular, perquè, tot i no estar d'acord amb alguns dels continguts que analitzaré molt ràpidament, per no allargar-me, creiem que permet —si és presa en consideració i, per tant, inicia el seu tràmit— el debat en profunditat sobre quins aspectes de la normativa general cal modificar, de quins aspectes cal articular normativa específica per garantir que aquest seguiment sobre el medi, sobre l'hàbitat de tots nosaltres, es produeix acuradament, des d'aquells que promouen activitats i, sobretot, des dels diferents nivells de l'Administració que han de ser responsables de la cura de l'entorn natural.

Volem dir també, però, que, en el cas del text concret que se'ns planteja valorar i posar a votació, creiem que no acaba de resoldre, precisament, una dificultat extraordinària que es pot produir en aquest país respecte a l'atribució de les competències clares en matèria mediambiental, en els diferents nivells de l'Administració. No aclareix convenientment la tramitació correcta i, per no aclarir —i aquest podria ser un tema menor—, no aclareix ni tan sols la formació o titulació necessàries per realitzar projectes d'aquestes característiques, de tal manera que és certament un text que caldria esmenar, i el nostre Grup ja planteja la possibilitat de fer aportacions en positiu —sempre en positiu—, perquè, si arriba a tramitar-se, sigui un text que veritablement col·labori a fer possible que els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país, que els promotors de diferents activitats pensades sempre, totes elles, per activar l'economia, per generar riquesa o llocs de treball, etcètera, siguin respectuosos amb l'entorn. I això, des del nostre Grup, es considera absolutament compatible, però, això sí, hem de fer el possible perquè tota la normativa que vagi dirigida en aquest sentit sigui clara, no compliqui encara més els procediments, no desvirtui o desdibuixi les responsabilitats dels diferents nivells de l'Administració, no dispersi encara més competències i responsabilitats. Creiem que, en alguns dels apartats d'aquest text, això no

acaba de canalitzar-se adequadament, que fins i tot en alguns dels aspectes en els quals..., com en qualsevol text, evidentment, ha d'aparèixer què succeeix en el cas d'incompliment, i, per tant, quan estableix responsabilitats i possibles sancions, entra en consideracions que, com a text legislatiu, donarien lloc a interpretacions difícils, després, d'aplicar a la pràctica per les administracions del territori, ja siguin les locals o la mateixa Administració de la Generalitat, i, per tant, caldria que aquest text fos revisat en una posició crítica i molt positiva, perquè la seva existència és una existència molt interessant.

Insistim, però, que això cal que resolgui un buit de determinades activitats no regulades, però que és absolutament necessari el fet que el Govern faci revisió de tots els textos legals aplicables avui en el món productiu de Catalunya perquè incorporin elements de convicció de defensa del medi ambient, i aquest seria, al nostre entendre, una tasca tant o més important que la de plantejament d'un text normatiu específic d'avaluació de l'impacte ambiental.

Acabar reiterant el que ja els he dit al començament de la meua breu intervenció, que és: el Grup Socialista hi votarà afirmativament en el cas que el grup proponent no retiri aquest text.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el posicionament dels grups parlamentaris i abans de procedir a la votació sobre la presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei, m'ha demanat la paraula el diputat senyor Boada per pronunciar-se sobre les peticions de retirada d'aquesta. Per tant, té la paraula el diputat senyor Boada, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Certament, hem avançat des de l'antiga..., la primera vegada que el Grup d'Iniciativa per Catalunya, en aquell cas, va presentar aquesta Proposició de llei, que en aquell moment es va votar en contra, i aquesta vegada, aquest any, hi ha un oferiment de retirada, perquè, certament, ens han assegurat que en un mes, com a més tard, doncs, podria entrar un avantprojecte de llei, al qual –també ho haig de dir– nosaltres, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, hi hem tingut accés, coneixem bona part del seu articulat, i això fa que..., ens permet analitzar i veure-hi coses negatives i coses positives.

En primer lloc, evidentment que aquest esborrany al qual nosaltres hem tingut accés, com a elements positius, parteix d'un posicionament similar a la Proposició de llei del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en la mesura que pretén la incorporació al dret intern de la Directiva europea de control integrat de la contaminació i la nova Directiva d'impacte ambiental. Aquest és un element, des del nostre punt de vista, ja positiu. Per altra banda, també pretén articular el control de la contaminació industrial al voltant d'una única autorit-

zació integrada i distingint tres procediments en funció de la incidència ambiental de l'activitat objecte de control, sigui elevada, moderada o baixa. I que –i també és molt positiu– aquests procediments substituiran l'actual reglament d'activitats classificades, com ja hem dit, obsolet, malgrat que encara sigui una eina bàsica per als ajuntaments.

Entenem que la intenció del Departament de Medi Ambient és la d'incorporar les dues directives comunitàries mitjançant dues lleis diferents, en comptes d'integrar-les en una sola norma, com nosaltres preteníem en la nostra Proposició de llei, malgrat –deia el senyor Espadaler– que sí que ho diuen les dues directives. Les dues directives comunitàries a les quals ens hem anat referint tots plegats contemplen la possibilitat que els estats membres de la Unió integrin les dues normes en una sola, en aquest cas, com sí que han fet les comunitats de Madrid o, fins i tot, també les d'Andalusia, que ho han fet en una sola norma. Vull dir que ja es pot fer, hi ha possibilitats... En aquest cas, no és el criteri del Govern de la Generalitat.

De fet, també cal dir que no es pot afirmar categòricament que una opció sigui millor que l'altra, certament; en som conscients. El que sí que serà important és com es definirà el sistema que s'esculli i quin serà el seu contingut o el contingut de la norma que finalment s'aprovi.

Per això nosaltres acceptarem retirar la nostra Proposició de llei, perquè ja immediatament entrarà i es podrà discutir aquest avantprojecte de llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental –això és positiu, per les qüestions que jo abans he esmentat–, però també cal dir –i, evidentment, en tota negociació, això passa– que hi ha qüestions que nosaltres..., en l'avantprojecte, hem vist qüestions negatives que haurem d'arreglar en el procés administratiu de les esmenes, sobretot pel que fa al contingut dels annexos. Per exemple, a les activitats de l'annex 1, pel que fa referència a les grans instal·lacions industrials, queden fora de la competència que fins ara tenien els ajuntaments per autoritzar-les mitjançant la llicència d'activitats, i aquest és un aspecte negatiu que esperem que això es pugui arreglar, perquè només necessiten l'autorització de la Generalitat, i creiem que els ajuntaments són un element clau. Tampoc queda massa clara la integració en una sola autorització de totes aquelles altres accions que actualment concorren en una sola activitat –autoritzacions per a la gestió dels residus, abocaments, emissions a l'atmosfera, ocupació del medi natural, etcètera. I les facultats d'intervenció de la Generalitat en les activitats de l'annex 2.1 en relació amb l'exercici de les competències locals no queden prou definides; el desenvolupament reglamentari pot acabar desapoderant els ens locals en les seves competències de control d'aquestes activitats, i amb això nosaltres no hi estariem d'acord.

En definitiva, nosaltres pensem que la nostra insistència en aquest tema, la presentació d'un text legislatiu, amb mancances, és possible, però em sembla que amb unes bases molt importants que hem anat presentant anteriorment, com en aquesta legislatura, han servit perquè el Govern elaborés una llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. Encara queda una

part, queda una altra part important sense legislar, com és l'avaluació de l'impacte ambiental de les grans infraestructures. Nosaltres creiem que s'ha de fer ja, i, si no es fa almenys durant el primer trimestre del 98, nosaltres tornarem a presentar una proposició de llei per tal d'accelerar-ho. En definitiva, doncs, ens sentim satisfets que el Govern hagi pres aquesta decisió, creiem que hem complert una de les nostres funcions, que és l'impuls al Govern perquè elabori una legislació bàsica, i per aquesta qüestió la retirem i ens posem a treballar ja per presentar les esmenes a tot allò –quan es presenti– amb què no estiguem d'acord.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent-se retirat la Proposició de llei, no procedeix cap votació.

Proposició de llei per la qual es regula el procediment de designació de senadors o senadores representants de la Generalitat de Catalunya i el seguiment de llur activitat (presa en consideració)

Per tant, passem al punt tercer de l'ordre del dia: Proposició de llei per la qual es regula el procediment de designació dels senadors o senadores representants de la Generalitat de Catalunya i el seguiment de llur activitat. D'acord amb l'article 107 del Reglament, passem directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sovint es parla, parlem els polítics de la necessitat que la política recuperi la credibilitat perduda, que cal que els partits polítics al seu interior passin pel sedàs d'una autèntica regeneració democràtica que posi fre al progressiu procés d'empobriment d'una democràcia de baixa intensitat com la que ens toca viure, que posi fi al creixent divorci entre els ciutadans i els partits, en definitiva, entre la ciutadania i també les institucions. És aquest un fenomen d'allunyament per part de la societat de la política causat, com vostès saben, sobretot, pels excessos de l'actual sistema de partits, per un sistema electoral que no ofereix prou canals de participació democràtica, pel blindatge, la búnquerització de partits i càrrecs més pròxims a les societats secretes. I parlem que tan urgent com la regeneració democràtica és la neteja ètica, neteja ètica a l'interior dels partits i, en general, també a l'activitat política i institucional; i ho diem perquè estem convençuts que no hi ha d'haver lloc ni per a la corrupció, ni per al tràfic d'influències, ni per al malbaratament dels recursos públics, però tampoc per a la frivolitat, per a l'espectacle mediàtic,

per a la mentida institucionalitzada o la insídia permanent, ni per als polítics i polítiques *supermen* o *superwomen*, que aparenten saber de tot perquè parlen de tot i tenen resposta per a tot, encara que no sempre diguin re. I diem –com no?– també que no hi ha d'haver lloc per al transfuguisme.

I referir-nos precisament al transfuguisme és inevitable en presentar aquesta Proposició de llei, perquè en la pràctica quotidiana, com vostès saben perfectament, l'activitat política es veu afectada per aquest fenomen, un fenomen que objectivament consisteix que un determinat càrrec públic representatiu –diputat o diputada, senador, senadora, regidor o regidora–, elegit en nom d'una determinada força política, decideix abandonar-la i mantenir-se a pesar de tot en el seu càrrec i, fins i tot, de mantenir el seu sou. I a conseqüència d'això, a conseqüència d'aquest fenomen del transfuguisme, de vegades –com no?–, una força política que ostenta una representació parlamentària superior a la d'un altre grup polític constituït, per exemple, per diputats que no han concorregut a cap tipus d'eleccions amb les noves sigles, o –el que és igual– que no han obtingut aquesta representació democràtica a través de les urnes mitjançant sufragi universal directe i secret, resulta evidentment perjudicada a partir de la permanència d'aquests en els seus càrrecs, burlant, en conseqüència, la voluntat popular lliurement expressada en les urnes.

I això és, senyores i senyors diputats, senyories, especialment transcendent, perquè el sentit democràtic que revesteix el principi de l'origen popular del poder obliga necessàriament a entendre que la titularitat dels càrrecs i dels oficis públics només –només– és legítima quan sorgeix d'un acte concret d'expressió de la voluntat popular. La vulneració, doncs, el perjudici que resulta de privar els electors d'un partit polític de disposar dels seus representants quan aquests l'abandonen afecta, senyories, afecta per igual els seus electors i el mateix partit, perquè veuen tots ells com se'ls buida de contingut el seu dret i, per tant, fins i tot s'enfebleix la salut de la nostra democràcia.

I això és, senyories, el que li ha passat al nostre Grup, el que li ha passat a Esquerra Republicana de Catalunya, que va córrer –com vostès saben– a les passades eleccions al Parlament i que va obtenir la confiança popular com per disposar de tretze diputats en aquesta cambra. El passat mes d'octubre, quatre diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana van decidir abandonar aquesta històrica formació política i amb ella el seu Grup Parlamentari. Aquesta decisió, una decisió que atemptava no només contra l'interès del partit, sinó dels seus militants i electors, va suposar no només un evident perjudici cap al seu projecte polític, del qual sortosament està perfectament recuperat, sinó que també va suposar, va constituir un clar abandonament dels canals reglamentaris interns de qualsevol partit democràtic. I, a aquesta de per si ja incomprendible decisió, s'hi va sumar la determinació d'alguns càrrecs, entre ells aquests diputats d'aquesta cambra, amb evident menyspreu i sense observar ni un mínim principi ètic, de no renunciar al càrrec institucional que ocupaven i que continuen ocupant gràcies als vots obtinguts per Esquerra Republicana de Catalunya. I no

només això, sinó que Esquerra Republicana va sofrir un important perjudici econòmic, un autèntic frau, en deixar de percebre la part que li correspon de les percepcions o assignacions d'aquests càrrecs, alhora que continua pagant religiosament, afrontant religiosament els crèdits de les campanyes electorals que van permetre, que van fer possible l'obtenció dels escons que retenen injustament.

I aquesta conducta que els acabo d'exposar gràficament a través d'un exemple ben evident i ben palmari en aquesta mateixa cambra respon, senyories, objectivament a allò que es defineix com a transfuguisme. I el transfuguisme, senyores i senyors diputats, no entén ni de correlacions de forces ni depèn d'un determinat statu quo: tots els partits s'hi poden veure afectats, de fet tots els partits ens hi hem vist afectats. I, si no, se'n recorden, per exemple, els diputats de Convergència i Unió, quan el senyor Trias de Bes no volia renunciar a ser vocal del Consell d'Administració de Ràdio i Televisió Espanyola, quan s'especulava amb el seu pas al Partit Popular? Se'n recorden quan han estat víctimes d'aquest fet en ajuntaments i consells comarcals? Recorden els diputats del Partit Socialista de Catalunya quan l'alcaldia de Granollers els va ser arrabassada per un altre grup amb el vot del trànsfuga Manuel Nériz? Se'n recorda el mateix Àngel Colom, de quan el diputat Josep Maria Reguant va constituir ell sol el Grup Mixt d'aquesta cambra? Se'n recorda, de quan el va titllar de «trànsfuga de la pitjor espècie»? Se'n recorda, d'haver-lo titllat de ser «més dolent que la tinya»? Se'n recorda, de quan va imposar a tots els càrrecs públics d'Esquerra Republicana un codi ètic abans de presentar-se a unes eleccions?

Tanmateix, en el cas que ara i avui els plantejo, el transfuguisme té, però, una dimensió i una repercussió institucionals innegables. Va més enllà d'allò que algú segurament podria qualificar o pensar que són cuites internes, guerres intestines d'un partit polític que a més a més ve aquí i pretén de ventilar-les públicament en aquesta cambra. Va més enllà, fins i tot, d'un simple, d'un mer episodi en què es pot veure involucrat qual-sevol partit polític d'aquesta cambra. I això és així, perquè vostès saben que la Constitució i la Llei electoral estableixen que les comunitats autònomes podran designar, a més dels quatre senadors elegits per cada circumscripció provincial, un altre senador, i un altre més per cada milió d'habitants. I la designació correspon a aquest Parlament, i correspon a aquest Parlament d'acord amb allò que estableix el seu Estatut, i, per tant, l'Estatut també estableix que caldrà i que haurà d'assegurar-se en tot cas l'adequada representació proporcional. Per la seva banda, senyories, l'Estatut i el Reglament del Parlament estableixen que correspon a aquesta cambra, a aquest Ple del Parlament, de designar aquests senadors o senadores en proporció al nombre de diputats o diputades de cada grup, a proposta de la Mesa, precisament.

En virtut d'això, fa uns mesos, aquest Parlament, vostès saben que va designar els senadors que havien de representar la Generalitat de Catalunya, i entre ells el senador Àngel Colom, aleshores d'Esquerra Republicana, segons que va decidir la Mesa d'aquest Parla-

ment. S'imaginem, per un moment, senyories, si els senadors Ferrer, Rigol, Roig, Sala, Armet o Vidal-Quadras decidissin un bon dia abandonar els seus actuals partits per suposades discrepàncies amb el diputat o diputada de l'escó del costat, fundar un partit virtual i, a més a més, dedicar-se a viure d'un escó caracteritzat, a més, per l'absentisme regular? Com es pot continuar, senyories, parlant, com s'exigeix legalment, de proporcionalitat, quan el senador trànsfuga representa un grup ultraminoritari d'aquesta cambra i el seu referent extern és un partit inexistent, que no ha passat per les urnes i no ha obtingut el referendament popular? Com es pot arribar a afirmar que aquest càrrec ostenta un mandat representatiu? Com es pot pretendre, senyories, pensar que, una vegada que ha estat elegit, li correspon el seu escó i no al partit que el va proposar? No és això, senyories, una befa a l'electorat que va votar unes sigles determinades i concretes a partir, precisament, d'un sistema electoral com el nostre, que, de moment, no reconeix les llistes obertes? Com pot correspondre l'escó a aquest càrrec, precisament a un senador que no ha estat elegit directament a les urnes, sinó indirectament per aquest mateix Parlament, per aquesta mateixa cambra, en virtut d'uns pactes i d'un acord de la Mesa, segons la lògica de la proporcionalitat i que va portar que el beneficiari fos, necessàriament, el Grup d'Esquerra Republicana? Com es pot arribar a sostenir que un senador designat pel Parlament es deu no ja a un partit, sinó a uns electors o al conjunt del cos electoral, sense distinció de partits, si no ha passat pel sufragi, per les urnes, democràticament, com tots els altres?

I quan algú diu que el Tribunal Constitucional té establert, davant d'altres execrables fenòmens de transfuguisme com el que avui els presento, que la permanència dels càrrecs depèn únicament de la voluntat dels electors, que l'expressen a través de les eleccions periòdiques, hem de dir i afirmar que el Tribunal Constitucional –i puc exhibir totes les sentències i la seva doctrina consolidada– no està pensant en el cas de l'elecció d'un càrrec d'elecció indirecta, que no resulta precisament de l'elecció popular. No ens diu res, el Tribunal Constitucional, de com cal preservar el mandat d'estricta proporcionalitat, que, precisament, impera en el nomenament dels senadors autonòmics.

Per això nosaltres, senyories, avui els plantejem la possibilitat que aquest Parlament pugui revocar tots els càrrecs institucionals, en aquest cas concretament els senadors, quan hi hagi raons que així ho aconsellin. Per exemple –per què no?– per transfuguisme. I que el mateix Grup Parlamentari que els va proposar en designi els seus substituïts. I si algú té molt raonadament i de manera lògica alguna reserva, té alguna dificultat, atès l'actual marc legal vigent, precisament en una matèria tan delicada com aquesta, nosaltres brindem la possibilitat que sigui el mateix Tribunal Constitucional qui es pronunciï, perquè té dit reiteradament, aquest Tribunal, aquest alt Tribunal, que ell és l'únic jutge de constitucionalitat. Per tant, nosaltres, a aquesta possibilitat, no ens hi neguem, com si algú, eventualment, pogués plantejar la necessitat de traslladar al Consell Consultiu un dictamen. I si convé, també, de vincular-lo –per què no?– als treballs de la Ponència, al Reglament en marxa en aquesta cambra, també nosaltres estariem

3136

disposats, doncs, en aquest sentit que això es pogués fer efectiu.

Per tant, senyores i senyors diputats, si estan convençuts que la raó ens empara a Esquerra Republicana, no s'ocultin, senyories, darrere de possibles objeccions o reserves formals de caire més legalista o acadèmic a l'hora de donar suport a aquesta Proposició de llei. Plantejem a tots els grups de la cambra de fer veritablement un gest de coratge i de valentia, perquè sovint tothom parla d'ètica i sovint es deixa aquesta paraula buida de contingut sense fer res més. No n'hi ha prou de dir, per exemple, com fa el president Pujol, que Catalunya és un oasi enmig d'un desert sense valors, perquè el Parlament de Catalunya, efectivament, ha de poder avui, per exemple, poder fer un gest real per deturar el desprestigi de la política i retornar a la política els valors sense els quals de vegades es converteix en una mena de *Falcon Crest*. O no es pot, des de les esquerres, des d'aquesta altra part de l'hemicicle, ni parlar d'oliveres ni pretendre de canviar les coses a benefici de la gent si no és a través de la gent, escoltant i aprenent de la gent i establint canals eficaços per atendre les seves demandes. I escoltin-me, en aquest terreny, en aquesta qüestió concreta, és obvi que la gent ja ha jutjat moralment el transfuguisme, i a més a més l'ha condemnat, i l'ha condemnat moralment, políticament i, a més a més, demanda solucions i no bones paraules.

Perquè, senyores i senyors diputats de l'esquerra, de l'aspecte progressista d'aquesta cambra, l'esquerra ha de ser inequívocament portadora de la regeneració democràtica, i els demòcrates no podríem entendre que partits, persones que parlen sistemàticament de regenerar la política, de fer-la més transparent, avui no secundessin aquesta proposta.

Per això nosaltres proposem a tots plegats, senyores i senyors diputats, prenent en consideració aquesta Proposició de llei, de fer un gest, un gest carregat no només de bones intencions, sinó de valor democràtic; fins i tot, més que de fer un gest en favor d'un determinat sentit de l'ètica, de reivindicar –per què no?– la càrrega i l'autenticitat de la política. Un gest que –estic segur– serà percebut positivament per la ciutadania, una ciutadania que cada cop creu menys la paraula dels polítics; una paraula que es troba fora del mercat, que ja no cotitza a borsa. Un gest, senyories, que té molta solidaritat, que no respon a cap corporativisme ni gremialisme, que no obeeix a cap càlcul electoralista. Un gest i una oportunitat que aquest Parlament no pot deixar passar, i no pot deixar passar malgrat que som conscients que, a pesar de les veus que se sentiran dintre d'uns moments condemnant el transfuguisme, aquesta votació, la votació que segurament es pot arribar a produir en breus minuts, podria estar condicionada o hipotecada pel xantatge institucional d'una altra votació, una votació que es produirà dintre d'alguns mesos en una altra institució important d'aquest país.

Tanmateix, però, goso –i acabo, senyor president– demanar-los simplement, senyories, que no votin contra la seva consciència; que converteixin en un vot favorable els comentaris que, en privat, diputades i diputats de tots els grups democràtics d'aquesta cambra ens han fet arribar i que condemnem obertament el saqueig institu-

cional del qual ha estat víctima Esquerra Republicana de Catalunya.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps amb escriure.

El Sr. Ridao i Martín

I acabo, senyor president. Ara tenen l'oportunitat de ser coherents amb les seves paraules amb el seu vot. Si més no, en qualsevol cas –en qualsevol cas–, de produir-se la solitud, no agrada a ningú, però hi ha ocasions, senyores i senyors diputats –i avui n'és una– que la solitud del vot constitueix tota una declaració de principis.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Per fixar la seva posició sobre aquesta proposta, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Reglament del Parlament ofereix diferents possibilitats al conjunt de grups polítics de la cambra per tal de gestionar el control del Govern i presentar les iniciatives que considerin convenients. I, òbviament, l'estrella, sense discussió, és la proposició de llei: legislar sobre el tema que sigui. És allò que no ens cansem de prometre durant les campanyes electorals per condicionar i influir en la vida dels ciutadans.

Aquesta iniciativa, però –i sé de què els parlo–, no estava en el programa electoral d'Esquerra Republicana. Presentar una proposició de llei, justament una proposició de llei, sobre un tema que no constés en els, en general, llargs, carregosos, prosaics programes electorals, on tot es considera i tot es promet, ni en l'apartat dels grans objectius ni en la lletra menuda, no és normal ni freqüent, i excepcionalment pot passar; i, per tant, no crec que es pugui parlar en aquest cas de transfuguisme ideològic, però és convenient quina és la raó per la qual..., la raó excepcional que ha motivat la presentació d'aquesta iniciativa.

Jo venia a parlar d'una llei, del text d'una llei, i m'he trobat amb un míting electoral. M'he trobat amb un míting amb conceptes poc originals, molt repetits, que havia sentit moltes vegades en boca d'una altra persona, i he sentit vergonya, he sentit vergonya que algú intenti traslladar al Parlament la guerra bruta que va comportar el trencament d'Esquerra Republicana de Catalunya. I més vergonya he sentit quan el defensor, no tant el defensor d'aquesta llei, sinó l'autor d'aquest míting, ha estat el senyor Ridao, al qual probablement haurem de recordar algunes qüestions que també afecten l'ètica política i els comportaments ètics. I suposo que després d'aquest míting, que se'l deuen creure, Esquerra Republicana de Catalunya trencarà relacions immediatament amb Eusko Alkartasuna, que és un partit que va sorgir de la divisió del PNB; que els seus càr-

recs van mantenir l'escó pel qual havien estat elegits i amb el qual partit Esquerra Republicana de Catalunya manté unes cordialíssimes relacions, que suposo que a partir d'aquest discurs quedaran trencades.

Bé, jo voldria parlar una mica, malgrat tot, de la proposta de llei; una proposta de llei l'exposició de motius de la qual justifica la necessitat d'ordenar en un sol text tot un seguit de normativa dispersa, que afecta la designació de senadors o senadores en representació de les comunitats autònomes. I aquest és un propòsit lloable. El que passa és que, si aquesta refosa es pot fer en un text de vuit articles –sé que són els que conté la proposta de llei–, haurem d'arribar a la conclusió que ni la dispersió era tanta, ni la necessitat de concentració tan evident. Si a més a més la proposta de llei no conté cap disposició derogatòria de la normativa que pretesament agrupa i ordena, la voluntat d'ordenar i agrupar no deu ser la raó de la present iniciativa.

A més a més, l'article 139 del Reglament del Parlament de Catalunya concreta allò que més genèricament disposen Constitució i Estatut sobre la manera de designar els senadors i senadores. Aquest article està subjecte a revisió del procés de reforma del Reglament, la Ponència de la qual ja ha enllestit pràcticament els seus treballs, i ha respectat el citat article amb unes addicions, un parell d'addicions que després comentarem, però, per tant, l'article 139 del Reglament del Parlament continuarà regulant la designació dels representants del Senat espanyol. I si fins ara el Reglament, l'article 139 havia servit de manera més concreta per fer la designació dels senadors o senadores, i aquest mateix Reglament reformat ho continuarà fent, no era més lògic que, justament ara que s'estava en procés d'introduir les modificacions que hom considerés pertinents, s'aprofités l'ocasió i tot allò que es cregués convenient modificar es fes amb la presentació de les esmenes pertinents, sense necessitat de fer lleis? Era més lògic, més fàcil i més coherent, i per això la present iniciativa deu anar més enllà d'aquesta motivació.

Anem a veure més novetats. Si aquestes són de tal magnitud que puguin justificar la presentació d'una proposició de llei, bé, doncs, dels vuit articles que comprèn el Projecte de llei, penso no exagerar si dic que els tres primers són estrictament palla; palla en el sentit que no diuen res que l'actual regulació no digui, i la simple lectura d'aquests ho deixa clarament en evidència.

L'article 4 consta de set apartats, i d'aquests, sis poden merèixer el mateix qualificatiu, «palla», i fins i tot serveixen per embolicar una mica la troca a base de posar terminis i condicions a una designació que fins ara, pel que fa a allò que pretenen concretar els dits apartats, s'ha fet sempre sense majors problemes. L'altre apartat, el número 3, introdueix una novetat en el sistema d'elecció proporcional de senadors, que, fins i tot, hi podríem estar d'acord, però és una novetat, doncs, certament d'interpretació, i, per tant, s'hauria pogut aprofitar la mateixa reforma del Parlament per introduir-la, i si això no es va fer deu ser que la presentació d'aquesta Llei deu comportar altres motivacions.

L'article 5, palla; i queden tres articles: el 6, el 7 i el 8. Ens saltem un moment el 6. Anem al 7, que és una

transcripció literal de l'article 139 del Reglament, el quart punt, i es refereix que «en el cas de substituir un senador o senadora, aquest o aquesta serà proposat pel mateix grup parlamentari que el proposà». Per tant, una transcripció literal d'una disposició reglamentària; continua sense justificar la presentació d'una proposició de llei, amb una precisió que hem de fer encara, i és que abans hem dit que Esquerra Republicana no va presentar cap esmena a l'article 139, però altres grups sí que ho van fer. En concret, Iniciativa per Catalunya - Els Verds va presentar una esmena d'addició que reclama que, quan la composició del grup parlamentari que proposa un senador s'hagués modificat, la Mesa del Parlament fixarà, de conformitat amb la proporcionalitat establerta en l'article 34.1 de l'Estatut, a quin grup parlamentari correspon proposar el senador que ha de ser elegit. Aquesta esmena va ser acceptada pel conjunt de grups presents a la Ponència, també pel representant d'ERC, que curiosament és el mateix que ha defensat un text amb un article, el setè, en clara contradicció amb l'esmena presentada per Iniciativa, acceptada per ell i, per tant, en clara contradicció amb aquest.

Anem a l'article 8, que reclama que els senadors i senadores retin comptes de la seva activitat al Senat. Això també és una novetat; doncs, bé, analitzem-la: davant de qui retem comptes? La Mesa ho decidirà. Com? La Mesa ho decidirà. Quan? És la Mesa qui ho decidirà. La Mesa ho decidirà tot. Resulta que després d'uns articles que volen concretar al detall què és allò que ha de fer la Mesa, quan i com, bàsicament per justificar l'existència mateixa d'aquests articles, se'ns introdueix la novetat de l'article 8, en el qual es dispara la perdigonada i, com que no se sap com pot acabar tot plegat, hom se'n renta les mans dient: «això, la Mesa». I, per tant, aquesta tampoc deu ser la raó de la presentació d'aquesta Proposició de llei.

Ens hem deixat l'article 6, que regula les circumstàncies que provoquen el cessament dels designats. Se'ns proposa que els senadors o senadores cessin en aquest càrrec quan cessin també com a diputats. A continuació se'ns enumeren tres causes: renúncia o dimissió, mort o traspàs –i no acabo de veure la diferència entre una cosa i una altra– i la inhabilitació per a l'exercici de càrrecs públics, causes totes elles que suposen també el cessament com a diputat –més palla, per tant; però això no ve d'aquí. I l'última, que és la pèrdua de la condició de senador o senadora per la revocació de la designació feta pel Parlament. La llàstima és que aquelles qüestions que pretenen ser innovadores es deixin –com dèiem abans– a nivell de perdigonada i no es precisi res: com s'ha de fer aquesta revocació?, qui la proposa?, amb quines raons?, com es vota?, quina majoria cal?, amb l'agreujant que, en aquesta qüestió, al contrari de la de les explicacions, ni tan sols es fa l'apel·lació a la Mesa per tal que ho resolgui. Amb la redacció d'aquest apartat, en el cas que s'aprovés, podríem entrar en un ball de senadors i senadores difícilment comprensible, al marge de considerar que un partit amb majoria absoluta podria carregar-se tots els senadors o senadores de l'oposició. En qualsevol cas, si es tenia voluntat de regular la revocació, es podia fer allà on tocava, a la discussió del nou reglament, en el cas dels càrrecs que poden ser susceptibles de revocació, que no és el cas

dels senadors, que depenen d'una llei de caràcter estatal, però ni tan sols això es va intentar.

Per anar acabant... Tenim una proposició de llei amb molta palla i bàsicament amb dos perdigonades innovadores que de tota manera ni el grup proposant sap com s'han d'entomar i que de cap manera expliquen una iniciativa d'aquestes característiques. On és l'explicació? Doncs, miri, aquesta iniciativa fa més de dos mesos que estava esperant torn dins de l'ordre del dia a la Junta de Portaveus, i el Grup d'Esquerra Republicana l'anava guardant gelosament per fer-nos una mena de regal de naixement: aquest cap de setmana es farà la constitució, el naixement del PI –cerimònia a la qual naturalment tots vostès, com a bons amics que són, hi estan convidats; també el senyor Ridao està convidat a assistir-hi, més que res perquè s'adoni de com poden ser a vegades de grans els partits anomenats «virtuals»–, i, bé, Esquerra Republicana, no diré que com a pare de la criatura, però sí amb uns lligams especials, ens volia obsequiar amb un regal també especial i del qual se'n parlés. El que passa és que s'han excedit en la seva bona voluntat, i tanta predisposició els ha portat al llinar del ridícul. I com que no volem que arribin a aquests extrems, tot agraïnt molt sincerament la seva bona voluntat, els diem que no el podem acceptar. I no el podem acceptar per respecte a aquest Parlament, perquè en realitat, com ha quedat clar, no es vol fer un debat parlamentari per tal de discutir sobre la manera de designar els senadors; el que es pretén és utilitzar el Parlament com a caixa de ressonància per fer batalletes partidistes que en el seu dia van provocar el trencament d'Esquerra i que, pel que es veu, alguns encara no han superat aquelles inèrcies. Per part nostra ja en tenim ben bé prou, hem aguantat el que havíem d'aguantar, però fins aquí hem arribat.

Si algú vol un debat amb pèls i senyals de què va provocar el trencament d'Esquerra Republicana i del comportament de cadascú, dels valors ètics que van inspirar el cop d'estat dins d'Esquerra Republicana, amb les actituds de cadascú, les cartes trameses –senyor Ridao–, els faxes enviats i a vegades també les plorqueries de torn, doncs, tindrem aquest debat; però no aquí, en el Parlament, on els ciutadans esperen que resollem els seus problemes i no que s'utilitzi per traslladar-hi les fòbies de cadascú.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ens ha presentat una proposició de llei per la qual es regula el procediment de designació dels senadors o senadores representants de la Generalitat de Catalunya i el seguiment de llur activitat.

Hem de començar dient que el senyor Ridao ens ha fet una presentació d'aquesta Proposició de llei en què explica la necessitat de regenerar la vida política al nostre país, la necessitat de modificar aquells aspectes que fan que la política estigui allunyada dels ciutadans, de modificar entre tots aquelles corrupcions que es produeixen en la vida política, i també de rebutjar i establir els mecanismes perquè el transfuguisme polític sigui bandejat de casa nostra, perquè el legítim dret a constituir una formació política no vagi acompanyat d'aquella actitud, des del nostre punt de vista, èticament i políticament rebutjable d'emportar-se com a equipatge els càrrecs que s'han aconseguit amb una altra llista, amb una altra formació política. Nosaltres no podem menys que coincidir amb aquestes formulacions, entre altres coses, perquè aquesta ha estat l'actitud d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i dels partits fins i tot que van donar naixement a aquesta formació política.

Hem de dir, de tota manera, que algunes de les formulacions que ha fet el senyor Ridao..., sobretot a mi em donava la sensació en algun moment de la seva intervenció que possiblement jo era culpable que el senyor Colom fos senador a Madrid, i he de dir que Iniciativa per Catalunya en cap moment va proposar ni va votar el senyor Colom en concret perquè fos senador; va ser fruit, naturalment, de la lliure decisió d'Esquerra Republicana, i, per tant, cal situar evidentment les coses en el seu propi context: cadascú ha de ser responsable de les seves actituds i ha de prendre les determinacions corresponents.

He de dir que, coincidint, com coincideixo, en la necessitat d'anar a abordar aquestes qüestions, ens sembla que l'instrument que ens proposa Esquerra Republicana no és el més adient. Nosaltres pensem que podem i hem de trobar instruments per a fer possible això que planteja Esquerra, i això hem de fer-ho intentant l'acord, la mobilització de totes les forces polítiques, però diria més, recollint les seves paraules: d'una manera especial i específica, les forces de progrés, les forces de l'esquerra d'aquesta cambra, i, per tant, ja li expresso la nostra disposició a avançar en la recerca de solucions a aquestes qüestions, de trobar mecanismes que facin possible que allò que reclamem des del punt de vista ètic i polític tingui alhora el suport legislatiu corresponent.

Però, és clar, el que no podem dir, sobretot quan estem debatent una proposició de llei, és que no ens podem deixar portar per formulacions o objeccions legalistes. Això és una cambra legislativa i, per tant, és evident que podem i hem de formular objeccions de caràcter legalista, senyor Ridao. I aquí hi ha objeccions molt importants, i jo les he de posar sobre la taula, i no són objeccions formals, són objeccions substancials, que crec que, si aprovéssim aquesta Proposició de llei, ens portarien al contrari del que vostès pretenen; ens portarien a introduir-nos en un camí que no ens ajudaria precisament a resoldre aquestes qüestions, perquè en la Proposició hi ha, efectivament, aspectes que sí que podem considerar, almenys avui i en aquest debat, com a possiblement formals. Vostès introdueixen aspectes que són pròpiament de debat i discussió reglamentària

i que la Ponència del Reglament els pot estudiar, els pot discutir; alguns, efectivament, han estat ja en la Ponència introduïts en un sentit semblant, en un sentit diferent, o estan ja específicament recollits; però no són aquests els aspectes essencials. Vostè em podria dir: «Home, aquests aspectes, en el tràmit de discussió de la Proposició de llei, doncs, els podem modificar.» Però, és clar, n'hi ha alguns que no, que no els podem modificar, perquè vostè ha fet la distinció, que jo comparteixo, entre els senadors elegits directament pels ciutadans, que ja el Tribunal Constitucional s'ha pronunciat que realment no és possible desposseir-los del càrrec perquè tenen aquest mandat directe de la sobirania popular, i aquells altres senadors que han estat elegits per les cambres, i que no és que el Tribunal Constitucional s'hagi pronunciat en un sentit o en un altre; senzillament, en relació amb aquests casos no hi ha pronunciament, i hi estic totalment d'acord.

Però és que el cas que ens ocupa a nosaltres avui i aquí sí que està recollit expressament i taxativament en l'article 34 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que no parla dels senadors elegits directament pels ciutadans en funció de l'exercici de la voluntat popular: parla dels senadors que elegix el Parlament, i diu clarament i taxativament que aquests senyors cessaran quan ho estableixi la Constitució, és a dir, quan es dissolen les cambres legislatives espanyoles, concretament el Senat, o bé quan acabin el seu mandat com a diputats. Això ho diu taxativament –hi insisteixo–, això ho diu taxativament l'article 34 de l'Estatut. I amb què ens podem trobar? És evident que ningú pot, i jo molt menys que ningú, pontificar en matèria constitucional o estatutària, però la realitat és que l'Estatut no ens deixa la porta oberta perquè nosaltres puguem establir per llei la manera de destituir un senador. En tot cas, jo crec que segurament hauríem d'anar a modificar, possiblement, l'Estatut. Però en qualsevol cas sí que hem d'aprofundir aquesta qüestió, sí que l'hem de debatre, sí que l'hem d'estudiar, sí que hem de tenir els elements suficients perquè això no se'n torni en contra. Per tant, si hem d'avançar –i nosaltres estem d'acord a avançar– a establir els mecanismes, a buscar-los perquè aquestes situacions no es tornin a produir, jo vull dir clar i català –ho hem dit i ho repetim– que nosaltres hem rebutjat l'actitud dels dirigents del Partit per la Independència de Catalunya, que nosaltres no hem estat d'acord en la forma en què s'han comportat i que han procedit; ho hem dit i ho diem i ho mantenim, i, per tant, estem d'acord que el transfuguisme s'ha d'abordar i que no pot comportar aquestes conseqüències.

Però, dit això, home, jo crec que al Parlament ens hem d'exigir tots plegats actuar amb el màxim de seriositat, establir els mecanismes que ens serveixin per als objectius que ens estem proposant. I per això nosaltres podem i hem d'utilitzar la Ponència del Reglament; podem i hem d'utilitzar, si s'escau, la creació d'una comissió específica; podem i hem d'utilitzar, com hem fet ahir mateix en la Comissió primera, una ponència de tots els grups, per exemple, per establir un marc d'incompatibilitat de càrrecs públics arran d'una proposta que va fer –i que vam recolzar tots els grups– el Grup Socialista.

Per tant, jo els demanaria que no sotmetessin a votació aquesta Proposició no de llei. No crec que fos bo en aquests moments sotmetre això a votació; sí que els expresso el nostre compromís, el compromís d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per treballar conjuntament en la via de buscar les millors solucions i resolucions a aquests problemes tan greus que tenim al nostre país i que, efectivament, van en descrèdit dels partits polítics, van en descrèdit de la democràcia; però això mai ho podem fer deixant-nos portar per una comprensible, però no assumible ni compartible, indignació, com ha fet el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ja s'ha esmentat, l'article 34 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que és funció d'aquest Parlament designar els senadors que representaran la Generalitat al Senat; designació que, tal com estableix el mateix Estatut, s'ha de fer en convocatòria específica per a aquesta elecció i en proporció al nombre de diputats de cada grup parlamentari. Igualment, els senadors designats d'acord amb aquest article hauran de ser diputats al Parlament de Catalunya i cessaran com a senadors –a part d'allò que disposa en aquesta matèria la Constitució, és a dir, quatre anys després de la seva elecció o el dia de la dissolució del Senat– quan cessin com a diputats.

L'article 139 del Reglament d'aquesta cambra estableix el sistema per a escollir o designar els senadors que representaran la Generalitat en el Senat, i en el punt quart s'assenyala que, si és necessari –i únicament si és necessari– substituir cap dels senadors escollits en representació de la Generalitat, el substitut serà proposat pel mateix grup parlamentari que el va proposar.

És a dir –i ho explicaré amb un exemple, diguem-ne, real perquè a tots ens quedi una mica més clar, i espero, senyor Ridao, que no l'importi que utilitzi a tall d'exemple el seu partit–, el seu Grup després de les darreres eleccions catalanes va tenir la possibilitat d'obtenir un senador per designació de la nostra comunitat, i el seu Grup, tal com marca la llei i el mateix Estatut d'autonomia, va escollir un diputat d'aquest Parlament. L'Estatut d'autonomia de Catalunya és ben clar al respecte: el diputat que el seu Grup va escollir per representar, no pas Esquerra Republicana de Catalunya, sinó la Generalitat de Catalunya, encara és diputat i no fa quatre anys de la seva elecció; és a dir, compleix els requisits legals que el nostre Estatut va establir per a la designació d'aquests senadors.

Senyores i senyors diputats, durant molts anys la designació dels senadors no ha ocasionat cap mena de problema, i crec sincerament que la dinàmica per a la seva elecció està prou clara i prou estructurada, tant pel nostre Estatut com per la mateixa Constitució espanyola.

Nosaltres, senyor Ridao, entenem perfectament què és el que el seu Grup tracta de posar damunt la taula amb aquesta Proposició de llei. Estigui ben segur que, al nostre Grup i al diputat que li parla, també ens repugna el transfuguisme. Però, senyor Ridao, no s'equivocui: el senyor Trias de Bes, que vostè ha esmentat abans, va renunciar els seus càrrecs molt abans d'ingressar al Partit Popular i, per tant, li prego que no posi en el mateix sac tots els polítics. Li demano també que, aquesta acusació de transfuguisme, si us plau, la retiri.

Crec sincerament que allò que de debò contribueix que els ciutadans i les ciutadanes confiïn en els partits i en els polítics són les actituds ètiques i no pas els innombrables codis ètics que proliferen a casa nostra cada vegada que hi ha campanya electoral. Si no estàs d'acord amb el teu partit, tens dues opcions: o et quedes i tractes de canviar-lo o, senzillament, fas les males i marxes, deixant –això sí– el teu escó.

Són moltes les raons que ens farien donar suport a aquesta Proposició, però també és cert que l'actual legislació s'ha mostrat eficaç al llarg de la nostra recent història i que això de què avui estem parlant, o que ha motivat que avui en parlem, no és més que una desgraciada excepció que nosaltres lamentem profundament.

Senyores i senyors diputats, en aquest tema del qual estem parlant avui no fallen les lleis, no falla tampoc el nostre Estatut, tampoc fallen els partits polítics; són les persones i la manca de diàleg el que provoca situacions com aquesta de què avui estem tractant en aquest Parlament. Per això, senyores i senyors diputats, el nostre Grup no vol entrar en una guerra entre partits. No volem convertir aquest Parlament, com alguns grups han pretès de fer avui, en un instrument al servei de ningú, ni participar tampoc en aquest enfrontament partidista que el que ha posat de manifest és la inconsistència del projecte independentista en totes les seves variants. Nosaltres, senyores i senyors diputats, estem convençuts que el poble de Catalunya és plenament conscient del grau de responsabilitat o d'irresponsabilitat d'alguns polítics i de determinats partits. No ens demanin que el nostre Grup participi en aquest joc, perquè ni el nostre partit forma part d'un tribunal popular ni aquest diputat vol ser jutjat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el senyor Ridao, en començar la seva intervenció, ens ha parlat dels principis inspiradors d'aquesta Proposició de llei que ara estem debatent. Ens ha parlat de regeneració, de dignificació de la vida política, de neteja ètica i de transparència de la representació democràtica. En aquests quatre principis, el nostre Grup hi està absolutament d'acord. Dubto jo que hi hagi cap grup polític d'aquesta cambra que pugui estar en desacord amb aquests principis polítics, que són els principis que guien el nostre Parlament i la nos-

tra conducta política, no d'ara, sinó –espero– de sempre.

Dit això, necessàriament hem d'entrar –com han fet els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula– en l'anàlisi del que diu el text que se'ns proposa com a debat. I observem, d'entrada, que alguna complicació tècnica –no subterfugi legal–, alguna complicació tècnica hi deu haver quan el mateix grup proposant ha presentat al Parlament dues proposicions de llei que es troben en un nucli comú: una, la que estem debatent avui; una altra, una proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés de Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica del règim electoral general. Hi ha un punt de connexió evident entre aquestes dues proposicions de llei, concretament pel que fa a l'article 6 de l'actual, que estem debatent en aquests moments. És una sorpresa per nosaltres trobar aquesta doble via de reglamentar un problema que nosaltres voldríem reglamentar: d'una banda, hi ha la via de la modificació de la Llei orgànica –el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat una proposició–; l'altre camí és el camí de la legislació catalana. Bé, estudiem-los tots dos. El que és evident és que haurem de triar entre tots dos. No poden ser tots dos. Un o altre. I aquesta complexitat tècnica és la que nosaltres voldríem aprofundir breument per argumentar la nostra posició entorn d'aquesta Proposició que ara estem debatent.

Si nosaltres relacionem l'article 34 de l'Estatut d'autonomia –que no repetiré en la seva explicació perquè ho ha fet molt bé el diputat senyor Roc Fuentes–, si el relacionem amb l'article 69 de la Constitució espanyola, si el relacionem amb l'article 165 de la Llei orgànica 5/85 de la Llei electoral, si relacionem tot això, fem un cos que es diu «el bloc de constitucionalitat». I aquest bloc de constitucionalitat, d'una manera inequívoca fins al moment, remet a la Llei orgànica i, per tant, competència d'un altre Parlament –que no és aquest–, competència de l'Estat, la regulació del què dels senadors; no del procediment, que ja tenim un article al Reglament que ho preveu, article que tenim i que es pot millorar. Per tant, com a mínim, dubte a l'hora de si aquest camí és el camí encertat o no. Nosaltres pensem modestament que no ho és i que, per tant, caldria estudiar-lo molt bé per tal de donar una resposta suficient al problema que s'està plantejant.

Hi ha més problemes. En el Reglament del Parlament de Catalunya nosaltres –que l'estem estudiant en aquests moments i està en fase de revisió– estem introduint i col·laborem a introduir unes reformes no només pel tema que avui se'ns planteja. Entenem que hi ha un buit a la nostra cambra important en el nostre ordenament jurídic. Tots els càrrecs electes –no els senadors–, tots els càrrecs electes pel Parlament de Catalunya, ens trobem que tenen un buit quant al seu control pel Parlament i quant a la seva possibilitat –hipotètica– de revocació. Davant d'això, quina ha estat l'actitud del Grup Socialista, no d'ara, que podria semblar de conjuntures, sinó d'abans? –i, de documents, n'hi ha, que ho poden testimoniar.

D'una banda, aportar a la reforma del Reglament el procediment pel qual s'ha d'actuar –que per això és el

Reglament—, i, d'altra banda, estudiar en una futura proposició de llei les causes que han d'originar el fet. Les causes i el procediment no es poden confondre en un únic text normatiu. El Reglament del Parlament estableix el procediment, però falta una altra cosa: falta la causa. I, la causa, quina és? La modificació d'aquelles lleis que preveuen l'elecció de càrrecs pel Parlament de Catalunya. En aquest sentit, el nostre Grup Parlamentari té escrita, té elaborada ja, té a punt de presentar a la Mesa del Parlament —al Parlament, al Registre— una proposició no de llei de modificació de tots aquests extrems. I no ho ha fet —la tenim escrita, aquesta proposició—, no ho ha fet per una raó: perquè entenem que aquest és un tema central que convé tractar amb tota la delicadesa del món, i voldríem sotmetre'l a consideració i reflexió de tots els grups parlamentaris per tal que, si és possible, la presentem tots conjuntament, signant-la tots, i, per tant, que no se'n pugui fer, d'aquesta proposició de llei, un problema de posicionament partidista, sinó simplement de millora i de dignificació de les nostres institucions. Aquest és el nostre parer. Si no hi hagués possibilitat de posar-nos d'acord amb els altres grups polítics, òbviament presentaríem aquesta proposició no de llei i deixariem constància de quina és la posició del Grup Socialista. Però estem profundament convençuts que hi haurà màxima receptivitat per tal que els altres grups estudiïn aquesta proposta que nosaltres ja tenim escrita, l'esmenin, la corregeixin, la puguem discutir i, conjuntament, la puguem tractar i aprovar en aquest Parlament, i així donar solució a un problema que se'ns planteja a tots, que és: què passa amb els càrrecs electes pel Parlament de Catalunya, que són molts i diversos?

Quant a la figura del senador, que és la Proposició no de llei d'avui —estrictament la d'avui—, nosaltres hi trobem uns obstacles que no són simplement subterfugis legals, sinó obstacles jurídics que he intentat explicar, que el senyor Roc Fuentes i també el senyor Sirera han explicat a bastament i que, per tant, no repetiré, però que són sobrerament consistents per demanar, també —per afegir-nos a la petició que han fet els altres grups—, que no es posi a votació, si us plau, aquesta Proposició de llei, perquè el nostre Grup es veuria en una posició compromesa a l'hora de votar aquest text tal com està formulat.

Dit això, senyores i senyors diputats, reitero la nostra disposició ferma a dialogar amb tots els grups parlamentaris entorn d'aquesta Proposició de llei que ha de resoldre un buit legal i reglamentari que té el nostre ordenament jurídic a Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després d'escoltar les intervencions del senyor Ridao i del senyor Benet Tugues, el que sí que, en nom del nostre Grup, volem comentar a la cambra és que la

mentem aquesta situació; és a dir, és una situació que es va produir en el seu moment per una guerra de família i que ha esdevingut una guerra de partits, com recordava el senyor Sirera. I, per tant, difícilment pot correspondre als elegits resoldre aquest problema, sinó més aviat correspondrà als electors resoldre al seu dia la qüestió general que aquí s'ha plantejat des del punt de vista de la situació interna.

I, per tant, analitzant aquesta situació concreta que ens planteja aquesta iniciativa del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el que sí que faig meus són tots els arguments jurídics que han donat els diversos intervinents —tant el senyor Roc Fuentes, el senyor Xavier Guitart, com el senyor Sirera—, que tots ells són perfectament explicables de la posició de fons amb què topa aquesta iniciativa parlamentària. És una situació que la fa inviable. És a dir, està mal orientada —mal orientada— des del punt de vista de la finalitat que persegueix.

En aquest sentit, com s'ha dit abans, l'article 34, punt 1, de l'Estatut és absolutament clar, definitori: quines són les causes de cessació d'un senador, i el Reglament —com s'ha dit també més d'una vegada—, a l'article 139, marca el sistema d'elecció i, per tant, la proporcionalitat que ha d'inspirar aquesta designació. Proporcionalitat que, fent una mica d'història de la nostra cambra, ha estat sempre, ha vingut determinada aplicant els dos sistemes possibles de proporcionalitat. En la primera legislatura, recordo que va ser aplicant la regla de majors restes, eh?, i a partir de la segona legislatura es va aplicar la regla de Hondt. I, actualment, l'acord que en el seu moment va adoptar la Junta de portaveus i que la Mesa va aplicar no defineix exactament quin és el sistema que s'aplica, però sí que fa una certa remissió a sistemes anteriors. I, tan sols als efectes il·lustratius, recordar que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té una representació senatorial des de l'anterior legislatura perquè el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va considerar necessari —a l'anterior legislatura— el fet de poder-hi haver aquesta representació.

En tot cas, aquest és un tema que no afecta el fons, ni molt menys, de la qüestió, i el que sí que ens sembla és que moltes de les consideracions que aquí s'han fet no tenen la solució en base a cap mena de plantejament com el que la iniciativa del Grup d'Esquerra Republicana es planteja, sinó més aviat a través dels mateixos treballs que la Ponència parlamentària que està estudiant la reforma del Reglament, a hores d'ara, pot contemplar.

Nosaltres, en la línia del que deia el senyor Xavier Guitart, fem perfectament una distinció entre els elegits del Parlament que són senadors, i els elegits del Parlament en representació de la cambra en qualsevol altre organisme dels que tenim constituïts. I en aquest sentit el que sí que vull deixar clar, perquè no ens porti a cap error, és que, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la figura dels senadors no pot estar sotmesa a revocacions tal com en aquests moments tenim determinat en l'article 34, punt 1, de l'Estatut. I això fa —si no és que es reformés l'Estatut— inviable, per nosaltres, qualsevol situació que plantegés

una revocació d'una designació de senador feta pel Parlament de Catalunya.

Una altra cosa és que puguem estudiar la conveniència que en el Reglament es prevegin mecanismes de substitució de persones elegides pel Parlament en representació de la cambra en altres organismes, sempre preveient que les lleis –les lleis– sectorials contemplin aquesta possibilitat de revocació. Tot això és matèria d'anàlisi en la Ponència que està estudiant la reforma del Reglament, però en cap cas ho podem conduir a través d'una iniciativa com la que ha fet el Grup d'Esquerra Republicana.

Per tant, nosaltres hem d'anunciar, en fi, el nostre vot contrari, si s'arriba a posar a votació aquesta iniciativa, i, en tot cas, demanaríem a algú d'Esquerra Republicana que, havent escoltat el parer de tots els grups parlamentaris, analitzi la possibilitat de la retirada d'aquesta iniciativa. El Grup d'Esquerra Republicana sap que tenim..., que, en fi, estem disposats a estudiar en la Ponència de reforma del Reglament mecanismes que, tot això, ho contemplin des del punt de vista dels càrrecs elegits –ja ho dic, no en el cas dels senadors–, i, per tant, això hauria de ser suficient com perquè avalés aquesta retirada de la iniciativa que ens proposa el Grup d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el posicionament dels grups parlamentaris, i abans de procedir a la votació de la presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei, m'ha demanat la paraula el diputat proponent, senyor Ridao, per pronunciar-se sobre les peticions de retirada d'aquesta; per tant, té la paraula el senyor diputat, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, gràcies, senyor president. Breument, per atendre o per respondre algunes de les diferents sollicituds que se'ns han formulat al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per tal de no sotmetre a votació aquesta Proposició de llei.

De fet, abans de fer avinent quin és el capteniment del meu Grup en relació amb aquestes peticions, deixin-me dir, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup valora molt positivament, alhora que agraeix molt sincerament les paraules de tots els diputats i diputades intervinents. Crec que són paraules i posicionaments, tots ells, que estan carregats d'un valor democràtic i que tots ells es posicionen obertament en favor d'un determinat sentit de l'ètica, que és el que persegueix aquesta proposta. De fet, amb totes les paraules que s'han pronunciat avui en aquesta cambra, crec que hi ha una explícita denúncia, una clara denúncia del transfuguisme, i fins i tot m'atreveria a dir que estem segurs, estem persuadits, els diputats d'Esquerra Republicana, que aquestes paraules seran favorablement percebudes per la ciutadania i que, ben segur –com també ha dit algun altre orador–, aquestes paraules i aquest posicio-

nament contribuiran que l'acció política recuperi la credibilitat que es mereix, però també que tots els partits i tots els grups democràtics d'aquesta cambra es comprometin a favor de la regeneració democràtica.

Ara bé, dit això, el nostre Grup Parlamentari, havent escoltat tots i cadascun dels intervinents que ens acaben de parlar, vol fer avinent que és conscient –i n'és plenament conscient– de la conveniència de no sotmetre a votació aquesta Proposició de llei. I ho és per dues raons: la primera, perquè, certament, haig de convenir –i jo ho he dit en la meua intervenció– que existeixen divergències d'interpretació legal i, per tant, algun obstacle i alguna reserva des d'un punt de vista formal, però alhora que dic això també afirmo que existeixen condicionants externs, i –diguem-ho amb aquest eufemisme– condicionants que són prou coneguts, que també obstaculitzen aquesta proposta.

Malgrat tot, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana té el goig i la satisfacció de fer avinent a tots els diputats d'aquesta cambra que ha arribat a un acord plenament satisfactori amb tots els grups democràtics d'aquesta cambra, és a dir, amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Socialista, el Grup Parlamentari Popular, el Grup d'Iniciativa - Els Verds i –com no?– el Grup d'Esquerra Republicana. I, per tant, ha arribat a un acord satisfactori que, de fet, ens compromet a tots i cadascun d'aquests grups a abordar, en el marc de la reforma del Reglament del Parlament, aquesta qüestió i, per tant, ens compromet també davant de l'opinió pública. I aquest acord, que ara els llegiré, és el següent: «Els grups parlamentaris sotasignats», i que acabo de citar suara, «assumeixen el compromís polític d'introduir la possibilitat d'incorporar mecanismes que permetin revocació de càrrecs elegits en representació del Parlament dins del marc de la reforma del Reglament de la cambra.» Aquest és el document que ha estat subscrit i sotasignat per tots els portaveus dels grups respectius.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'ha retirada?

El Sr. Ridao i Martín

Sí.

El president

Queda retirada la Proposició de llei. Moltes gràcies.

Retirada la Proposició, no procedeix votació de cap classe, i, per tant, passem al tercer capítol de l'ordre del dia d'avui, interpellacions.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta Presidència, tot acollint la sollicitud dels diputats interpellants i dels corresponents consellers, proposa l'alteració de l'ordre del dia amb la posposició per a una altra sessió plenària de les interpellacions que consten amb els números 4, 7 i 8 de l'ordre del dia. Si no hi

ha cap objecció ni cap oposició, es considerarà acceptada aquesta proposta per assentiment. (*Pausa.*) Procedirem, doncs, així.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals

Per tant, posposada la interpellació número 4, passem a la interpellació número 5: interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Rañé, per un espai màxim de deu minuts. (*Remor de veus.*) Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci. Repeteixo: que guardin silenci.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, aquesta interpellació té com a objectiu conèixer quins són els criteris de capteniment del Consell Executiu sobre les relacions laborals a Catalunya. Encara que quan la vam formular no s'havia produït ni el debat sobre l'atur ni l'acord entre empresaris i sindicats, considerem que segueix vigent aquest debat que volíem plantejar. (*Persisteix la remor de veus.*) I això és així...

El president

Per favor, repeteixo: guardin silenci!

El Sr. Rañé i Blasco

...perquè vostè, senyor conseller, en aquest recent debat sobre l'atur, quan es va referir al model de relacions laborals va dir, de la seva postura: «Se'ns pot dir que això és pretendre la quadratura del cercle.» Doncs bé, li oferim la possibilitat que aprofiti l'avinentsa per explicar com vol fer quadrar el cercle.

Nosaltres, per la nostra banda, volem fer amb aquesta interpellació un doble exercici: per un costat, explicar el model de relacions laborals que els socialistes catalans creiem que convé a Catalunya, i d'un altre, constatar i denunciar que el model i la pràctica de relacions laborals que el seu Govern està tirant endavant és inadequada i negativa, inadequada econòmicament i socialment negativa: inadequada econòmicament perquè no s'ajusta a l'estratègia que ha de seguir la nostra economia per ser competitiva, i socialment negativa perquè no està orientada vers la cohesió social.

El model de relacions laborals d'un sistema econòmic i productiu ha d'estar en consonància amb l'estratègia de competitivitat que ha de desenvolupar i el model social que vol obtenir o mantenir. Les relacions laborals són com el canvi de marxes d'un vehicle: no són el motor, però són una peça molt important que ajuda a obtenir el màxim de prestacions d'aquest motor. Així com a ningú se li passaria pel cap utilitzar el canvi de marxes dels Ford T de principis de segle en un cotxe modern, a alguns neoliberals se'ls passa pel cap defen-

sar la utilització d'un model de relacions laborals de principi de segle per entrar en el segle vinent. La seva quadratura del cercle és un exemple d'aquests intents, que estan, de bell antuvi, condemnats al fracàs, com han posat de manifest els agents socials amb el seu acord a rebutjar-los, o bé, si triomfen, serà un exemple clar de fracàs de la nostra economia.

En un recent estudi, l'OCDE sintetitzava dos models de competitivitat que es desenvolupen arreu del món: un d'aquests models es basa en l'actuació sobre els factors qualitatius i l'altre treballa sobre els factors quantitius.

L'estratègia dels països que basen la seva estratègia de competitivitat en els factors quantitius requereix: costos laborals indirectes i directes baixos, nombre d'hores de treball elevades, producció en massa però de poc valor afegit, taxes d'eventualitat molt altes i un sistema organitzatiu fortament jerarquitzat, quasi militaritzat; és a dir, el model taylorista d'organització. Per desenvolupar aquesta estratègia de competitivitat resulta convenient un model de relacions laborals molt poc regular, amb poques limitacions per a la utilització del factor mà d'obra, amb un nivell de protecció social baix, amb costos d'acomiadament baixos o inexistents i amb uns sindicats febles o inexistents. Aquest és el model que vostè anomenava com a americà, però que no és una altra cosa que el model neoliberal que en molts casos vostè defensa.

L'estratègia dels països que es basen a actuar sobre els factors qualitatius requereix: increment del valor afegit del producte, inversions en investigació i desenvolupament, els costos laborals directes i indirectes s'integren en estructures altament productives, la millora de l'adaptabilitat de les empreses i comprometre tots els estaments de les empreses en la gestió dels canvis. Per desenvolupar aquesta estratègia de competitivitat és necessari: flexibilitat en base a la negociació col·lectiva, formació professional com a element fonamental i cohesió social per evitar les tensions al cos social.

Som conscients que l'economia catalana pateix una gran contradicció: d'una banda, existeixen moltes empreses i empresaris que opten per la primera via, perquè amb la segona no s'hi veuen amb cor, però d'una altra, la internacionalització del mercat i la nostra pertinença a un espai fan que l'estratègia de competitivitat necessària per al nostre teixit econòmic, el de Catalunya, hagi de basar-se prioritàriament en els factors de qualitat i no en els factors de quantitat. El problema resulta aleshores saber si el Govern farà només excessivament electoralisme i els dirà, a aquests sectors, el que volen escoltar, o bé el Govern, reconeixent aquesta realitat, treballarà per modificar-la, perquè aquesta estratègia és suïcida per a països desenvolupats com el nostre, com reconeix la mateixa OCDE.

Hem de reconèixer que la competència que vostès tenen entre la dreta catalana i la dreta espanyola no ens ajuda gens. Han entrat en una estranya subhasta de veure qui fa més la rosca a aquests sectors, qui els fa més regals fiscals, i d'aquesta situació els costarà molt de sortir. Han de renunciar, una vegada més, o hi haurien de renunciar, a posar per davant els interessos electorals, i posar per davant de veritat els interessos de països.

El model de relacions que els socialistes defensem ha de gaudir de dos factors: flexibilitat i seguretat, tal com demana la Comissió Europea en el seu recent Llibre verd. I això no tan sols és possible, sinó que no és la quadratura del cercle. Això vol dir: vigència del dret laboral, autonomia de les parts, i acció de tutela i capacitat tuitiva dels poders públics.

La seva pràctica i el seu discurs, la seva quadratura del cercle, suposen un model que, en lloc de flexibilitat, planteja ductilitat, i en lloc de seguretat, planteja inseguretat, perquè qüestiona permanentment les bases del dret laboral contraposant el dret del treball als drets en el treball, negant la desigualtat que hi ha en la relació laboral, defensant la discriminació negativa com un valor d'inserció; el seu model reforça la capacitat de decisió d'una de les dues parts propiciant la individualització de les relacions laborals en lloc de potenciar la negociació col·lectiva, i practica l'absentisme en el control i la vigilància de la legalitat que els pertoca, i desautoritza verbalment la capacitat del poder judicial per entendre amb eficàcia els problemes que passen a les empreses.

Així doncs, dret laboral, autonomia de les parts i exercici del dret de tutela són els tres factors bàsics del nostre model de relacions laborals. I això és possible, això ha estat possible i això és necessari que es faci. Això és el que des de l'any 79, amb l'acord entre la UGT i la CEOE, es va imposar en l'acord bàsic interconfederal, i totes les reformes han anat caminant en aquesta direcció. És possible avançar en una desreglamentació —que no desregulació— de les relacions laborals, a la qual estàvem sotmesos empresaris i treballadors, sense produir desprotecció social. És possible i és necessari avançar en el tema..., en l'increment de l'autonomia de les parts, i en aquest punt no es tracta de fer declaracions en el sentit que empresaris i treballadors negociïn, sinó d'impulsar efectivament una política que potencii aquesta dinàmica, de fer allò de què els laboristes anglesos parlen, de *devolution*, de política de *devolution*, de retornar als agents socials el seu protagonisme, la seva responsabilitat.

Però bé, això, que és el que s'hauria de fer, contrasta amb allò que vostès estan fent. Quan es va plantejar i es va executar aquesta política i es va transferir la responsabilitat dels agents socials sobre el tema de la formació professional en el si de l'empresa, vostès ho van valorar com un atac a Catalunya. Quan els agents socials assumeixen la responsabilitat de substituir les ordenances franquistes per convenis col·lectius que regulin les regles del joc dels sectors de la producció, vostès diuen que els agents socials estan tirant endavant acords antiautonòmics. És coneguda la seva participació i ingerència en el procés de negociació de l'acord interconfederal i de l'acord estatal. A Catalunya, quan Foment, Comissions i UGT impulsen sense la presència del Govern un sistema de resolució extrajudicial de conflictes, el seu Govern només es va decidir a donar-li suport quan va col·locar un alt càrrec de l'Administració al capdamunt de la fundació que gestiona el Tribunal Laboral de Catalunya. Quan la Pime, UGT i Comissions fa un any que fan un acord per tirar endavant el control de la legalitat i l'aplicació de la Llei de preven-

ció de riscos laborals, encara és l'hora que aquest Govern ha de recolzar aquesta iniciativa. Esperem que no sigui necessari que cap alt càrrec hagi d'assumir cap representació per poder ser-hi.

Existeix un altre element bàsic, que és l'exercici del dret de tutela. Creiem que amb el dret de tutela i amb la participació és possible que vostès avancin. Hi han convenis de l'OIT que permeten aquesta opció de devolució del protagonisme en temes com formació ocupacional, intermediació del mercat de treball, seguretat i salut laboral.

I, per últim, creiem que han de reforçar la seva idea d'exercici del dret de tutela de relacions laborals. Entre l'intervencionisme del franquisme i el seu absentisme hi ha una línia que és possible: l'acció de vigilància i control que faci que la llei i els pactes es compleixin, fonamentant la seguretat i esvaint els elements d'inseguretat. Vostès han trigat —i encara no ho han fet— set anys a constituir una comissió de seguiment de la contractació, vostès s'han negat a assumir la responsabilitat, han declarat que no volien assumir la responsabilitat de denunciar il·legalitats davant dels tribunals. Tenen una reconeguda ineficiència en el cobrament de les sancions que la Inspecció de Treball posa per incompliments de drets laborals i, a més a més, tenen un índex d'acceptació...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Rañé i Blasco

Ara mateix acabo, senyor president.

...i tenen un índex d'acceptació de les propostes empresarials molt més alt que en altres llocs de l'Estat quan aquests vénen sense acord.

Per últim, potenciar les relacions laborals a Catalunya no es fa per decret, però tampoc es fa des de la manca de diàleg. Aquest Primer de Maig els sindicats representatius li han recordat que, en lloc de donar lliçons a tort i a dret, el que ha de fer és omplir de contingut les meses de negociació que té obertes des de fa més d'un any.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula el conseller senyor Ignasi Farreres.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el diputat senyor Rañé em planteja inicialment quin és el nostre propòsit de capteniment respecte al model de relacions laborals. La veritat és que em dona la impressió que els criteris que exposava en la seva exposició, en funció del transcurs del temps —perquè em sembla que es va presentar el mes de novembre—, han quedat una mica canviats per les circumstàncies actuals. Però jo, per tant, li responc la literalitat d'aquest primer plantejament sobre quins són els nos-

tres criteris de capteniment sobre el model de relacions laborals, que passa per una orientació bàsica per assolir un marc català de relacions laborals dins d'un context que és conegut: que aquí no tenim capacitat normativa sobre les qüestions legislatives. Per tant, això, posat dins d'aquest context, implica aconseguir un conjunt de traspassos necessaris per a l'autogovern, o sigui, si tinguéssim una administració única en les matèries de treball, d'ocupació i de Seguretat Social, això vist des d'un punt de vista competencial. Perquè així, entre tots plegats, cada un dels agents socials per la seva banda i l'Administració també per la nostra, anem configurant dins d'aquest marc legal que hem dit, que és l'estatutari i el constitucional, un marc de relacions laborals. I ho estem fent ja des de fa vuit anys, i ho estem fent en una triple vessant: des de la vessant de les institucions, des de la vessant de la negociació col·lectiva, des de la vessant dels acords.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Des de la vessant de les institucions, mitjançant..., per exemple, hem bastit o hem recuperat en el seu moment una sèrie d'institucions molt importants: el Consell de Treball, el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral, el Consell Català de Formació i Ocupació, ara a punt de constituir-se el Consell de Treball, Econòmic i Social... Bé, aquestes són institucions que hem constituït aquí a Catalunya per bastir aquest marc de diàleg i de relacions laborals entre els agents socials i l'Administració.

També mitjançant la negociació col·lectiva; s'ha propiciat al màxim possible la negociació col·lectiva dins de Catalunya. No dic exclusivament convenis de Catalunya –això forma part ja de la llibertat de les parts, de quin àmbit territorial volen comprendre–: convenis de Catalunya, convenis provincials, convenis comarcals, convenis locals, convenis d'empresa; això forma part de la llibertat –com dic– de les parts, en funció de l'autonomia de les parts.

I després també un tercer àmbit d'actuació de desenvolupament del marc català de relacions laborals mitjançant el foment i l'establiment d'acords tant d'àmbit bipartit –per exemple, podríem posar un exemple, com poguessin ésser els acords a què es va arribar sobre salut laboral, encara que després hagin sigut subscrits per una tercera part, s'hagi ampliat, la patronal s'hi hagi afegit posteriorment, però inicialment varen ser acords bilaterals entre l'Administració i els sindicats, Comissions i UGT–, com acords ja des del plantejament i a l'hora del tancament que han sigut tripartits, com per exemple tant l'establiment del Programa de la renda mínima d'inserció com després, fins i tot, la seva consolidació amb un projecte de llei que està en tràmit en aquest Parlament; o també el servei d'autoempresa, o també el Servei Català de Col·locació. Per tant, en aquests, en tots els àmbits s'hi està treballant i s'està avançant cada dia més a bastir un model català de relacions laborals.

Un segon punt que vostè ha tocat ha fet referència a les meves paraules al debat sobre la creació d'ocupació i l'atur celebrat fa pocs dies, i és d'admirar la capacitat que té vostè per donar la volta a les paraules d'aquest

conseller. És evident –i ho recordo– que vaig esmentar..., parlava de la quadratura del cercle, i vaig dir..., això va ser parlant dels dos models sociolaborals que existeixen fonamentalment en l'àmbit del món industrialitzat, d'Europa i els Estats Units; parlava del model americà substancialment –moltes connotacions amb l'anglès– i el model europeu, i parlava dels avantatges i inconvenients, i intentava fer-ho des del punt de vista que ho diuen tots els tractadistes –no és una invenció d'aquest conseller que els parla–, els punts forts i els punts febles de cada un d'aquests models. Llavors, deia: «Escolti, no es tracta ara...», és evident que el model americà –i això ho reconeix tothom– té uns determinats inconvenients molt negatius, que és una major desigualtat, una major diferència salarial, uns ventalls retributius molt accentuats en les seves diferències i té alguns aspectes determinats positius, com per exemple una taxa d'ocupació molt elevada, una gran capacitat de creació de llocs de treball que al mateix temps implica, la seva conseqüència, una molt baixa taxa d'atur, i aquest és un element envejable, desitjable del model. I llavors parlava de l'europeu –jo no el repetiré–, que té una mica les característiques contràries: té una gran cobertura social, per entendre'ns, una sèrie de prestacions socials, salaris mínims, un estat del benestar, etcètera. Elements molt positius constitueixen la glòria del nostre model, per entendre'ns, però al mateix temps amb menys capacitat de creació de llocs de treball i, per tant, més taxa d'atur.

Llavors, els deia: «Escolti, quin és el model? El model, la quadratura del cercle seria aconseguir, de l'un i de l'altre model el millor; per tant, el millor de cada model.» O és que no és bo empaitar el model americà, o d'altres que hi ha arreu del món, al Japó, etcètera, o això, que tenen una taxa d'atur quasi mínima o molt baixa, o una taxa d'ocupació molt elevada, que tenen una gran capacitat de creació d'ocupació? Per tant, no es tracta de copiar elements mimètics d'un model en la seva integritat, sinó agafar aquells elements que dins del nostre model, el model de l'estat del benestar que defensem per aquí a Europa, al mateix temps eliminin o minimitzin els inconvenients del propi model, que és l'elevada taxa d'atur i que, per tant, porta una societat molt diferenciada, molt dramàticament diferenciada entre uns que tenen feina i uns altres que estan al zero absolut perquè no tenen feina. Per tant, no li doni la volta, i qualsevol tractadista mitjanament seriós sobre el tema diu que és evident que la solució no està segurament en un model o en un altre en termes absoluts, sinó en la síntesi possible, la viabilitat de la síntesi possible. I per això li parlava de la quadratura del cercle.

I per portar referències recents, el recentment guardonat Premi Internacional Catalunya, l'economista molt acreditat, el senyor Amartya Sen, molt conegut pels seus estudis sobre la pobresa i sobre la situació del mercat de treball, vist també des del punt de vista ètic, també diu que aquest és un model desitjable, aconseguir les cobertures de l'estat del benestar i al mateix temps aconseguir que el model creï el màxim de llocs de treball i redueixi l'atur a la seva mínima expressió. Per tant, l'autoritat em sembla..., i ho dic perquè n'estan plens els mitjans de comunicació, aquests diaris, dels seus posicionaments. El mateix programa electo-

ral de Tony Blair s'ha plantejat precisament sobre aquestes característiques. Per tant, en tot cas, serà vostè que estarà en contra del que preconitzen persones tan qualificades com les que li acabo de dir.

Vostè ha fet referència als regals fiscals, regals fiscals preconitzats per Convergència i Unió. I permeti'm: ahir vaig ser testimoni, vaig ser present a la reunió amb el president de la Generalitat del senyor Méndez, d'UGT, secretari general d'UGT, el senyor Antoni Gutiérrez, secretari general de Comissions Obreres, i els presidents també de la Cepyme i la CEOE, i vam acompanyar-lo. Hi va haver una reunió molt positiva durant un parell d'hores. Escolti'm, es van comentar en termes positius –en termes positius– certs regals fiscals que vostès els qualifica, que són els regals fiscals, per exemple, que ha obtingut el Grup..., a instància del Grup de Convergència i Unió amb aquestes mesures que s'han posat ara, de tal forma que tots aquells contractes que siguin convertits en indefinits en aplicació d'aquestes mesures que s'han endegat ara, aquest pacte que s'ha fet per endegar mesures per convertir el màxim de contractes temporers en contractes indefinits o la contractació nova que es faci ara, no computin a efectes fiscals, a efectes de l'IAE, etcètera, no gravitin, no penalitzin l'ocupació a efectes fiscals, per tant, diguem-ne, no desqualifiqui el que per part dels mateixos agents socials ha estat valorat positivament, que és que es donin estímuls, que és que no es penalitzi fiscalment, precisament, la creació d'ocupació.

I quant a una altra referència que vostè ha fet, que és la del Tribunal Laboral, permeti'm que la seva capacitat de donar-li volta a la història almenys no deixa de ser esbiaixada. Vostè ha dit quelcom una mica groller, de dir: «Ecolti, aquest tema, la creació del Tribunal Laboral...», que va ser creat bilateralment sense consultar-nos, sense dir-nos res a l'Administració, en l'ús de la seva autonomia de les parts, per patronals i sindicats, va ser creat al seu moment en funció dels acords derivats de l'any 91..., no recordo exactament l'any que ho van fer. Va trigar un any a constituir-se el Tribunal, perquè, és clar, es va constituir i una vegada constituït i lligat tot, etcètera, es va anar a l'Administració, van anar al president de la Generalitat i van dir: «Vostès paguin», i senzillament «vostès paguin el cent per cent», i va trigar un any més o menys a constituir-se realment el Tribunal. I és cert, perquè senzillament vam pensar que era un plantejament inacceptable, no correcte i no de bona administració dels públics que hi hagi un organisme que determini el cent per cent de la despesa i un altre –que és un altre, que no hi té cap responsabilitat de les decisions– que pagui el cent per cent de la despesa. Perquè, en aquest sentit, quan estem administrant diners públics i algú genera despesa i pot generar-la de manera indefinida i un altre ha de pagar i no va a tant, va a expenses d'aquell que genera la despesa, això pot ser incontrolable, i el sentit de corresponsabilitat no hi és en absolut. I nosaltres l'únic que vam fer va ser el plantejament de dir: «Ecolti'm, nosaltres creiem que és positiva la constitució d'un tribunal laboral però que tingui en cert mode un cert autocorrectiu i que, per tant, les parts també hi posin algun element d'autocontrol o que hi hagi alguna participació seva.» I el tema va acabar quan es va pactar que els agents socials entre ells

aportarien un 15%, només un 15%, i encara no amb diners, sinó fins i tot amb espècie, per entendre'ns, podrien portar-ho amb espècie, com és el cas que s'està fent actualment mitjançant representants sindicals alliberats per aquesta qüestió, cosa que em sembla positiva, però aquí hi ha un element correctiu: si de 100 milions de despesa es passa a 200 o es passa a 1.000 milions, qui ha de posar la seva part actua com un correctiu, un correctiu d'una despesa que podria ser incontrolada.

Per tant, permetin-me que li faci aquestes observacions, aquestes puntualitzacions, i em sembla que amb això, senyor president...

El vicepresident segon

Sí, senyor conseller...

El conseller de Treball

...m'ha sortit la llum vermella. Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Per a rèplica, té la paraula l'illustre diputat Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Miri, començaré per on havia començat la interpellació. Li he ofert la possibilitat que ens expliqués com volia quadrar el cercle i si no aprofita els cinc minuts de la contrarèplica, sortirem sense saber com vol quadrar el cercle, perquè ens ha explicat el que diuen però no el que diu el Govern de la Generalitat: quin model vol. Per tant, el que ens ha de dir és com volen aconseguir aquest model i què faran, i això és el que preteníem. Nosaltres li hem dit quin és el que volem, hem dit quin és el que ens sembla que estan portant vostès i que no hi coincidim i que, a més a més, és econòmicament inadequat per al repte que té l'economia catalana.

Segon aspecte. Senyor conseller, hem d'escoltar tot-hom quan parlem del model americà, i, quan parlem del model americà, el que té la frase més esgarriposa sobre els efectes del model americà, qui la va anomenar va ser el ministre de Treball del senyor Clinton, quan va dir: «La diferència entre els nostres pobres i els europeus és que els nostres treballen, compten com a població ocupada.» Si aquest és el model de creació d'ocupació, si aquesta és la manera com..., el model enveja-ble, plantegi-ho i digui-ho! No són paraules meves, són paraules i afirmacions del ministre de Treball del senyor Clinton: «La diferència entre els nostres pobres i els europeus és que els nostres treballen, però amb el que cobren no poden sortir de pobres.» Si aquest és el model, digui-ho, que aquesta és la manera de crear ocupació a Catalunya i a Espanya, i plantegi també quins són els canvis socials que s'han de fer per fer tot això, perquè, si no, estem jugant a no aclarir els temes, estem jugant amb les paraules igual que es juga amb això del model i el marc català de relacions laborals.

Miri, a Catalunya, només hi ha un marc institucional i només pot haver-hi un marc institucional. Un marc de

relacions laborals es defineix perquè estableix drets i deures, i amb la Constitució a la mà no hi pot haver drets ni deures diferents en tot l'Estat. És més: l'única possibilitat d'establir drets i deures diferents és mitjançant la negociació col·lectiva, i, precisament per articular aquesta negociació col·lectiva i evitar tensions territorials, és bo que hi hagi convenis col·lectius estatals articulats en altres àmbits de negociació que permetin que els treballadors catalans no entrin, no tinguin una competència deslleial d'altres parts del territori. I vostè diu que això és un mal acord i que, a més a més, té una finalitat antiautònoma. Defineixi també quin és el seu model d'articulació de la negociació col·lectiva i quina és la situació que vol per a Catalunya, perquè està plantejant un model d'aïllament de les relacions laborals, un model fictici, perquè no és possible, no es pot confondre el marc institucional, l'acord, amb l'entesa social d'allò que correspon a l'Administració com a administració en un marc de relacions laborals, que són drets i deures, regles de joc, relacions entre empresaris i treballadors al si de l'empresa. I això és fonamental, perquè vostè confon una cosa amb l'altra contínuament, i planteja un suposat model de relacions laborals català, que no existeix, que no existeix, i l'únic que està plantejant és un marc de relacions institucionals, de relacions dels agents socials amb el Govern de Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per últim, senyor conseller, dos anys va trigar a posar-se el Tribunal Laboral de Catalunya; i em sembla bé que hi hagi una certa prevenció sobre la despesa pública, però l'element i el control de la prevenció no s'asseguren posant un alt càrrec al damunt de la Fundació, que és el que li he dit: que vostès no estan per l'autonomia de les parts! Vostès estan per exercir un plantejament, diguem-ne, molt més de protagonisme, i això és el que nosaltres li critiquem. Creiem que el Tribunal Laboral de Catalunya, amb tot el que ha dit, amb el qual estem d'acord, no necessita que un alt càrrec de l'Administració sigui el president de la Fundació. I això ajuda molt més a afavorir l'autonomia de les parts i a traslladar la responsabilitat de les parts. No vulguin mantenir aquest control sobre les parts. Si de veritat la volem fer, facin una acció, i no la facin tan sols en allò que els agents socials li demanen: faci-ho amb allò que vostè, que el seu Govern té la responsabilitat, transfereixi-ho als agents socials perquè assumeixin la seva responsabilitat. Vostè també pot efectuar de les seves competències un efecte de devolució cap als agents socials, i això no és contradictori, això seria positiu i això seria demostrar amb fets i no amb paraules que vostè està per l'autonomia de les parts i per potenciar que sindicats i empresaris assumeixin les responsabilitats, la direcció i el protagonisme de les seves relacions.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Rañé, vostè, parlant de confusions, vostè confon –i en tot cas jo crec

que és una confusió explicable, però és confusió– el que és un model de creixement econòmic amb el que és un model de relacions laborals. El model de creixement econòmic és tot el conjunt d'institucions i formes de treballar i polítiques dels governs, econòmiques, jurídiques, laborals, que poden portar, en tot cas, a un model de major creixement, d'una major creació d'ocupació, d'una menor existència d'atur. Vostè confon el model de relacions laborals, que és una part d'un model de creixement econòmic o d'un model de societat, per entendre'ns i, per tant, en tot cas, el model de relacions laborals pot ajudar o pot perjudicar el creixement econòmic d'una societat, del desenvolupament, però per ell sol no ho esgota tot.

Perquè, és clar, els tipus d'interès o la política econòmica que fan els governs sobre polítiques turístiques o industrials o energètiques, etcètera –per posar un exemple i no ser més exhaustiu–, és evident que tenen una incidència altíssima sobre quina sigui la resultant creació d'ocupació o l'existència de l'atur, al contrari, el cost de l'energia, etcètera; totes i cadascuna de les polítiques que es generen, diguem-ne, pels governs i pels parlaments formen part del model de creixement o del model econòmic.

Per tant, en tot cas... Però vostè diu: «Escolti, quin és el seu model?» Escolti, jo, en tot cas, el vaig exposar –i li recomano, en tot cas, la seva lectura–, honestament, en el discurs que vaig fer en el debat, en el recent debat sobre l'atur, que va acabar amb tota una sèrie de mesures possibles, possibles per obtenir aquesta..., per avançar cap a la quadratura del cercle que vostè diu, que és poder avançar en la creació d'ocupació i en la reducció de l'atur, i mantenir, al mateix temps, en la mesura de tot el possible, el model de benestar social de la societat europea, i també, en aquest cas, espanyola, amb més o menys intensitat, i poder-lo incrementar si és possible, això sí, fent-lo viable, perquè si no el fem viable, ens enganyem i estariem enganyant sobretot les generacions posteriors.

I vostè..., escolti, vaig ser de les primeres persones –i perdoni la immodèstia– que vaig parlar en aquest país, en conferències públiques, d'una forma molt reiterada de Robert Reich, que és qui va parlar-nos, en la seva obra *El treball de les nacions*, del model americà, per entendre'ns, el model econòmic americà i la seva incidència en el món del treball. I és evident –ja li ho he dit, no sé com se li ha de dir, es pot posar més dramàtic o menys– que és un model que produeix grans diferències socials, i que hi ha gent que té feina, molta més gent que té feina, i una part d'aquesta gent que té feina té uns ingressos molt baixos, fins i tot que es poden qualificar en el que s'entén el nivell de la pobresa. Està dit, està perfectament dit que és un model que produeix grans diferències, que produeix un gran distanciament del ventall retributiu i que, per tant, algun d'aquests, dels treballs menys qualificats, estan en aquesta situació. Tant és així que s'ha plantejat a vegades la possibilitat que hi pogués haver un, diguem-ne, impost negatiu, en comptes d'un..., o sigui, un impost sobre la renda que, en liquidar-lo, en funció dels ingressos, Hisenda complementés no la quantitat que ha pagat de més, sinó la quantitat que ha percebut de més en funció dels salaris,

3148

i és un dels debats que s'està fent per intentar corregir tot això. Per tant, no doni la volta al tema. Senzillament, jo he exposat els avantatges i els inconvenients del model.

I vostè torna a incidir en un..., només per acabar, escolti, per no repetir el debat en els minuts breus que hi ha per a aquesta qüestió, llegeixi els punts de les conclusions del meu discurs; llegeixi les proposicions i, en tot cas, llegeixi les resolucions d'aquest Parlament, que és la que intenta... —va ser aprovat d'una forma bastant..., o majoritària, amb molt recolzament, amb suports de diferents grups parlamentaris—, les resolucions d'aquest debat de l'atur, perquè el tema no és de model de relacions laborals exclusivament, sinó que és de model econòmic de funcionament. I, perdoni'm, ja que hi insisteix, em sembla fins i tot lamentable, pel grau de consens que durant molts anys ha tingut la persona que ostenta el càrrec de director general de Relacions Laborals, que és la persona que, no a títol personal, sinó en funció del càrrec de director de Relacions Laborals, ostenta el càrrec de president de la Fundació. Aquest tema va ser ofert, diguem-ne, pels mateixos components, per un patronat en el qual hi ha tota una sèrie de patrons i en el qual hi ha una sola persona representant de l'Administració, per, en certa manera, assegurar el degut encaix entre l'Administració que ha de vetllar tècnicament..., el compromís és donar suport tècnic i també econòmic, dins el pacte establert. Va ser un pacte establert...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball

...molt literalment i, per tant, en tot cas va ser una oferta que es va fer pels mateixos agents socials.

Per tant, jo no sé en aquest moment, vostè tenia..., o sigui, en una altra condició, o sigui, amb un altre barret que portava llavors, va ser, diguem-ne, part d'aquest oferiment, que, en tot cas, si l'ofertament no era sincer, no haver-lo fet: s'ha de ser conseqüent amb els seus propis actes. Si s'ofereix a l'Administració «presideixi'ns, perquè nosaltres som un organisme paritari i necessitem algú que, en cas d'empat, diguem-ne, ens moderi la situació, perquè, si no, podem quedar congelats pel mecanisme, perquè el mecanisme és paritari, ho lamentaríem»... Pensi que l'interès de l'Administració queda molt clar: és el que sigui el dels agents socials. Si es creu convenient que el director general de Relacions Laborals, sigui el que sigui, no presideixi l'organisme, no passaran tres minuts que s'expressi la decisió política de retirar-lo. Senzillament vam accedir-hi perquè se'ns va demanar; en igualtat de condicions, el retirarem el dia que se'ns demani per aquells que tenen veu per demanar-ho.

Moltes gràcies.

El president

Senyor conseller, gràcies, gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i la coeducació a Catalunya

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i la coeducació a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada senyora Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'honorable conseller d'Ensenyament declarava fa uns quinze dies, en la inauguració del XXV Congrés de l'Ensenyament Privat —fet que, d'altra banda, potser va motivar l'ajornament d'aquesta interpellació—, declarava que «la separació de l'ensenyament públic i privat és un anacronisme que no respon a la realitat». De veritat pensa el conseller que es tracta d'un anacronisme? Aquesta interpellació potser li demostrarà com avui encara a Catalunya hi ha un risc de ruptura del fràgil equilibri entre les xarxes educatives, cosa que penso que també va quedar a bastament demostrada en la interpellació substanciada pel president del Grup Socialista, en què denuncià la defunció del Pla d'inversions escolars.

La configuració de l'educació com un dret social bàsic, la seva extensió a tots els ciutadans, és una conquesta de les societats modernes. Aquesta és, per nosaltres, una premissa fonamental. La Constitució del 78 proposa un sistema educatiu integrat i plural, concebut com a servei públic, tot i que no monopolista, no discriminatori, respectuós amb les conviccions i preferències dels pares i mares, obert a la participació. La política educativa impulsada pels socialistes a Espanya ha aconseguit consolidar un sistema educatiu que compleix quatre funcions bàsiques: element de cohesió social, factor d'integració, promotor de la igualtat d'oportunitats i instrument de formació en valors democràtics.

A principis dels anys vuitanta, el sistema educatiu vivia la tensió del conflicte entre els models d'escola pública i escola privada; conflicte que podria generar una fractura social molt profunda. Els socialistes no som neutrals en aquesta controvèrsia, però hem mirat de trobar solucions acceptables per als diversos interessos; interessos que s'explicitaren nítidament en la presentació d'un recurs previ d'inconstitucionalitat a la LOE el 1985, que el Tribunal Constitucional desestimà.

A la formació de persones lliures, solidàries, disposades a cooperar en la construcció d'un món més just, hi ha contribuït decisivament la despesa pública en educació i el desenvolupament constitucional amb la LOE, la LOGSE i el marc normatiu de la política de concerts, d'alguna manera, assumint una vella aspiració ciutadana recollida en les escoles d'estiu, especialment en la declaració *Per a una nova escola pública*, del 1975.

Anem als concerts educatius. El títol IV de la Llei orgànica del dret a l'educació fixa el règim general de concerts. El Decret 56/93, de 23 de febrer, en exercici de les competències que té la Generalitat en matèria educativa, recull com el finançament públic als centres

docents privats s'efectua per mitjà del règim de concerts educatius, per tal de contribuir a fer eficaç el dret a l'educació bàsica i d'afavorir l'exercici del dret dels pares a elegir el centre docent i el tipus d'educació que desitgen per als seus fills, en el marc de la igualtat d'oportunitats.

El volum de finançament a l'escola privada concertada en els pressupostos de la Generalitat és importantíssim: més de 70.000 milions en la liquidació del pressupost del 96, amb tendència a l'increment. Potser, conseller, això serà una nova mostra de la vigència de la polarització? Potser aquest increment i les desviacions que es van registrant en les liquidacions dels successius pressupostos seran un altre exponent d'això que jo n'anomeno «fals anacronisme»?

En aquesta interpellació, el Grup Socialista al Parlament de Catalunya no vol qüestionar la política general de concerts, sinó només un petit segment de l'escola concertada. Ens guia la voluntat de pretendre un bon ús dels recursos públics. Volem exercir la funció parlamentària de control al Govern pel que fa a la política de concerts amb les escoles vinculades a l'anomenada Obra de Déu, fundada per Escrivá de Balaguer.

El conjunt d'aquestes escoles –les que són concertades, que totes no ho són– escolaritzen al nostre país 3.452 nens i 1.601 nenes. D'acord amb la normativa per acollir-se al registre de centres del Departament, s'estableixen els elements que configuren el caràcter propi del centre; en aquest cas, d'escola sexista, amb rígida separació de sexes, per tal com només s'hi escolaritzen nens o nenes. Només s'escolaritzen nens, segons informació derivada d'una pregunta d'aquesta diputada, als centres Xaloc, Terra Ferma, Mestral, Turó i Bell-lloc, i només s'hi escolaritzen nenes als col·legis Pineda, Airina, Montclar, Aradell, Aura i Les Alsines.

Honorable conseller, podem compartir que el fonamental per als poders públics és com establir una millor regulació de l'ensenyament obligatori per tal que compleixi amb les necessitats presents i futures de la societat catalana? Honorable conseller, podem estar d'acord que cal distribuir els fons destinats a l'ensenyament entre els centres propis i els concertats perquè responguin a objectius socials i a criteris de qualitat i equitat? Si estem d'acord amb això, podem convenir que ambdues coses exigeixen una notable capacitat inspectora i avaluadora per part de l'Administració educativa per detectar, per exemple, si els criteris de selecció i funcionament dels centres són els establerts, ja que no seria gaire edificant que acabessin confirmant les especulacions sobre els mecanismes de selecció en escoles concertades, que tendeixen a desplaçar cap a la xarxa pública allò que, dit ràpidament, en direm «alumnes especials», o, potser, que acabéssim comprovant com les escoles a què em refereixo, sense autorització del Departament, segons que s'indica en una resposta per escrit a aquesta diputada, en aquestes escoles es cobrin en concepte de donacions quantitats mensuals de l'ordre de trenta mil pessetes, quan el concert amb aquesta mateixa escola suposa una assignació de recursos públics de l'ordre de setanta milions anuals. Aquestes donacions, per altra banda, no estan justificades, perquè, segons el conseller, cap d'aquests centres ha solli-

citat cap mena de taxa o exacció. O potser, si féssim una tasca curosa de seguiment del funcionament d'aquest segment dels centres concertats, potser acabaríem podent inventariar les fractures als drets lingüístics dels alumnes i, en general, a les disposicions vigents en matèria de normalització lingüística. O potser, finalment, podríem observar l'incompliment de l'article 18.7 pel que fa a la relació mitjana alumnes - professors per unitat escolar que estableix el Decret de concerts.

Tot plegat, potser, és una presumpció que caldria confirmar, però tot plegat, potser, acabaria confirmant la permanència, la validesa, *versus* l'anacronisme, d'allò que ha afirmat, per exemple, Victòria Camps. Què ha afirmat? «L'escola privada fa trampa: infla els preus, selecciona els alumnes, i, per tant, és un sistema que enganya.»

La nostra interpellació pretén conèixer el capteniment del Govern pel que fa al règim de concerts i la coeducació en les escoles que hem detallat; escoles que practiquen una rígida separació de sexes, com així ho reconeix el Departament en la resposta parlamentària del novembre del 96; unes escoles que gaudeixen de concert durant el període 94-98. Sorpren tothom saber que fins i tot les escoles vinculades a l'Opus han estat concertades a Catalunya, unes escoles elitistes a les quals difícilment se'ls pot reconèixer el compliment dels requisits de la legislació educativa. Perquè, honorable conseller, aquests centres respecten els articles 20 i 53 de la LODE pel que fa a l'admissió d'alumnes preservant els criteris prioritaris de situació socioeconòmica de la família, proximitat del domicili i germans al centre? Les escoles Xaloc, Pineda, Airina, Montclar, Mestral, de Barcelona - comarques; Aradell i Terra Ferma, de Lleida; Aura i Turó, de Tarragona, i Les Alsines i Bell-lloc, de les comarques gironines, responen als criteris directors del règim de concerts? És a dir, s'adiuen a allò que conté l'article 48.3 de la LODE, quan afirma que cal considerar les necessitats d'escolarització, les condicions socioeconòmiques de la població escolar i, finalment, les característiques de les experiències pedagògiques realitzades al centre? O, potser, és que la singularitat pedagògica recau en l'escola sexista i androcèntrica?

El president

Senyora diputada...

La Sra. Duch i Plana

Si és així...

El president

...tindrà torn de rèplica...

La Sra. Duch i Plana

Acabo de seguida...

El president

...que se li ha acabat el temps.

La Sra. Duch i Plana

Si és així, es produeix una rotunda perversió de la LOGSE, que per primera vegada la legislació educativa a Espanya estableix que tota activitat educativa ha de tendir a l'efectivitat igualtat d'oportunitats entre els dos sexes. Perquè, coneix l'honorable conseller que en aquests centres es fa avinent, s'explicita als pares i mares una lleugera adaptació curricular diferenciada per als centres de nens i de nenes? Perquè, de veritat pensa que aquestes escoles apliquen els elements i principis de la coeducació, que, segons que afirma vostè mateix en una altra resposta a una pregunta d'aquesta diputada el mes de gener, el currículum de totes les etapes educatives parteix d'aquests principis? Vostè diu: «Tota actuació educativa dels centres, dels serveis d'assessorament, dels centres de recursos, inspecció educativa, plans de formació, etcètera, s'inspira, entre altres aspectes, en la superació d'estereotips discriminatoris, foment de la igualtat d'oportunitats i coeducació.» No, senyor conseller, aquestes escoles opten per una cosmovisió androcèntrica; defensen la tradicional divisió dels papers socials per raó de gènere. Per això escolaritzen segregadament, conscients de la seva funció socialitzadora.

El president

Senyora diputada, amb molt d'escreix s'ha passat del temps.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de resposta, té la paraula el conseller d'Ensenyament, honorable senyor Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, una primera precisió: en relació amb la meua intervenció en l'acte inaugural d'aquest XXV Congrés de l'Ensenyament Privat, que es va celebrar fa uns dies a Catalunya i al qual vostè ha fet referència a l'inici de la seva intervenció, jo no vaig dir que la separació entre ensenyament públic i privat és un anacronisme, o fos un anacronisme, sinó que el que vaig dir textualment és que «l'enfrontament entre ensenyament públic i privat és un anacronisme i no porta enlloc», i vaig afegir-hi que són dues xarxes que des de la perspectiva de la visió constitucional i de les lleis orgàniques que regulen l'educació i el dret a l'educació, sobretot si parlem de la xarxa concertada, tenen una funció clarament complementària, i en cap cas d'enfrontament; no vaig parlar de separació, sinó d'enfrontament. Com una prèvia, senyora diputada.

Des d'aquesta perspectiva no crec que a Catalunya, ni a Espanya en general –i parlem de Catalunya–, hi hagi un risc de ruptura entre les xarxes educatives pública i concertada, si no és que des d'una anàlisi equivocada de les dades s'arriba a conclusions totalment desencer-

tades i fora de la veritat, o bé que des d'una perspectiva intencional es vol presentar com a risc de ruptura i enfrontament allò que no ho és objectivament i que en tot cas no ho havia de ser.

Heu dit, senyora diputada, que el sistema educatiu promogut pels socialistes a Espanya..., i és cert; però promogut també per Convergència i Unió. No se li escapa a la senyora diputada que les tres lleis orgàniques bàsiques en relació amb l'educació, la LODE, la LOGSE i la LOPEGC, varen ser votades totes tres també pels diputats i senadors de Convergència i Unió. I no se li escapa tampoc a la senyora diputada que en relació amb qüestions més concretes, en relació amb allò que en podríem dir «els aspectes normatius» o allò que podríem definir com a l'esquelet o les línies bàsiques de l'aplicació d'aquestes normes bàsiques a Catalunya, més enllà de qüestió de detall, hi ha hagut i hi ha proves en el *Diari de Sessions* d'aquest Parlament d'acords importants entre el Partit Socialista i la coalició de Convergència i Unió a l'hora d'implementar aquesta reforma.

Mireu, senyora diputada, l'opció de la Constitució espanyola, l'opció de les lleis orgàniques en matèria educativa és una opció que garanteix i que possibilita l'existència d'una xarxa pública i d'una xarxa privada, concertada o no concertada, i que en el cas de la concertada, en ser coberta per fons públics, té una funció de complementarietat en base a un doble respecte de drets: el dret a la creació de centres i el dret a l'elecció de centres. Dit això, perquè ho diu la Llei i perquè ho diu la Constitució, però també perquè ha estat sempre voluntat d'aquest Govern i perquè, a més a més, existeix una rica tradició d'escola privada a Catalunya, el Govern de la Generalitat mai ha estat en contra de la iniciativa privada en l'educació, compliment les normes, la qual cosa de cap manera s'ha d'interpretar com que el Govern de la Generalitat estigui en contra o faci mèrit de l'escola pública. La nostra principal preocupació és l'escola pública, perquè és aquella de la qual som més responsables que ningú i aquella de la qual som gestors. I, sense perjudici d'aquesta responsabilitat i d'aquesta dedicació preferent –i dic preferent– a l'escola pública, som respectuosos amb la nostra pròpia ideologia i, sobretot, som respectuosos amb les lleis i amb les normes, des del punt de vista de vetllar també perquè l'escola privada, la concertada i la no concertada, però sobretot –i és evident– la no concertada, pugui continuar existint, en base al respecte a allò que la mateixa Constitució i les mateixes lleis estableixen.

Miri, senyora diputada, en comptes d'adjectius, parlem de xifres, des d'un punt de vista d'interessos i no-interessos. Vós heu dit que en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya es destina una quantitat important al règim de concerts educatius, i és cert. I heu parlat del voltant de 70.000 milions de pessetes en la liquidació del pressupost del 96, i és cert. Però el que no heu dit –i teniu moltes dades, tampoc caldria; ja ho diré jo– és que el que es va dedicar aquest mateix exercici del 96 a l'escola pública va ser de 218.000 milions de pessetes; que, si parlem de l'aportació de diner públic –no parlo de cost: aportació de diner públic– per alumne

—i ens sembla bé, és decisió nostra; per tant, no és casualitat— en el cas de la pública, aquesta aportació de diner públic ha estat de 342.640 pessetes per alumne, i que, en el cas de diner públic aportat a l'alumne de centres concertats, aquesta aportació de diner públic ha estat de 191.623 pessetes, la qual cosa per decisió del Govern de la Generalitat —i d'aquest Parlament, com és obvi. En relació amb la utilització del diner públic, es dedica un 78% més per alumne en el cas de l'alumne que assisteix a una escola pública que en el cas de l'alumne que assisteix a una escola concertada. I ens sembla bé, senyora diputada, i això ho fem nosaltres, no vostès sinó nosaltres.

Si parlem no de xifres per alumnes, de quantitats per alumne, sinó que parlem d'altres paràmetres que són importants des d'un punt de vista de la qualitat de l'educació —i no em negarà la senyora diputada que amb això és molt important el nombre de professors—, doncs, miri, si parlem de primària, parlant del curs actual, del 96-97, en els centres públics la *ratio* de professors per grup és d'1,34, eh?, i és d'1,23 en el cas de la privada concertada; o si parlem a la secundària, la *ratio* per grup en la secundària pública és de 2,37 professors per grup, i en el cas de la concertada és d'1,71. I així podríem fer exemples i exemples i exemples de com des del respecte a la iniciativa privada, en compliment de la Constitució i de les lleis de l'educació, des d'aquest respecte, des de la concepció que és nostra, però que també és de la llei i de la Constitució, d'un sistema obert i plural, cuidem de forma especial l'escola pública. I si hi ha alguna discriminació positiva, que ha de ser-hi, és en favor de l'escola pública, la qual cosa no significa ni es pot interpretar que sigui contra l'escola privada. L'escola pública, com la senyora diputada sap tan bé com jo, reuneix característiques especials que justifiquen perfectament aquesta discriminació positiva per part del Govern.

Ha parlat després la senyora diputada, en concret, d'un nombre molt reduït de centres dintre de l'esfera privada de centres educatius a Catalunya. En concret —en concret— d'un total... —i perdoni que consulti les dades, però—, d'un total de 1.172 centres privats a Catalunya, dels quals 798 tenen unitats concertades, ha parlat d'un grup numèricament molt reduït i que ella textualment ha definit més o menys per... —que no trobo la nota—, com a centres vinculats a l'Opus, per entendre'ns. Aquesta és la primera precisió. Estem parlant d'un nombre molt reduït de centres, i per tant, la primera precisió que s'ha de fer és no fer generalitzacions que poden tenir el valor que cadascú vulgui, positives o negatives, però que en tot cas no són aplicables a la resta dels centres.

I ha parlat després durant molta estona —i ho sento una mica per la qüestió del temps— en relació amb expressions de sexisme o expressions de «rígida separació de sexes» —que per altra part és certa la rígida separació de sexes—, i en relació amb altres aspectes que amb molt de gust en el torn de rèplica tractaré d'una forma més directa que ara, per imposició del temps.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo li agraeixo les dades que ens ha proporcionat sobre aquesta dinàmica d'equilibri i no-enfrontament i de disponibilitat cap al sector públic i, en general, les dades que ens ha donat sobre concerts, etcètera, però, és clar, la meua interpellació era molt més concreta, era sobre política de concerts i coeducació, i el que el meu Grup vol plantejar aquí és canviar una vulneració de la LODE, de la LOGSE i de la normativa que desenvolupa el règim de concerts per part d'un segment, certament molt petit, insignificant en termes de nombre, però absolutament significatiu en termes polítics, ideològics, d'opinió pública.

És a dir, quan jo —perquè alguna part de l'activitat que fem aquí traspua fora— he comentat a persones del món de l'ensenyament, a pares i a mares, que pensava plantejar això, que el Grup tenia interès a plantejar això, em deien: «Però fins i tot les escoles de l'Opus en les quals només hi ha nens o només hi ha nenes estan concertades a Catalunya?» Senyor conseller, això des del punt de vista de la percepció ciutadana és —m'atreveixo a dir— una mica escandalós. I per tant, com que no m'ha contestat el que li plantejava abans, li hauré de tornar a dir el que deïem abans, és a dir: vostè està segur que aquestes escoles que estan concertades preserven els drets lingüístics, la gratuïtat, la participació? Que integren els nens i nenes amb dificultats educatives especials, el decret de drets i deures d'estudiants? Vostè és conscient de veritat que s'està fent un bon ús de recursos públics concertant aquests centres? Aquestes són les preguntes de fons.

I una altra pregunta més concreta que està d'actualitat en la comunitat educativa. Els quatre centres vinculats a l'Opus Dei que no han estat autoritzats fins ara ho seran en el futur —Canigó, la Farga, Vilaró i La Vall? Els concertats, amb aquesta voluntat de doble xarxa plural, han de seguir les mateixes pautes d'actuació dels públics pel que fa, per exemple, al règim d'admissió d'estudiants, i no poden marginar nenes quan aquella escola s'ha definit com de nens, i si això és així és que el seu projecte, el propi, ja no devia ser constitucionalment acceptable o, com a mínim, no devia haver passat el filtre del concert.

Nosaltres el que volem és que això s'inspeccioni i que si les irregularitats que jo abans plantejava s'hi detecten, que aleshores es procedeixi amb conseqüència, perquè això no és un bon ús de recursos públics, això no és un bon ús de recursos públics, perquè d'alguna manera, seguint aquella lògica dicotòmica, alguna gent m'ha dit quan els he comentat que fèiem això: «I com és possible que aquest centre» —un concretament, l'Aura— «percep 70 milions en concepte de concert, i a les comarques de Tarragona tenim trenta edificis prefabricats de primària i noranta de secundària?» I el mateix li podria dir de Lleida, de Girona i d'altres, ho dic perquè en l'àmbit microscòpic és molt més clara aquesta

3152

situació. Per tant, a mi em sembla, de veritat, senyor conseller, que aquesta situació és bastant inadmissible. Aquests centres no s'ajusten a la normativa general, són centres en bona part finançats amb recursos públics i no s'hi ajusten i, per tant, convé que hi hagi aquí una lògica inspectora que faci que aquests centres compleixin els principis.

I passant a l'altra qüestió, no ja de drets lingüístics, admissió, participació, qüestions de taxes, etcètera, sinó una altra costa que és molt sentida per la diputada que li parla. Jo estic molt contenta que per primera vegada la LOGSE recollís que en la societat i en el sistema educatiu es perpetuaven discriminacions per motius de sexe i que la LOGSE decidís d'una manera ferma impulsar una nova perspectiva de l'activitat educativa sota la lògica i sota el filtre de la política d'igualtat d'oportunitats. Em sembla que és un gran valor d'aquest final de segle, potser dels pocs d'aquest final de segle, i això es vulnera en aquests centres. Senyor conseller, vostè creu, de veritat, que això que em respon en una pregunta..., que tots els principis, les actuacions se segueixen per aquests principis? Aleshores, quan el Departament té relació amb aquest centre, com contrasta que estan aplicant...?, què diu, com vol fomentar la igualtat d'oportunitats si estan practicant una perspectiva profundament androcèntrica? O aquest Pla d'igualtat d'oportunitats de les dones a Catalunya, que tenia un munt d'objectius i de mesures relacionades amb el foment de la coeducació, com s'ha d'aplicar la coeducació en centres que segreguen per raó de gènere? És que és antitètic, és que és impossible.

De veritat, jo demano que hi hagi un capteniment del Govern, que no es concertin els centres que fins ara no ho han estat i que es revisin aquestes qüestions. En aquesta línia, segurament anirà la Moció que presentarem, subsegüent a la interpellació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada, una prèvia per si de cas algú –suposo que vós no– treu una conclusió falsa: el pensament d'aquest conseller, el del Departament d'Ensenyament i el del Govern de Catalunya no coincideix gens ni mica amb un model educatiu de separació de sexes, gens ni mica; una altra qüestió diferent és que en la mesura que aquesta separació sigui legal l'hagi d'admetre.

I des d'aquest punt de vista dues precisions. Una primera: aquests tipus de centres no s'han inventat ara ni existeixen només a Catalunya. Per tant, des d'un punt de vista –ara no parlem de concerts– de la constitucionalitat o no, de la legalitat o no d'aquest tipus de centres, recordo a la senyora diputada que amb una administració socialista amb més competències que aquesta Administració aquests centres ja existien, i continuen existint, i que en llocs on ara governa un govern socialista

continuen existint centres d'aquest tipus. Per tant, l'exegesi legal que s'ha fet no només per aquesta Administració, sinó per l'Administració socialista quan governava a Madrid i on hi ha administracions autonòmiques on governen els socialistes, és que no hi ha arguments legals per impedir això, encara que no sigui compartit.

Segona qüestió, el tema de si és possible concertar-los o no sobre la base d'això. La veritat és que tampoc es troben arguments basats exclusivament –després parlarem d'altres coses– en la separació de sexes perquè hi hagi una impossibilitat del concert. I, prova d'allò –podria tenir una llista molt més llarga, però no es tracta aquí de llegir llistes–, li diré a la senyora diputada dos casos, dos casos també de concert de centres idèntics a aquests, perquè pertanyen –si se'm permet l'expressió simplista– a la mateixa obra i perquè, a més a més, són idèntics en les línies essencials i de detall: centre Altair, de Sevilla, concertat pel govern socialista d'Andalusia; centre Tajamar, de Madrid, concertat pel govern socialista, en el seu moment, del MEC. Què significa això, senyora diputada? Significa que una qüestió són les opcions legítimes que els particulars, els partits polítics i els governs tinguin i defensin –i nosaltres defensem de manera clara i rotunda el principi de coeducació en l'ensenyament–, i una altra és tenir arguments legals per impedir quelcom que legalment és possible encara que no sigui compartit. I li he donat aquests exemples simplement perquè al final, quan un governa, el que ha de fer és aplicar la llei, i la llei permet això.

Una altra qüestió totalment diferent a la qual s'ha referit la senyora diputada és en relació amb el compliment concret dels preceptes, dels criteris, de les obligacions que estableix la LODE, la LOPEGC i els decrets que la desenvolupen en matèria de línies de concerts. No tingui cura la senyora diputada. En la mesura que el Departament d'Ensenyament tingui dades concretes –no d'aquests centres: de qualsevol centre– d'un incompliment demostrable dels concerts, de conformitat amb els mecanismes normatius i legals previstos, s'actuarà en conseqüència per aquest centre i per qualsevol altre.

Però sàpiga –per acabar– la senyora diputada dues coses: no és aquest el nostre model, no ho és, i no ho diem de paraula, és òbvi que hem treballat –i hi hem treballat d'una forma clara i decidida– per la implantació d'un model de coeducació, i no tenim arguments legals, com no n'ha tingut l'Administració socialista –ni ho té ara l'Administració socialista d'Andalusia–, per prohibir allò que legalment és possible o per impedir el concert en allò que legalment és també possible i és de dret.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, conseller.

Acabat l'ordre del dia de les interpellacions, es suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Capítol de preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a l'Estat

La primera pregunta oral en el Ple al president de la Generalitat és sobre la situació política actual de l'Estat, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Nosaltres vivim amb preocupació la situació general a l'Estat i les seves possibles repercussions a Catalunya. El senyor president de la Generalitat es va veure fa molt pocs dies –això sí, sense escena de l'escaleta– amb el president del Govern, i fa molts pocs dies, a Peralada, va dir –o sembla que va dir– que teníem un marge d'un any fins a l'entrada a la moneda única per mantenir aquesta precària estabilitat que Convergència i Unió ajuda a mantenir. Quina és la visió que té el president de la Generalitat en relació amb aquests temes, després d'aquesta llarga entrevista amb el president del Govern?

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Miri, en resum, podríem dir que, la situació, tal com la veiem a nivell general de tot l'Estat, és que, econòmicament i socialment, la situació es bona, i que, en canvi, el clima polític és dolent, i evidentment, això pot tenir evolucions negatives –no ho nego pas. Jo, a Peralada, l'únic que vaig dir és que hi havia un compromís històric que, per dir-ho així, afecta tothom, també l'oposició, i és per això que suposo que el senyor Felipe González ens demana, a través de la premsa, públicament, que continuem donant suport al Partit Popular –fa pocs dies–, perquè hi ha aquest compromís. Però, clar, perquè aquest compromís vagi endavant, el que

necessitem és que el clima general del país no es deterriori.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president, estem d'acord que el clima polític és dolent, i no solament ho diem nosaltres, sinó que ho diu molta gent de Convergència i Unió: el senyor Pere Esteve, el senyor Duran i Lleida, el senyor Xavier Trias, el senyor Felip Puig, que han dit –i explícitament– que la manca de correcció democràtica compromet els objectius europeus; Convergència demana al Partit Popular que es controli; Duran vol frenar el Partit Popular; Puig critica l'actitud del Partit Popular en el tema de la llengua catalana, i vivim un clima enrarit a nivell de la política de tot l'Estat, en temes que no citaré, però també vivim repercussions negatives a Catalunya. Vostès s'han reunit aquest matí, membres del Govern, s'han reunit amb el Govern de l'Estat per parlar del finançament de la Sanitat i, pel que diu la premsa, no n'han tret res de clar. Ahir es va votar el tema de la unitat de la llengua catalana al Congrés dels Diputats, i es va votar com es va votar; el tema de la televisió i de la llei del futbol està com està i tindrà les repercussions que pugui tenir en la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i nosaltres voldríem saber, en aquest marge d'un any i d'acord amb les peticions que li fa el senyor Felipe González i les que fa tanta altra gent –també nosaltres–, quin és el límit, on situa vostè la frontera de disbarats que pugui cometre el Govern del Partit Popular per aguantar aquest suport parlamentari un any més? És a dir, quina és la ratlla que no pot traspasar el Partit Popular per mantenir el suport que vostè li està donant fins ara? Perquè ens preguntem si és veritat que vostè té la clau d'aquesta situació i que el Partit Popular està en bona mesura condicionat per la política que pugui fer Convergència i Unió, o si té rao Vicenç Villatoro quan diu que qui està realment atrapat pel Partit Popular és vostè.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Si no sabem actuar bé, tots, vostès, Partit Popular, nosaltres, quedarem atrapats per un mal clima polític, del qual, si actuem amb la imprudència amb què alguns actuen, evidentment, al final serà difícil de sortir-ne.

Convergència i Unió ha estat sempre en contra d'això. Jo li vull recordar que això no ve d'ara; jo sempre recordo que el «Montesquieu ha muerto» i l'«acoso y derribo» és d'invenció socialista, i va ser un inici, ja, d'aquesta mala manera de fer política que al seu moment ja vàrem denunciar. Aquesta manera d'actuar en política que jo crec que en general a Catalunya ens n'hem alliberat, a mi em sembla que com a mínim bastant, i és mèrit de tots, això, si de cas, però en el qual sembla que es persegueixi la destrucció de l'adversari

3154

més que el que és una confrontació política normal i correcta, això ens porta finalment a «enxampar» –per utilitzar aquesta expressió– a tots. Dóna la impressió, certament, que de vegades a Espanya –i torno a dir que a Catalunya crec que, en bona part mèrit de tots, ens n'escapem–, però, la lluita sigui estrictament pel poder, estrictament per dominar les estructures de poder, i amb això fa que s'utilitzi –i torno a dir-li i sento dir-li que aquest no és un invent del Partit Popular– la utilització de la justícia o l'intent d'utilització de la justícia, i amb tot això s'ha fet un *totum revolutum* perillós de polítics i mitjans de comunicació, de jutges i fiscals, que és absolutament necessari que entre tots sapiguem superar.

I bé, li vull dir una cosa: nosaltres creiem que Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat ha aconseguit mantenir-se al marge i que, per tant, manté la seva llibertat de maniobra en aquest sentit, manté una capacitat en determinats aspectes que ja utilitzarà quan calgui, i espero que el senyor Felipe González ens ajudarà a dir-ho quan ell també considera que s'ha passat del límit, ja que ara considera que seguim havent de donar aquest suport; si de cas, la capacitat de pressió que tinguem de tipus global ja la utilitzarem. Avui per avui, mireu d'utilitzar-la tant com podem, i jo diria –si tingués temps em sembla que li ho podria demostrar– que a vegades amb bons resultats en qüestions molt més concretes.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si el pla d'estudis de l'Escola Nauticopesquera de l'Ametlla de Mar (Baix Ebre) és insuficient

La segona pregunta oral al president de la Generalitat és la formulada pel Grup Popular. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Rafael Luna i Vivas, sobre el pla d'estudis de l'Escola Nauticopesquera de l'Ametlla de Mar.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, considera el Govern que el pla d'estudis de l'Escola Nauticopesquera de l'Ametlla de Mar és suficient, o pel contrari està previst augmentar el nombre de titulacions en el futur?

El president de la Generalitat

Miri, nosaltres creiem que de moment és suficient. Si d'alguna cosa –ja m'avanço fins i tot a la seva possible crítica, que jo no tinc cap inconvenient a fer una autocrítica– ens podem acusar és que tot aquest procés d'aquesta escola s'ha retardat, això sí, però per la resta creiem que el pla d'estudis que s'ha fet i la política que s'ha definit a través de l'últim decret de la Generalitat del dia 13 de maig és correcte en aquest moment.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies. Senyor president, el Grup Parlamentari Popular, i aquest diputat de les comarques tarragonines, coincidim que és motiu de felicitació que en el proper curs escolar l'Escola Nauticopesquera de l'Ametlla de Mar obri les seues portes. Ja és hora, senyor president, perquè després de tres anys i d'una inversió de 300 milions ja toca que es fiqui en marxa. No obstant, el motiu de preocupació per a aquest Grup Parlamentari, que l'Escola Nauticopesquera hagi de veure limitada la seva oferta educativa a l'inici de la seva activitat, quan en el seu moment va ser projectada perquè es converteixi en un centre acadèmic de gran envergadura, on es podrien cursar gairebé la totalitat d'estudis relacionats amb el món del mar.

Senyor president, l'obertura d'aquest centre educatiu després d'un retard de tres anys, respon a la improvisació i a la descoordinació, o millor dit a la política d'aparador a què ens té acostumats el Govern de la Generalitat de Catalunya, i que ens preocupa que per aquest mateix camí va el Centre Nacional d'Aqüicultura de Sant Carles de la Ràpita o l'Escola de Capacitació de Cultius Submarins del mateix municipi, on ja s'han fet inversions fa anys i encara esperen el torn per poder ser una realitat. Quan els toca, senyor president?

Seria bo per a futures ocasions que el Govern de la Generalitat estableixi criteris més seriosos d'actuació que tinguin a veure amb les necessitats del nostre país i la seva viabilitat. No obstant, senyor president, el Govern serà capaç d'esmenar la seua improvisació i que amb el pas del temps l'Escola Nauticopesquera acabi essent de veritat per a allò que s'ha fet? Com també els centres de Sant Carles de la Ràpita siguin una realitat amb el seu funcionament i no una realitat a mitges en el temps, perquè si en alguna cosa estem d'acord és que l'activitat marítima del litoral català fa necessària l'existència dels centres abans esmentats per poder desenvolupar les activitats professionals pròpies de l'ambient mariner.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Perdó, senyor president. Bé, jo mateix m'he avançat a dir-li que efectivament jo crec que aquí hi ha hagut un retard que..., bé, que és digne de crítica, jo mateix he fet l'autocrítica. Ara bé, dit això, em sembla que en aquests moments les coses estan ben endegades i que no tenen res a veure amb la política d'aparador. Concretament, i val la pena de dir-ho perquè vostè en pugui prendre nota i ens pugui demanar comptes si de cas d'aquí un any, del curs 97-98 el que es posarà en marxa són el primer i el segon curs dels cicles formatius de grau mitjà de pesca i de transport marítim i el primer curs de

grau superior de navegació, pesca i transport marítim. I això em sembla, senyor diputat, que sí que respon a les necessitats. Respon a les necessitats? Doncs sí, això respon a les necessitats. Això pel que fa al curs 97-98.

Pel que fa al curs 98-99 el que hi haurà és el curs sobre control i manteniment de màquines i instal·lacions de vaixell i s'iniciaran els cursos sobre supervisió i control de màquines. I finalment, en el que és l'àrea de formació nauticopesquera..., perquè, com vostè sap, en aquesta escola hi ha dues àrees: hi ha l'àrea de formació professional pròpiament dita, que se'n diu reglada, però de formació professional reglada, i després la no reglada de formació nauticopesquera. Bé, en aquest camp, concretament, es procedirà al reciclatge per tot el que fa referència a la implantació de noves tecnologies al sector, pel que fa referència a manipulació i comercialització del peix i pel que fa referència a tot allò que cal saber de cara a la política d'integració europea –naturalment, en el sector pesquer–, normatives i noves formes d'organització derivades de la política d'integració europea.

I això, i a fi que tinguem ben en compte les necessitats del sector –com vostè justament reclamava– ho farem a base que hi haurà un consell assessor amb representants del sector per tal d'assessorar. Aquest és el projecte que hi ha, que es complirà, hi ha voluntat de complir-lo, i que en tot cas si ho vol d'aquí a un any podrem repassar a veure si s'ha complert bé o no.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'entrevista mantinguda amb el president del Govern de l'Estat

La tercera pregunta oral al president de la Generalitat és la formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre l'entrevista mantinguda amb el president del Govern de l'Estat. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Quina valoració faria, senyor president de la Generalitat, de l'entrevista recentment tinguda entre vostè i el president del Govern espanyol?

Gràcies.

El president de la Generalitat

Miri, bàsicament li he de dir, encara que sembli una resposta massa elemental, que ja es veurà, sí. És a dir, és evident que en aquests moments hi han uns elements molt importants que fan aconsellable, des de molts punts de vista, que es faci un esforç de col·laboració, i també és evident que hi han alguns punts en els quals aquest acord no existeix o que no acabem de desencallar alguns aspectes importants, almenys importants des del punt de vista de la Generalitat.

Si això ho aconseguirem desencallar o no, com el president del Govern està convençut que ho desencallarem, jo li he de fer confiança però no li puc donar la garantia; doncs, li ho sabré dir d'aquí a una temporada.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. A l'espera del que veurem en el futur li dic el que ja hem vist nosaltres d'entrada.

D'entrada hi hem vist menyspreu en l'acolliment institucional: ha estat rebut per un funcionari anònim, vostè que no és anònim, sinó que és el president de Catalunya. Hi hem vist fracàs en els acords polítics obtinguts; per dir-ho en termes constitucionals, ni cinc de calaix novament. Hi hem vist la condemna per part de grups que sí que obtenen resultats concrets: bascos i canaris. Hi hem vist també la intensificació d'una imatge purament mercantil, com de viatjant dels d'abans a la resta de l'Estat. Total per res. Mentrestant, el govern tripartit basc podria presentar-se a Euskadi tancant amb èxit la negociació al concert i arrodonint els impostos especials en 128.000 milions de pessetes.

Vostè arribava a la Moncloa amb les maletes plenes i en tornava amb el cistell buit: tret dels mossos –l'únic específicament català del seu pacte–, cap acord sobre finançament. Van fixar primer un termini de quinze dies per al finançament de la sanitat per encarrilar-ho, després un mes, i ara apunten que això serà el setembre; si no, fins i tot s'ho poden prendre malament. Cap acord sobre l'Inem. Cap acord sobre la unitat de la llengua catalana, que no costa ni un ral; perquè no es tracta que vostès hi votin a favor –només faltaria–, es tracta de comprovar en què són decisius, claus de veritat vostès a Madrid, fins al punt de modificar el plantejament dels altres.

Què n'ha tret Catalunya que vostès votessin Aznar, si els diputats d'Aznar continuen votant contra la ciència i el sentit comú? Què en treu Catalunya d'aquestes relacions maritimopesqueres de no tocar de peus a terra, d'aquest suport altruista a canvi de res, sinó una mala imatge del país? Vostè ha avalat per mig Europa el govern Aznar i ara diu que ho farà fins a complir les condicions de Maastricht. Bé, però per això feia falta un partit nacionalista fort a Madrid? Per fer què, que no puguin fer els altres? Vostè es posa pel mig de tot, però qui rep les garrotades és Catalunya. Vostè fa funcions i papers que no li corresponen i ha acabat esclau de les seves paraules. Què defensa a Madrid, senyor president? Quins interessos? De qui? Si tot el que es preocupa per assegurar Maastricht per a Espanya es preocupa d'assegurar un finançament digne per a Catalunya d'altra manera ens anirien les coses.

El balanç, senyor president, ni cinc de calaix, el cistell buit i potser, a tot estirar, mitja dotzena de reivindicacions de fireta i un catalanisme de postal. Canviï de política, senyor president, perquè qui en surt perjudicat és la gent que viu i que treballa a Catalunya. Vostès no demanen impostos, perquè impostos són poder i potser vostès no volen poder, sinó simplement influència.

3156

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per contestar, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

No sé quantes vegades hauré d'explicar que valdria la pena que cada vegada que es parla d'aquests temes es mirés d'evitar el tema basc, entre altres coses perquè així m'estalviaria d'haver de dir que qui vulgui el model basc l'ha d'agafar sencer. És a dir, els models són un model, això, sencers; si vostè el vol, tingui la valentia ara aquí que vostè vol el model basc sencer, si vol dir-ho.

Ara, dit això també vull dir una altra cosa. Ara, i també en el període del 93 al 96, el ritme d'una negociació d'aquest tipus òbviament no és el ritme de la negociació del ritme que vol imposar l'oposició, que vol imposar la gent que no té una responsabilitat directa de govern, o el ritme que volen imposar els mitjans de comunicació, que necessiten, com és lògic, la notícia diària; és un altre ritme. I això ja ens va passar, ja ens va passar del 93 al 96, que jo crec que hi va haver un balanç prou important des d'un punt de vista de canvi de sistema de finançament de determinades competències, de determinats aspectes lingüístics, el canvi del model policial, etcètera, però no es va aconseguir cada vegada que l'oposició ens ho va demanar, es va aconseguir quan es va poder, a través d'un procés que evidentment té un ritme diferent –repeteix– que aquest.

Ara, dit això, jo naturalment comprenc que en aquests moments la crítica és fàcil. I una vegada més, com ja vam fer del 93 al 96, que és un període del qual jo estic satisfet d'haver donat el suport que vàrem donar, primer, perquè vam fer una contribució positiva de caràcter general, segona, perquè vam fer un guany importants, concrets, des d'un punt de vista català, jo també, com aleshores, prefereixo esperar al final a fer el balanç.

En tot cas, nosaltres seguirem fent aquesta política perquè és l'única manera que tenim d'aconseguir guanys concrets –i alguns n'hem aconseguit ara, hi ha hagut el tema de la LOFAGE, el tema del finançament i altres que ara tampoc no voldria incidir-hi més–, i en segon lloc no tinc per què negar que el fet que des de la nostra influència a nivell d'Estat puguem aconseguir una política econòmica que és beneficiosa per a l'Estat, però que sobretot ho és per a Catalunya, i que només cal veure com han estat les dades...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...econòmiques de Catalunya durant aquests últims quatre anys de col·laboració...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Perdoni.

El president

Gràcies, moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si els compromisos derivats de l'acord de Maastricht són el que justifica el manteniment del pacte amb el Govern de l'Estat

La quarta pregunta al president de la Generalitat és la formulada pel Grup Mixt. Té la paraula el senyor Benet Tugues, sobre si els compromisos derivats de l'acord de Maastricht són els que justifiquen el manteniment del pacte del Govern de l'Estat. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, la setmana passada es va entrevistar amb el president del Govern central enmig d'un ambient enrarit per diferents polèmiques i amb un ordre del dia que, pel que sembla, estava condicionat pel compromís històric de complir els compromisos de Maastricht. Com creu que pot influir el resultat d'aquesta política en la política catalana dels propers mesos?

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, com que les preguntes són idèntiques (*rialles*), jo li contestaré idènticament també, no? Ja repetirà vostè després..., ja ho ampliarà.

Doncs, no ho sé. Esperem que bé, però, en tot cas, espero donar una resposta més àmplia quan vostè em faci una pregunta de debò. (*Rialles.*)

El president

Té la paraula per repreguntar l'honorable senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Bé, la pregunta era de debò, senyor president, però el que passa és que els altres grups ens l'han copiada. (*Rialles.*)

Bé, senyor Pujol, vostè i la seva coalició, la coalició que li dona suport, estan de mala sort. Va donar recolzament al PSOE justament quan el PSOE, després de molts anys de governs sense massa ensurts, va entrar en una dinàmica d'escàndols difícilíssims de justificar i en una

situació en què, realment, s'havia de tenir molta paciència i molta voluntat per suportar un govern en aquelles condicions.

Ara el PP ni tan sols ha tingut la delicadesa d'esperar uns quants anys per fer-ne alguna de grossa i ja ens ha obsequiat amb un panorama on s'ha revolucionat el món de la justícia, on es nomena un fiscal general que ha de donar «visques» a la llibertat per dissimular les seves conviccions més reaccionàries, on es qüestiona i s'ataca la unitat de la llengua catalana, on es coaccionen determinats mitjans d'informació i es pretén condicionar els pactes empresarials de TV3, qüestionant-li, segons amb qui pacti, els drets adquirits, i on, entre altres coses, tenim un secretari d'Estat de comunicació i portaveu del Govern que té la virtut d'estar sempre a l'ull de l'huracà i que, si és un fidel portaveu del seu Govern, n'hi ha per posar-se a tremolar.

Amb aquest panorama, aguantant un govern a qui, fins i tot, es qüestiona el respecte a la llibertat, resulta que, a canvi, el finançament sanitari està encallat, el català agredit i els drets de futbol de TV3 sobre el Barça, l'Espanyol, i fins i tot el Lleida, qüestionats.

Si, a més, per la immensa majoria d'espanyols, resulta que els catalans... (*Remor de veus.*)

El president

Demanem silenci!

El Sr. Tugues i Boliart

...ens aprofitem d'aquesta situació, i som els més ben tractats per l'Estat, no sé si en el passat els catalans hem fet pecats tan greus com per haver de carregar amb aquesta penitència tan feixuga.

Cremats al final del Govern PSOE i socarrats al començament del Govern PP, el cas és que de qualsevol tracte amb governs espanyols en sortim calents i, naturalment, alguns en tenim ben bé prou i treballem perquè arribi el dia, senyor Pujol, que amb el president del Govern espanyol l'únic que hi tinguem a negociar sigui el nom de l'ambaixador.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per replicar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, vostè ha dit que nosaltres tenim molta paciència. Doncs, sí. Tenim molta paciència i encara n'haurem de tenir més, i tots nosaltres n'haurem de tenir.

Però, en tot cas, aquest camí d'anar insistint amb tenacitat i amb continuïtat en una línia evidentment gradual, aquest és el que tenim, en tot cas el que Convergència i Unió ha triat. I pensem que això, que aquesta paciència la vam haver d'exhibir amb el PSOE i l'hem d'exhibir ara amb el PP, però pensem que això, de tota manera, sí que dóna resultats. Ja ho he dit abans: en dóna, per començar, des d'un punt de vista general, la política econòmica que aconseguim introduir, que vam aconse-

guir introduir des de l'any 93, és una política econòmica vàlida per al conjunt de l'Estat, però especialment vàlida per a Catalunya, i si no, miri les dades d'evolució en aquests últims dos o tres anys de l'atur o bé de les exportacions i, en general, de tot allò que significa competitivitat, o bé allò que ajuda que les nostres empreses..., ja sigui impost de successions o millores fiscals o actualització de balanços o patrimoni productiu, etcètera, tot allò que les nostres empreses necessiten.

Des d'un punt de vista autonòmic hi ha guanys, no els que vostè voldria, no els que jo voldria, li ho puc ben assegurar també, però també n'hi ha, i nosaltres no hem trobat altre camí; en tot cas, si vostès ens en suggereixen algun altre, vostès potser ens en poden suggerir algun altre, però li vull dir que ha de ser un camí que sigui transitable, que sigui viable.

En tot cas, nosaltres hem seguit aquest i tenim uns guanys concrets de finançament, més importants probablement del que a vegades sembla, però si afegim tot el que ha estat aquests últims anys la millora de finançament, de normalització lingüística, del model policíac, dels serveis específics, els guanys que, malgrat la insuficiència notòria, subratllada avui aquí, hi ha hagut en el camp de sanitat, etcètera, tot això s'ha aconseguit; s'ha aconseguit ara, s'aconseguirà d'una manera immediata no solament el model policíac nou sinó la policia de trànsit, ens sembla a nosaltres una competència important. Òbviament, tenim el gra aquest, diguem-ne, de la sanitat amb la qual sí que hem de manifestar que estem molt preocupats i que estem molt descontents en la forma com aquesta cosa, aquesta qüestió s'ha portat.

Ara bé, abans d'atendre les invitacions que se'm puguin fer, d'estripar les cartes, nosaltres el que hem de fer, perquè en realitat l'únic que podríem fer en aquest cas, i no sé si és això el que ens demana aquest Parlament, és que provoquéssim unes eleccions anticipades, abans d'això, evidentment, el que farem serà el que farem sempre: seguir negociant, seguir negociant i seguir negociant. I aquest és –i tomo a referir-me a una cosa que he dit abans– l'estil de Catalunya, i crec que és aquest l'estil i la manera de fer que el poble de Catalunya ens reclama.

En tot cas, també he de dir... S'ha acabat això?

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'efecte que poden tenir per a Catalunya les converses amb el president del Govern de l'Estat

La cinquena pregunta a l'honorable president de la Generalitat és la formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sobre l'efecte que poden tenir per a Catalunya les converses amb el president del Govern de l'Estat. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, més enllà de les bones paraules o de les ironies, ens agradaria conèixer, al nostre Grup, quins compromisos reals ha obtingut de la seva conversa amb el senyor Aznar sobre tres qüestions: en primer lloc, normalització de la vida política espanyola i la finalització de les agressions a alguns grups mediàtics; en segon lloc, sobre el finançament de la sanitat, i en tercer lloc, sobre la qüestió de la llengua.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor Guillot. (*Veus de fons.*) Aclareixi la pregunta, senyor Guillot; aclareixi la pregunta, no li compto el temps.

El Sr. Guillot i Miravet

(*Per qüestions tècniques no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.*) Sí, tècnicament puc. I la tercera qüestió, la qüestió lingüística, la qüestió de la llengua.

El president

Té la paraula, per contestar la pregunta.

El president de la Generalitat

Bé, quant al tema polític, la nostra posició és clara, la vaig manifestar al president del Govern, l'hem manifestada en públic; encara, concretament, Convergència ha de fer un comunicat, diguem-ne, íntegrament dedicat a això, i la nostra posició en aquest sentit és prou clara. Bé, naturalment, ells faran el que vulguin i, naturalment, ja he dit abans que això ens pot portar a tots plegats a una situació absolutament irrespirable. Nosaltres farem tot el possible perquè no sigui així.

Quant a la sanitat, també he dit abans —naturalment les preguntes són molt repetitives i les respostes també— que no estem gens satisfets de com aquesta qüestió s'ha portat. El Govern, el Govern central garanteix, assegura, jura i perjura que, efectivament, això es resoldrà i es resoldrà d'una manera positiva, però nosaltres fa temps que ho sentim a dir i, per tant, no tinc cap inconvenient a admetre-li que la nostra posició és expectant, és crítica, però també aquí nosaltres entenem que el que hem de fer és seguir pressionant i seguir negociant.

I quant al tema de la llengua, lamento haver-li de dir, no cal que li digui res. Vostè ja va veure quina va ser la votació ahir del Partit Popular en el Congrés dels Diputats. Hi ha coses més greus que això, perquè el tema de València és gravíssim, però, des d'un punt de vista estrictament polític, podrien argüir que estan condicionats políticament, però la posició del Partit Popular a l'Aragó, en el qual no hi ha cap condicionament polític, ni aquesta excusa hi ha, és encara més greu. O sigui que amb tota rotunditat no tinc cap inconvenient a sumar-me a la seva posició, altament crítica, respecte al que és la posició del Partit Popular en la qüestió lingüística.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. De veritat que jo no sé què fa amb aquestes companyies! (*Rialles.*) Miri, nosaltres hem fet aquesta pregunta a partir de la seva intervenció en el Ple del mes de maig on explicava els pactes PP-CiU, i vostè deia, amb molta rotunditat: «Primer gran objectiu d'aquest pacte: normalitzar la vida política espanyola». Tenim el tercer poder, el Judicial, convulsinat. Convergència i Unió no diu res del nomenament d'un ultraconservador com a fiscal general de l'Estat. L'anomenat quart poder, els mitjans de comunicació, imagini's vostè com estan, a hores d'ara encara no sabem si dóna la raó al senyor Asensio o al senyor Rodríguez, i per parlar, diguéssim, de la qüestió de la llengua, no tan sols fa falta anar a Aragó, fa falta anar a València, fa falta anar a la votació ahir del Congrés, sinó aquí mateix a Catalunya, conèixer quines són les declaracions del senyor Alberto Fernández Díaz.

El finançament de la sanitat queda tan obert... (*Veus de fons.*) Tranquils, tranquils, tranquils...

El president

Guardin silenci, si us plau!

El Sr. Guillot i Miravet

El finançament de la sanitat queda tan obert que una qüestió tan important, com és aquesta, a hores d'ara tampoc hi ha cap solució. Miri, nosaltres no creiem que vostè estigui enganyat ni que l'hagin enredat, creiem que ens ha enganyat a nosaltres, aquest Parlament de Catalunya, perquè vostè, la seva prioritat amb aquests acords és la prioritat econòmica, i la prioritat econòmica interpretada des dels interessos de determinats grups socials, el que nosaltres anomenem els poderosos.

Perquè mentre vostè no aconsegueix res, ni de la llengua, ni del finançament de la sanitat, ni de normalitzar la vida política catalana, què ha aconseguit? Que les rendes del treball, el primer trimestre del 97, pugin al 12% i les rendes del capital, en el mateix trimestre, baixin un 3%. És a dir que vostè ha pactat conscientment amb una prioritat, que és la prioritat econòmica, i una prioritat econòmica entesa a benefici de determinats sectors.

És per la qual cosa que, evidentment, senyor Pujol, vostè ens parlava, el maig del 96, que hi havia panys, que hi havia claus, que a vostè calia..., tenia la clau, que calia utilitzar aquesta clau, que si no s'utilitzava la clau es rovellava, etcètera, però, a hores d'ara, l'única clau que vostè té és la clau de la caixa forta. I, senyor president, així, Catalunya no va bé.

Gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat

Ja m'agradaria tenir la clau de la caixa forta.

Escolti, jo crec que vostès, i vostè en aquest cas, perd força en la seva argumentació perquè té un to molt cor-

recte, però de fons molt partidista, no? Perquè jo li vull dir una cosa: aquest fiscal general l'han nomenat amb el beneplàcit del senyor Jiménez Villarejo, que em sembla que és més amic de vostè que meu; amb el beneplàcit del senyor Auger; amb el beneplàcit del senyor Múgica, que és el que el va nomenar fiscal general a Euskadi i, per tant, bé, per tant no deu ser tan disbarat quan aquests tres senyors li donen el seu aval.

La segona cosa és: bé, què s'ha de fer? O s'ha de deixar? No, nosaltres seguirem negociant perquè, entre altres coses sabem una cosa, que el dia que nosaltres deixem de donar suport al Partit Popular, Izquierda Unida li donarà... (*Veus de fons.*) Oh, bé, això ha anat així (*remor de veus*), això ha anat així. Per tant, vull dir, bé, no ho sé, vostès ens explicaran per què vostès, quan nosaltres no li donem suport, l'hi donen vostès. Vostès vol dir Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya, no?

He de dir, en honor a la veritat, que el Partit Popular de Catalunya, respecte al tema lingüístic, d'unitat de llengua, vull dir, d'unitat de la llengua, ha tingut una actitud correcta. Això és així i està a l'abast de tothom comprovar-ho.

I finalment, haver fet una política econòmica que beneficiï el país en general, tothom, i jo li puc assegurar que gent que està molt més ficada o tan ficada com pugui estar vostè, doncs, en el tema del..., en fi, en el món sindical, en el món dels pactes laborals, etcètera, no posa gens en dubte, doncs, que aquesta política econòmica ha tingut unes repercussions positives per a tothom; naturalment, sempre queda un sector d'exclusió, del qual després, per cert, parlarem, bé, doncs, em sembla que tampoc cal ser més papista que el papa quan veiem que resulta que aquesta és una política que està admesa com a positiva per sectors importants, representants del món treballador, no veig per què Convergència i Unió, que també el vol representar, se n'ha de desdir.

El president

Senyor president, s'ha acabat el temps. (*El Sr. Guillot i Miravet demana per parlar.*)

Senyor Guillot, per què em demana la paraula? Per contradiccions? També me l'han demanat aquí, si comencem el joc de contradiccions a les preguntes, no acabarem mai.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president...

El president

Mig minut per a l'un i per a l'altre.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, per contradiccions, perquè, en tot cas, tots sabem que la persona que s'ha esmentat aquí, per part del portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, és lo president del Partit Popular de Catalunya del qual depèn est Grup Parlamentari orgànicament. I hi ha una cosa, senyor Guillot, que és indiscu-

tible: se podrà o no estar d'acord amb les declaracions del president de Catalunya del Partit Popular, que sempre ha manifestat, ell i nosaltres, la defensa de la unitat del català. Però tingui en compte que estes són unes declaracions, hi estarà o no hi estarà d'acord, fetes públicament, de manera transparent i donant la cara. Que s'apliqui la lliçó lo president del seu Grup Parlamentari que, amb covardia i amb mala fe, utilitza unes cintes que mai s'haurien hagut d'utilitzar. (*Forta remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El president

Guardin silenci! Per contradiccions, mig minut, el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Senyor president, en primer lloc, el senyor Jiménez Villarejo no és amic nostre, no, no, no... (*Remor de veus.*)

El president

Guardin silenci, si us plau!

El Sr. Guillot i Miravet

Almenys no és amic meu, almenys no és amic del que fa la pregunta, evidentment. No, és que no trobo correcte que se situï en aquest tipus de qüestions quan estem parlant d'un fiscal. No, no ho trobo correcte. (*Remor de veus.*)

En segon lloc, en segon lloc, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds no ha votat cap llei al Congrés dels Diputats, ni en la qüestió digital, ni votarem en la qüestió de les retransmissions esportives, que permeti el trencament de les exclusives, i molt menys de retroactivitat. Això que quedi claríssim en aquesta cambra. I, evidentment, el nostre Grup Parlamentari -jo ho dic perquè hi ha tantes contradiccions avui acumulades- amb nocturnitat...

El president

Té mig minut i se li està acabant el temps. Acabi.

El Sr. Guillot i Miravet

...i traïdoria no fa cap tipus de declaració. Nosaltres diem amb claredat quina és la nostra postura política respecte a la qüestió de la llengua. Si algú que diu avui a, després b i després c, vull dir, que s'ho faci mirar, però no és el nostre cas.

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president.

(*El president de la Generalitat demana per parlar.*)

El president

El senyor president de la Generalitat em demana la paraula.

El president de la Generalitat

Voldria dir que bé, em sembla molt bé que no sigui amic del senyor Jiménez Villarejo però, en fi, en tot cas m'ha semblat que podia donar un aval, des de la perspectiva política que vostè representa, al senyor Cardenal, a qui aquests tres senyors que li he dit, un d'ells el senyor Jiménez Villarejo, li han fet un elogi, diguem, per altra banda, tan rotund públicament.

I quant a això de votar, és cert, vostès no van votar. Però ara li vull dir una cosa: a la propera votació que hi ha sobre el tema de les retransmissions de futbol, l'abstenció equivaldrà –i faci números– a un vot a favor del PP. (*Remor de veus.*)

— Pregunta sobre la inserció laboral assolida mitjançant l'aplicació del programa PIRMI durant l'any 1996

El president

L'última pregunta al molt honorable president de la Generalitat és la formulada pel Grup de Convergència i Unió sobre la inserció laboral assolida mitjançant l'aplicació del programa PIRMI durant l'any 1996. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Hinojosa. (*Persisteix la remor de veus.*) Però demano, en primer lloc, que les senyores diputades i els senyors diputats guardin silenci. No comenci fins que el silenci s'hagi fet en l'hemicicle.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. A veure si posem pau. Molt honorable president de la Generalitat, el maig del 90, per Decret 144, es va establir el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, allò que en diem colloquialment el PIRMI, que, entre els seus objectius –no l'únic, però sí un de molt principal–, té la inserció laboral i social d'aquelles persones menys afavorides, aquelles persones que vós mateix dieu que són aquells que no poden seguir el gruix de la societat.

Ara, en aquest Parlament, començarem a debatre el Projecte de llei que consolida els drets d'aquestes persones. És en aquest context que li vull preguntar: quina és la inserció laboral assolida mitjançant l'aplicació del Programa PIRMI durant l'any 1996?

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Efectivament, el PIRMI es va crear per tal d'ajudar aquelles persones que es trobaven marginades o en

perill de quedar marginades dins d'un context –això, sí– general de progrés socioeconòmic, però que hi ha gent que en queda al marge, i que tenim el perill, segons com, que aquesta gent, el nombre d'aquesta gent s'incrementi. I es va fer aquest programa amb una voluntat no només d'assistir –per dir-ho així– o d'ajudar, sinó també amb voluntat d'inserir, de reinserir, de recuperar, de reincorporar la gent a la societat, i sobretot a una cosa molt fonamental perquè una persona formi part d'una societat, que és el treball. O sia, per tant, l'objectiu fonamental del PIRMI és l'assistència, òbviament, però, a més, també, d'una manera molt especial, la inserció. I per això el PIRMI està molt marcat per tota una sèrie de mesures ocupacionals o laborals, i no només assistencials.

Ara, anant a la pregunta que vostè em fa, quant a números, li diré que durant l'any passat –el 96– la inserció laboral que es va assolir va ser de 2.518 persones de les quals –li dono el detall– 1.619 van ser amb contractes de menys d'un any, 579 van ser amb contractes de més d'un any i 320 van ser amb contractes a temps parcial.

També li vull dir, perquè vegi quin és l'abast del PIRMI, que en aquest moment hi ha 21.600 persones acollides al PIRMI, és a dir, a l'ajut assistencial del PIRMI, de les quals 13.100 estan en edat de treballar i que s'ha de mirar, per tant, que treballin. I que d'aquestes 13.100 en aquests moments n'hi ha 6.036 que fan que..., en fi, que treballen.

Bé, aquestes són grosso modo les dades que em sembla que són les que vostè em demanava.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, només... (*Pausa.*) M'ha tallat, no? Deia que només..., demanar-li que en el nou escenari i esperant, tots plegats, el Grup Parlamentari i espero que també el Govern, demanar-li que en el nou escenari laboral que sembla que es dibuixarà o que es pot dibuixar a partir d'aquest moment i a partir dels acords recentment aconseguits entre les forces sindicals i patronals hi hagi un forat perquè aquests tretze mil ciutadans que requereixen la inserció laboral puguin adquirir-la amb l'esforç del Govern i de totes les forces socials que tenen alguna cosa a dir en aquest tema.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar de nou la pregunta, té la paraula l'honorable..., no contesta, doncs, hem acabat les preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat. Iniciem el capítol de preguntes al Consell Executiu.

— Preguntes acumulades relatives a l'acord interconfederal per l'ocupació (tram. 310-00291/05, 310-00292/05 i 310-00293/05)

La primera pregunta, número 7, d'aquest capítol, és la pregunta formulada al conseller de Treball, honorable senyor Ignasi Farreres, pregunta a respondre oralment

en el Ple sobre l'acord interconfederal per l'estabilitat en l'ocupació. Per formular la pregunta, te la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Si el senyor president m'ho permet, acumularia les dues preguntes següents...

El president

Dues o tres?

El Sr. Hinojosa i Lucena

Les tres, és a dir, les dues següents a aquesta que vostè ha mencionat.

El president

D'acord.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor conseller, després del pacte d'estabilitat a l'ocupació entre sindicats i patronat, no podem ignorar que han sortit algunes veus crítiques tant des de l'àmbit sindical com d'algun sector empresarial. I és en aquest context i en el context d'una valoració global del pacte que li vull fer aquestes tres preguntes: primer, quina valoració global fa el conseller de Treball respecte a l'acord? Segona, el dit acord creu que afavorirà la contractació en les empreses de menys de vint-i-cinc treballadors, és a dir, en la petita empresa? I la tercera, la darrera, tal com ha quedat el tema de la negociació col·lectiva, afavoreix la relació laboral en l'àmbit autonòmic?

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar les preguntes, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, sobre la valoració dels acords interconfederals signats entre la CEOE, la Cepyme, Comissions i UGT a Madrid, en fem una valoració global positiva, ben positiva en un doble sentit: pels seus continguts intrínsecs i també pel clima que se'n pot derivar, pel clima de pau social i de diàleg que se'n derivarà amb consens, pràcticament, de totes les opinions per tota l'economia del nostre país.

Per tant, entenem que constitueixen una fita important en les relacions laborals i que, concretament, aquest clima social positiu a què feia referència ve marcat, per una banda, per la recuperació de la voluntat de l'entesa entre les parts a efectes de regular el que són les relacions laborals –en comptes de fer-ho el legislatiu o el governant, surt la iniciativa dels agents socials perquè siguin ells els qui plantegin el model que ha de regular les seves relacions recíproques–, i també, molt concreta, i de molt d'interès en aquest moment en la nostra societat, per la voluntat d'assumir responsabilitats conjuntes, i això crec que és bastant nou, almenys a l'ho-

ra de les concrecions, la voluntat que hem demostrat d'assumir responsabilitat conjunta en tot el que sigui el creixement o faci referència al creixement de l'ocupació i a l'estabilitat de la contractació. Per tant, aquests pactes, per aquesta doble vessant, els hem de veure positivament.

La referència quant a l'àmbit negociador, que ha sigut un dels aspectes, diguem-ne, que ha generat certes posicions crítiques, i aquest mateix conseller també ha volgut fer algunes puntualitzacions, voldria fer un advertiment previ. És evident que tot acord, i sobretot això que són un conjunt d'acords, difícilment, pel fet d'haver estat consensuats, poden donar satisfacció al cent per cent a una o altra de les parts o dels altres observadors de la societat però que s'hi veuen involucrats. Per tant, el fet que fem una valoració global molt positiva no vol dir que determinats aspectes vistos des d'una banda o des d'una altra puguin merèixer alguna reserva o no han cobert les expectatives que d'ells s'esperaven. Concretament, parlant sobre l'àmbit de la negociació col·lectiva, nosaltres vam advertir que hi havia un perill, des del punt de vista autonòmic, en tant que el document signat –és el tercer dels documents– hi havia una referència que portava la voluntat –manifestava la voluntat– de conduir la negociació col·lectiva donant preeminència als àmbits de convenis estatals, i per tant, això podia representar un menysteniment o una disminució de la capacitat negociadora a àmbits autonòmics, en el cas concret nostre, de Catalunya.

Bé, això, concretament, hauria vingut possibilitat si s'hagués modificat l'article 84 a l'Estatut del treballador, que és el que fixa els àmbits de negociació. I concretament, en la seva regulació actual establia, des de la reforma de l'any 94, que hi havia cinc blocs de matèries –tinc aquí el detall, però els l'estalviaré– en els quals quedava reservada la seva negociació als convenis estatals.

Ara bé, el pacte que s'ha abordat ara, al seu apartat 4, eleva de cinc a catorze matèries aquelles que serien susceptibles de ser abordades, exclusivitzades per la negociació a nivell estatal. Entre aquestes catorze matèries, només per dir-li que no són qualsevol cosa, hi ha, a part de les anteriors que tenen la referència a un salari mínim, o a temes de salut laboral, etcètera, hi ha matèries com, per exemple, l'estructura dels salaris o la jornada laboral, per dir dues coses molt substancials. Per tant, en aquest sentit, vam posar de seguit de manifest el perill que això pogués representar una minva de la capacitat negociadora a nivell territorial, a nivell de Catalunya, a nivell provincial, a nivell comarcal o a nivell local.

Bé, sembla que els nostres advertiments han tingut efectes positius, si més no –diguem-ne– per la negativa, per entendre'ns, perquè en les modificacions que el Govern ha posat sobre la taula en aquest moment i que van ser aprovats els decrets –els decrets lleis que van ser aprovats divendres passat–, concretament, no hi ha cap element, cap proposta legislativa, ni el Decret, ni, per tant, després la seva convalidació en projecte de llei, que faci referència als àmbits de què estem parlant. I per tant, fins al moment, des del punt de vista legislatiu aquest perill sembla que ha quedat aturat.

3162

Nosaltres no dubtem de la voluntat dels agents socials catalans, tant de les patronals com dels sindicats, que ells no volen en absolut tenir cap minva de capacitat negociadora, però creiem que hem fet un servei, diguem-ne, en preservar aquest àmbit competencial o de possibilitat negocial en haver advertit el Govern que ens oposaríem rotundament a qualsevol minva de la capacitat de negociar dins de Catalunya.

Moltes gràcies. Em sembla que em descuido alguna cosa però, en tot cas, a la resposta li ho podré respondre.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Sí, senyor president, més que repreguntar, simplement coincidir amb el conseller en la valoració positiva global del pacte i, efectivament, estar alerta per algunes circumstàncies que es poden donar en la tramitació. Recordi's que aquest és un Decret llei que s'ha de convalidar i que s'ha de tramitar com a projecte de llei, i que hi podria haver, en tot cas, algun element que ens fes estar en una situació que ens perjudiqués per les nostres mateixes relacions laborals.

Sabem que la voluntat de les forces socials que han pactat i de les forces polítiques a Madrid –sabem, dic– que no tenen la voluntat de modificar res del que ja s'ha publicat. Si és així, doncs, tots ens en felicitem. Jo crec que és de justícia felicitar, en primer lloc, les forces sindicals que, jo crec –i això és una opinió personal, però crec que pot ser compartida per molts altres diputats– que són els que han fet l'esforç més important, perquè partien de més lluny que els altres. Les forces empresarials han fet el seu esforç però crec que els ha costat més a les forces sindicals que als altres. És una valoració positiva global, i crec que en aquesta línia ens felicitarem tots si podem continuar amb altres temes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, doncs, el senyor conseller vol utilitzar la paraula? Té encara dos minuts per fer-ho.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, prenc bona nota de les observacions i estarem amatents que no es produís, durant el període de tràmit parlamentari, alguna desviació –que nosaltres entendríem negativa– en el sentit del que ens hem expressat.

Per altra banda, i en haver acumulat les preguntes, doncs, em sembla que hi ha hagut un element que no li he contestat, que és l'impacte que poguéssim tenir aquesta nova normativa interconfederal sobre les empreses de menys de vint-i-cinc treballadors. No sé si... –l'explicitació, almenys per escrit, era aquesta–, no sé si ha parlat de les petites i mitjanes empreses en general, o d'aquestes en particular. Amb caràcter..., responent-li,

valgui per a unes, valgui per a unes altres, li he de dir que aquestos acords no contenen cap regulació específica de cara a les petites i mitjanes empreses, de cara a la microempresa; per tant, no hi ha cap tractament específic. Això pot haver motivat l'expressió d'un cert desencant, manifestat per alguna patronal, a nivell de Catalunya; per exemple, s'ha produït tant per part de la Pimec com de SEFES, que han manifestat això: un cert desencant, en tant que esperaven, potser, una regulació específica.

Ara, dit això –dit això–, sí que voldria comentar-li que al nostre entendre, encara que no estan, diguem-ne, tractades de forma especificada o per separat, aquestes mesures de creació d'un nou contracte de treball, unes determinades condicions, de modificació de l'article 52.c de l'Estatut dels treballadors quant a la millor delimitació o definició de les causes objectives d'acomiadament, creiem que, si a algú beneficien específicament o poden beneficiar, serà a les petites o mitjanes empreses. O sigui que la resultant sí que hi pot ser, perquè precisament són les petites i mitjanes empreses, i particularment les microempreses –aquelles, podríem dir, fins a nou treballadors–, són aquelles que en tot cas poden acollir-se a una millor definició de l'article 52.c, de les causes d'acomiadament, en cas que aquestes causes, evidentment, existeixin, i, per tant, es pugui procedir directament per l'empresari, diguem-ne, sense...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball

...passar per l'expedient de regulació d'ocupació.

El president

...se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre les característiques del premi Europa, presentat recentment per diversos organismes**

Per a una nova pregunta del Grup de Convergència i Unió, sobre les característiques del premi Europa, presentat recentment per diversos organismes, per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyor conseller de Benestar Social, en diferents mitjans de comunicació hem tingut notícies que s'ha convocat un premi en el context de l'Any Internacional de la Tolerància i la Lluita con-

tra la Xenofòbia, dic, s'ha convocat un premi d'Europa sobre programes que tracten aquesta temàtica, i és en aquest context que li pregunto, ens agradaria que ens expliqués a la cambra quin és el contingut d'aquest programa, quina és la participació del Govern de la Generalitat, a través de la seva Conselleria, i quines són les iniciatives que ens porten a aquest premi d'Europa.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas, te la paraula.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, he sabut que la Generalitat dóna una gran importància a tot el que suposi assolir una convivència al més alt nivell possible a casa nostra i, sobretot, eradicar qualsevol brot, qualsevol indici de xenofòbia, de racisme, que això soscava d'una forma molt directa qualsevol objectiu de convivència que he esmentat. I pensem aprofitar, també és sabut que pensem aprofitar l'oportunitat d'aquest Any de Lluita contra el Racisme i la Xenofòbia; hi ha un programa, ja esmentat, i també conegut.

Dins d'aquest context ens varem adherir, doncs, tan positivament com hem sabut, a aquesta iniciativa del premi Europa, que està organitzat per una associació de televisions europees anomenada One World, i sensibilitzades pels temes ecològics, socials i dels valors. Per a la segona edició d'aquest premi Europa, One World va proposar que fos Catalunya qui fes d'amfitrió, i a partir d'aquest moment es van començar els treballs d'organització i coordinació entre Televisió de Catalunya i la Generalitat, a través del Departament de Benestar Social, i la mateixa associació de televisions europees, One World, que he esmentat.

Aquest premi té per objectiu, enguany, promoure els valors cívics en el marc de l'Any Europeu contra el Racisme, la Xenofòbia i l'antisemitisme des de la televisió. Cada país participant, fins a un total de dotze països, presentaran el seu projecte, seleccionat mitjançant un vídeo realitzat per cada televisió de cada un d'aquests països; i la selecció la realitza cada televisió de forma independent. Un jurat internacional, que no està determinat en aquests moments, qualificarà els projectes i atorgarà el primer premi. En qualsevol cas, tots els finalistes de cada país tenen premi en metàl·lic pel sol fet de ser finalista del país corresponent.

Catalunya acollirà, d'aquesta manera, el proper 5 de setembre, com a país amfitrió, la gala del premi Europa, que es realitzarà a la ciutat de Vilanova i la Geltrú, municipi que va ser escollit per la mateixa associació de televisions europees; i el programa constarà de diverses actuacions, la projecció de cada projecte participant i l'entrega dels premis. Cada televisió emetrà el programa al seu país respectiu, aproximadament durant la primera quinzena de setembre. El programa serà en anglès i en l'idioma de cada país. I el procediment de selecció que a Catalunya, doncs, hem establert es coneix a través dels anuncis que hem publicat recentment

als mitjans de comunicació –ara jo no tinc temps de, realment, detallar-ho, però em sembla que això és conegut. A través d'aquesta selecció, nosaltres escollirem el projecte que Catalunya presentarà al premi Europa.

Aquesta és la intencionalitat i la composició d'aquest premi Europa.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president.

El president

No repregunta? (*Pausa.*) Moltes gràcies, senyor diputat.

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de la llengua catalana en el nou panomara de l'oferta televisiva

La pregunta número 11 ha sigut retirada.

Preguntes acumulades relatives a les convocatòries d'oposicions per als mestres assignats al Departament de Justícia (tram. 310-00246/05 i 310-00247/05)

Per tant, formularà la pregunta número 12, pregunta sobre els motius pels quals els mestres d'EGB assignats al Departament de Justícia encara no han passat cap procés d'oposició des de l'any 1984, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Te la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. I si m'ho permet, acumularia la següent, la pregunta número 13, que és sobre el mateix tema.

El president

D'acord.

El Sr. Riera i Gassiot

Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, el 16 d'abril de 1997, el diputat Joan Ridao, d'Esquerra Republicana de Catalunya, va substanciar, en el marc de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, una proposició no de llei sobre la creació del cos de mestres de presons de Catalunya i la convocatòria d'un concurs-oposició per cobrir les places de mestres dels serveis penitenciaris. Aquesta Proposició no de llei va ser rebutjada, tot i que en el posicionament del grup majoritari se'ns va dir que ja podíem creure que el tema era un tema sobre el qual s'estava treballant i per al qual hi havia terminis, terminis possibles, que podien plantejar-ne la seva resolució.

És per aquesta raó que el nostre Grup va mantenir les preguntes al Ple, justament, per preguntar a la senyora consellera com està aquest tema, el procés de negociació tant amb el col·lectiu com el procés de resolució de la qüestió pendent, que, per a les diputades i diputats que no recordin de què va, és el dels mestres transferits a presons des de l'any 1984, que fins ara no han pogut passar oposicions i, per tant, passar a ser mestres d'una categoria diferent.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar les dues preguntes, té la paraula l'honorable senyora consellera de Justícia, senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, realment, des de l'any 84, que tenim les competències en matèria de serveis penitenciaris, la situació dels mestres als nostres centres és d'interinitat. I és d'interinitat perquè durant molt temps –i parlo d'anys–, doncs, se'ns va dir que la LOGSE resoldria aquest tema. Després, la LOGSE ho ha resolt a mitges, perquè estableix un procés d'integració dels mestres en el cos de docents de l'Estat, i aquest procés d'integració és una competència estatal.

Durant molt temps, en diferents entrevistes, en diferents reunions, amb escrits traslladats des de l'Administració penitenciària catalana a l'Administració penitenciària de l'Estat, i també tant el Departament d'Ensenyament de la Generalitat com el Ministeri d'Ensenyament, se'ls ha demanat una solució en aquest tema; una solució que, per nosaltres, tant era que sortís a l'Administració penitenciària com de la d'Ensenyament, però que hi hagués una solució perquè, mentrestant, nosaltres només podíem adscriure al cos de diplomats, com a cos especial, els mestres interins de les presons.

Sembla ser cert –i dic «sembla ser cert»– que des de fa un mes i mig aquestes converses estan arribant a un final optimista. Hi ha una predisposició i una voluntat per part de l'Administració penitenciària de l'Estat d'endegar un concurs-oposició en el qual entrin a formar part les places ocupades en aquest moment interinament pels mestres a les presons de Catalunya. Aquest concurs-oposició serà el primer pas del procés d'homologació amb la resta de mestres i del procés d'integració al cos de docents de l'Estat.

Jo espero que així sigui, i, de totes maneres, no esperarem només que sigui així, sinó que hi seguirem treballant. Fa escassament una setmana que el director general de Serveis Penitenciaris va ser a Madrid, a l'Administració penitenciària, i entre els temes que va tractar hi va haver aquest, per establir ja un calendari i poder donar-hi una resposta.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyora consellera, gràcies per la resposta, però entengui que, justament perquè hi ha el neguit d'un col·lectiu de professionals molt importants, em sembla –i això tractaré d'explicar-ho ara–, que si ja fa un mes i mig que hi ha aquestes negociacions, si el director general d'Institucions Penitenciàries està fent aquestes gestions a Madrid, justament del que es tracta no és d'altra cosa que d'aquest concurs-oposició; per tant, te raó vostè que del que es tracta és d'aconseguir aquest concurs. Per tant, sí que en la repregunta li tornaria a preguntar que tractés de dir encara més, és a dir, a partir de la pressió que vostès fan, a partir de dues conselleries com la d'Ensenyament i la de Justícia, quines dades tenen. Suposo que, les dades, les compartim, perquè no han canviat gaire, però quines dades preveuen que puguin servir per resoldre aquesta problemàtica?

Nosaltres insistim en el tema no solament perquè es tracta d'una qüestió de greuge comparatiu i de justícia amb la gent que està..., que uns professionals que estan fent una feina molt important, com és la de ser ensenyants en el marc de les institucions penitenciàries, no tinguin en aquests moments els mateixos drets que d'altres professionals amb una titulació i estudis similars. Però és que ho fem també perquè valorem –i molt– la feina dels professors a les presons. Sobre aquest tema, d'ençà que vam rebre un col·lectiu de mestres, que va ser quan ens va portar a la iniciativa de formular aquestes preguntes, i a un altre grup a fer la Proposició no de llei, hem parlat molt sovint del tema amb els professionals, però és que n'hem parlat molt, i molt més encara, amb els funcionaris de presons. I puc dir encara que el nostre contacte habitual amb presos i preses, i amb expresos i amb expreses, i fins i tot amb els familiars, ens ho confirma.

Encara fa ben pocs dies, en ocasió d'una visita a la presó de Quatre Camins, m'insistien en la importància que havien tingut un determinat tipus de mestres. I és clar, la possibilitat de garantir la continuïtat d'aquests ensenyants no és cosa fàcil, perquè per a cap de nosaltres no és cap secret que, si sempre el magisteri és un aprenentatge permanent, exercir com a ensenyant en el marc d'una presó no és una cosa que s'improvisi en un dia; i això, repeteixo, amb professors de tipus ben diferents. L'última conversa llarga a la presó de Quatre Camins era amb els professors que es dedicaven a fer de professors especialment..., d'una banda, els que feien de professors de català en general i una mica de verbalització –ja no goso dir ni de llenguatge– també en general, i amb els mestres que es dedicaven precisament als ensenyaments artístics –a la plàstica, la música, etcètera. L'element..., la qualitat que havia tingut aquest ensenyament inicialment no era comptabilitzat, fins i tot, com un ensenyament que en el marc de l'antic Codi penal servís per redimir en algun cas aquests ensenyaments. Això es va aconseguir que sí, que servís, i en aquests moments és considerat un mèrit fer aquests estudis. La capacitat, repeteixo, de tipus terapèuticopedagògic o el camí de la reinserció, que és l'objectiu de les presons que han tingut aquests mestres, són molt importants.

Per tant, valorem com a greu el neguit que provoca la provisionalitat perenne, gairebé crònica, d'aquest col·lectiu de professionals, i per això, si d'una banda impulsem els representants de la Generalitat perquè continuïn treballant en aquest punt, aquí i on s'ha de treballar també, en l'àmbit de qui va fer la transferència de presons, insistim que no és una qüestió menor.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, te la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies. Senyor diputat, m'agradaria donar una data, però no vull donar-la perquè després de tretze anys de problemes concrets amb aquest col·lectiu, però no amb el col·lectiu, sinó amb l'Administració competent, per poder endegar una convocatòria d'aquestes places, doncs, se'm fa difícil dir que..., encara que sembli que estem a la recta final, doncs, si jo li dic «abans de l'estiu», probablement m'equivocaré.

El que sí que crec és que s'estan adonant que s'ha de trobar una solució, i que, aquesta solució, no la tenim nosaltres exclusivament a Catalunya. Hem demanat que fins i tot se'ns delegui la possibilitat de fer aquesta convocatòria, perquè tenim els mitjans, les possibilitats i l'objectiu clar que aquesta situació s'ha de resoldre. Potser per això penso que estan en la línia d'endegar aquest concurs oposició i crec que en unes setmanes, com a mínim, tindrem un calendari d'efectivitat. Està clar que aquest col·lectiu necessita no només aquest recolzament sinó la seguretat d'aquesta plaça, i està clar que el temps que han prestat serveis als centres penitenciaris de Catalunya es tindrà en compte com un mèrit i, per tant, esperem que puguin resoldre's favorablement aquests concursos oposició i els tinguem ja d'una manera fixa i dins de la plantilla dels centres penitenciaris.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Consumit amb escreix el temps destinat a preguntes, iniciarem ara el capítol de mocions.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta Presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa, a sol·licitud dels portaveus, tot acoïllint la proposta del Grup Popular, que la primera moció que es debati sigui la número 15 de l'ordre del dia, del Grup Popular, sobre la ramaderia a Catalunya. Si no hi ha cap oposició o cap objecció a aquesta proposta, es considerarà aprovada per assentiment. *(Pausa.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia a Catalunya

Si és així, iniciem la Moció que tenia el punt número 15, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia a Catalunya, presentada pel Grup Popular. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Fabregat i Vidal

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, la Moció que els presenta el Grup Parlamentari Popular, referent a la ramaderia i, en especial en un tema de tanta importància com és el fet de veure'ns afectats per un brot de pesta porcina clàssica en unes comarques de Lleida –i tant de bo calgui només parlar en el futur d'«unes comarques»–, com també els aspectes referents a la prevenció en sanitat ramadera, són fruit de la interpellació que es va substanciar en el darrer Ple entre el mateix diputat que els parla i l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Catalunya, des de fa gairebé dos anys, és administració única en temes agraris i ramaders, i això també comporta els aspectes referents a la sanitat ramadera, tant de forma preventiva com de lluita contra malalties i d'altres epizooties. És a dir, la lluita, l'execució de les mesures per a la lluita contra la pesta porcina clàssica, és competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya i, més concretament, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I és per això que vàrem creure que era en aquest Ple del Parlament on havíem de substanciar la interpellació i presentar avui aquesta Moció. Moció de set punts, que passaré a desgranar.

Primer: «Que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca informi setmanalment als portaveus dels grups parlamentaris a la Comissió dels fets que vagin esdevenint en referència a la pesta porcina clàssica», proposta que ja vàrem anunciar en la compareixença de l'honorable conseller en la Comissió –que agraïm al conseller que la recollís– i que nosaltres mateixos, des del Grup Popular, vàrem criticar la falta de la mateixa informació en els primers dies de la declaració oficial de pesta porcina clàssica, i que avui celebrem que ja s'estigui duent a terme aquesta informació, perquè, malgrat les discrepàncies que hi puguin haver, aquest és un tema que des dels diferents grups parlamentaris i opcions polítiques estic ben convençut que ningú desitja, i a més tots hem de col·laborar per a la seva eradicació. Ara bé, esperem, perquè així ho farem des del Grup Parlamentari Popular, que no es polititzi un tema com aquest, i dic això criticant avui al mateix conseller que informi els militants i simpatitzants de la seva formació política, encara que sigui en un acte obert a tot el públic, però organitzat per la Sectorial de Convergència Democràtica de Catalunya.

Segon: «Extremar els controls sanitaris a les possibles importacions de garrins i porcs vius, tant per a escorxadors com per als futurs reproductors, procedents d'altres

estats de la Unió Europea» –s'entén dels estats que estiguin lliures de la malaltia i dels que tinguin zones lliures d'aquesta–, «així com de països tercers.»

Tercer: «Emetre, amb caràcter d'urgència i amb la publicitat necessària, una circular de les mesures que conformen les barreres sanitàries previstes pel Departament, tant amb caràcter general com a tots els ajuntaments i consells comarcals de Catalunya», circular en què l'administració més propera, és a dir, els ajuntaments, són peça clau per arribar als ciutadans, com també els consells comarcals, les oficines comarcals del DARP, i quan diem «amb caràcter general» és perquè no tan sols sigui el sector productiu del porcí, sinó tot el que envolta el mateix sector del porcí, amb la publicitat necessària que pugui arribar a tots els ciutadans i a tots els indrets de Catalunya. Barreres sanitàries amb tot el que comporta, que un cop més vull repetir, en nom del Grup Parlamentari Popular, que és l'única eina disponible. Barreres sanitàries que l'Administració ha de vetllar perquè siguin efectives, que té l'Administració de la Generalitat la responsabilitat i competència –com abans he dit–, perquè siguin efectives, però, a la vegada, Administració que ha de tindre com a principal aliat el mateix sector.

Quart: «Garantir els pagaments per als sacrificis, tant de porcs infectats com preventius, en un termini màxim de seixanta dies», és a dir, els porcs que de forma obligatòria s'hagin de sacrificar, aquest termini de seixanta dies que, en alguns casos, ja podríem estar fregant, sobretot en els sacrificis preventius dels dies 20, 21 i 22 de març, i que aprofitant l'aprovació del Consell de Ministres en el qual s'autoritza la subscripció d'un conveni de col·laboració entre el Ministeri, el Departament i l'Institut de Crèdit Oficial per gestionar i finançar les actuacions encaminades a eradicar la pesta porcina clàssica, s'anticiparen 1.500 milions de pessetes, ampliables a 1.500 milions de pessetes més, addicionals, si l'evolució així ho requereix, i que obre les portes que aquest termini de seixanta dies es pugui complir sense dificultats.

Ara bé, si es compleixen les previsions d'arribar fins a una quantitat de sacrificis al voltant d'uns 200.000 animals que, depenent de si són porcs d'engreix, reproductores o garrins, tenen barems diferents, però que podríem enrasar, com un mínim, sobre les 20.000 pessetes per animal, vol dir que les necessitats financeres arribarien fins a 4.000 milions de pessetes, de les quals aproximadament uns 2.400 milions correspondrien a la Unió Europea i els altres a l'estat membre, a parts iguals, 800 milions de pessetes, Ministeri d'Agricultura, i 800, Generalitat de Catalunya. Xifres que podrien tindre algunes variacions, ja que els sacrificis immediats de caràcter obligatori són objecte d'indemnització pels poders públics: aportació del Fons veterinari de la Unió Europea, 50%; estat membre –preveient a parts iguals Ministeri i Departament–, l'altre 50%. I en canvi, els sacrificis preventius que es realitzen després de l'oferta voluntària, i de compra de bestiar, aportació del FEOGA-garantia, d'un 70%; estat membre –preveient a parts iguals Ministeri i Departament–, el restant 30%.

El cinquè punt de la nostra Moció diu: «Garantir crèdits per a les explotacions on s'hagin sacrificat animals re-

productors, i que» –aquests crèdits– «tinguin un termini d'amortització no inferior a tres anys, i un tipus màxim de l'1,5% anual», crèdits necessaris per poder fer front a compres futures de bestiar, i per fer front a la manca d'ingressos en el temps –no solament temps de paralització de l'explotació, sinó temps que pot anar a un màxim de dos anys, perquè una explotació de reproductores de porcí torni a ser productiva al cent per cent.

El sisè punt: «Garantir una dotació pressupostària suficient a les partides de sanitat ramadera per al proper exercici pressupostari», i no tan sols el referent a la pesta porcina clàssica, que hi haurem d'estar atents en el futur, sinó també en d'altres malalties i epizooties com poden ser les que afecten d'altres espècies, i em refereixo principalment a tuberculosi i brucel·losi.

I setè: «Impulsar acords amb el sector i les organitzacions professionals agràries per tal de potenciar el cens de reproductores de porcí a Catalunya.» Les xifres d'importacions de garrins per engreixar a casa nostra han variat els últims anys, aproximadament, entre els 500 i 700.000 animals. Això fa que, com a mínim, i per ser autosuficients en les necessitats, hauria d'elevarse un mínim de 50.000 reproductores més en el nostre cens.

Acabo, senyor president, oferint un cop més la col·laboració del Grup Parlamentari Popular, tal com ja ho vàrem dir en la interpellació que es va substanciar el Ple passat, en aquesta problemàtica, que fica només –i parlo de les comarques de Lleida– en perill un sector com és el porcí, que mou aproximadament uns 80.000 milions de pessetes en aquestes comarques. Demanar el suport a aquesta Moció a tots els grups parlamentaris, que, si s'aprovava, com així confiem des del Grup Parlamentari Popular que es faci, beneficiarà tot el sector ramader.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. A aquesta Moció hi han presentades esmenes. Per defensar les del Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, des del primer moment en què va començar tota la situació de crisi per l'afectació de la pesta porcina clàssica a Catalunya, hem estat conscients que era una greu situació, que calia buscar el màxim d'eficàcia, i des d'aquesta concepció que la situació és greu, i que no volíem posar cap trava o no volíem fer cap manifestació que és pugués entendre per part d'algué que eren traves a la resolució d'aquest problema, hem –crec– exercit el sentit de responsabilitat que ha fet que des del primer moment hem tingut aquestos contactes que el ponent, el proponent de la Moció, el senyor Fabregat, coneix, i que és el punt primer de la Moció..., jo diria que és innecessari, perquè, *de facto*, ja ens hem reunit, totes les setmanes ens hem reunit, ens hem reunit a la

Conselleria, ens hem reunit a Lleida, hem visitat determinades instal·lacions de sacrifici i de transformació de porcs, i en definitiva fins i tot aquest mateix matí hem tingut l'última reunió amb el conseller per analitzar o perquè ens informi de quina és la situació.

Òbviament, també ens hem reunit amb productors, amb ramaders, i hem sentit també les seves preocupacions, els seus neguits, i per això creiem que, des d'aquest sentit de responsabilitat, des de la nostra voluntat de col·laboració, des de la discreció que ens ha portat fins ara, també crec que hem de fer sentir la veu d'aquells que estan molt preocupats perquè no tenen una reestructuració puntual de la seva situació, que podrien ser els grans empresaris, els grans integradors, que en tot cas això els pot, fins i tot, beneficiar, sinó, també, la veu dels petits productors, d'aquells que tenen una granja, que tenen mares reproductores, que tenen un cicle tancat, i que poden ser molt més greument afectats per totes les conseqüències d'aquesta pesta porcina clàssica. Per això, encara que estem en la situació d'avaluació de la situació, és a dir, no podem dir si la pesta tira endavant o no tira endavant, estos dies hi havia un focus presumiblement de pesta fora del que era la primera zona inicial a Sarroca, però aqueste matí també se'ns comentava la possibilitat que fos exclòs del mateix comitè d'experts veterinaris de la Unió Europea el primer, o un dels primers i més aïllats focus, el de Montgai; vull dir que encara estem en aquesta indefinició, els porcs es van matant, hi ha dificultats, potser, per donar l'agilitat suficient a aquest procés de matança, de sacrifici, de transformació, d'eliminació dels animals morts, ja sigui per enterrament —que no sempre es fa en les millors condicions i als millors llocs per garantir l'estanquitat del territori on s'enterren—; també hi havien, lògicament, limitacions en el tema de la transformació de les indústries que es dediquen a aqueste procés. En definitiva, hi ha un neguit sobre si avancem prou ràpidament per tirar endavant aquella proposta que l'expert, que tothom aquests dies hem conegut, el senyor Sánchez Vizcaíno, ens comentava en la compareixença i en la trobada que hem fet, per acabar de fer d'enterradors i començar a fer de veterinaris, és a dir, de no anar després de la malaltia, sinó, realment, anar al davant, anar a controlar-la, i anar a eradicar realment aqueste problema.

Com que encara jo no tinc prou arguments per saber si hem avançat d'una manera substancial o si la malaltia ens ha sobrepassat, jo crec que encara hem de ser prudents, però, davant del posicionament del Grup del Partit Popular en aquesta Moció, hem de dir que bàsicament estem d'acord amb els seus plantejaments, i el que nosaltres proposem són algunes modificacions. Una modificació venia en el sentit que l'accés als préstecs, al punt cinquè, quan parla de «garantir crèdits», el que nosaltres plantejem és que digui també que sigui facilitat l'accés als préstecs de forma immediata per a tots els ramaders que ho desitgen, «mitjançant la informació detallada i la ràpida tramitació». Què vull dir amb això? Que no sigui només aquell que té més mitjans tècnics per arribar als préstecs el que pugui accedir-hi fàcilment, sinó que sigui tot aquell pagès que realment ho necessita i que sigui ràpida la tramitació, perquè entre que ho demana i que se li concedeix pas-

sen tres, quatre o cinc mesos, potser un haurà de fer un crèdit pont i els hipotètics avantatges ja queden reduïts per aquesta lentitud burocràtica. Per tant, creiem que el punt cinquè és un punt important.

El punt setè també el modificàvem en el sentit de donar-li més transcendència a un tema que creiem fonamental, la reestructuració —creiem— del sector que es produirà com a conseqüència d'aquesta crisi; pensem que no ha d'anar a favor dels poderosos, creiem que no ha d'anar a favor dels grans integradors, sinó que ha d'anar de cara que puguem reduir la dependència del mercat exterior i que d'aquesta manera puguem afavorir l'aplicació de mesures de control sanitari.

I això com s'aconsegueix? Fent més reproductors i tenint més granges de cicle tancat dintre del nostre territori. Per això plantejem que s'ha d'incrementar, fem una modificació del redactat del Grup Popular perquè quedi més clar que l'objectiu seria este, que la reestructuració vagi a favor d'aquesta situació, dels petits ramaders, dels que tenen cicle tancat i dels que puguin fer explotació de reproductors.

Hi han dos apartats més que també afegim. Un és fruit d'un neguit, d'una preocupació que ens plantejaven alguns ramaders, que deien: «Escolta, quan arribarà la declaració dels impostos a efectes de renda haurem de declarar no en funció del que realment hem produït, sinó en funció del que hem declarat els anys anteriors.» Llavors, el que diem és: «Promoure l'adopció de les mesures fiscals corresponents per aconseguir que els ramaders que estiguin afectats per la malaltia paguin uns impostos d'acord amb els seus ingressos reals»; és a dir, un ramader de cicle tancat, que està quatre, cinc, sis mesos sense una producció i una rendibilitat, perquè ha estat afectat pel sacrifici dels seus animals, el que està clar és que ha tingut una minva d'ingressos, i això hauria de ser factible i fàcilment assumible que no tingués un gravamen superior al que li correspondria.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Hi ha un tema que vull plantejar, perquè crec que a la llarga potser serà la sortida, que és el tema de la vacunació. La nostra proposta anava en el sentit o va en el sentit d'impulsar l'adopció del sistema de vacunació en el conjunt de la Unió Europea, i això ho plantejàvem des de l'òptica que la política d'eradicació no està demostrat que sigui eficaç ja que en els mesos que va no molts no s'ha eradicat la malaltia sinó que s'ha estès a molts països: Holanda, Alemanya, Àustria, França, Catalunya, etcètera. I què vol dir això? Si d'una malaltia que l'hem d'eradicar i no ha d'existir, cada dia n'hi ha més extensió, possiblement el que falla és el sistema de lluita contra aquesta malaltia. Llavors, el que plantejem és que s'impulsi amb la màxima urgència aquest sistema de vacunació, conscient que la vacuna a un lloc determinat significa el tancament de fronteres, la dificultat que després els animals puguin exportar-se a una zona que sigui exportadora. El que diem és impulsar-ho, lògicament, a través del Govern de l'Estat al conjunt de la Unió Europea. I finalment, hi ha un punt que és el primer, que és el tema de garantir el pagament de les indemnitzacions per sacrificis, tant dels porcs infectats com preventius, que modifico la proposta inicial

del Grup Popular, que diu «en el termini màxim de seixanta dies», i jo poso «en el termini màxim de trenta dies». Òbviament, no especifico que és des del primer que van sacrificar perquè estaríem fora de termini, hi hauria una quantitat de gent que estaria fora de termini, sinó des del moment en què les mesures econòmiques, és a dir els recursos econòmics, estiguin ja firmats i, per tant, estiguem en disposició de pagar-los i que aqueste pagament sigui fet de manera especial de cara a garantir aquesta rapidesa als petits ramaders. És a dir, hi ha gent que té un coixí molt més ampli, als grans integradors no els afecta massa perquè els que es moren per aquí, per una banda, els pagaran i, per l'altra, es compensa amb el major benefici que tenen de les altres granges que estan lliures de la pesta, però el petit ramader sí que en queda afectat i, per tant, creiem que és a aquest que hauríem de tindre una especial atenció.

Amb el compromís que, d'acord –com he dit– amb l'evolució de la malaltia haurem, potser, de tornar a discutir aquí al Ple i haurem de tornar a discutir si es vacuna, si no es vacuna, si es vacuna zonalment o si podem deixar realment com un èxit tota la política portada fins ara i no parlarem de major extensió, jo crec que la voluntat nostra de col·laborar l'hem presentat en aquestes propostes, però –com he dit– crec que n'hauríem de seguir parlant, lamentablement per al sector.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera per presentar la seva esmena.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president. Si m'ho permeten, en la mateixa intervenció acumularia la defensa de l'esmena amb el posicionament del meu Grup respecte a la moció que es presenta.

El president

Deu minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el nostre Grup, com jo diria que una part important del sector porcí i ramader en general de Catalunya, a hores d'ara té i tenim una doble preocupació: la preocupació pròpia del fenomen, del fet que patim, que és tenir focus de pesta porcina a casa nostra, i l'altra preocupació que és col·lateral i en tot cas lligada amb aquesta, i és secundària a aquesta, és la que fa referència que des del nostre punt de vista a hores d'ara encara no hem estat capaços entre tots plegats d'aconseguir el mínim consens desitjable entre totes les parts implicades i afectades per aquesta problemàtica com voldríem.

Nosaltres entenem, senyores i senyors diputats, que una problemàtica d'aquestes característiques necessita, d'entrada i per pura lògica, tenir la pràctica unanimitat, el pràctic consens de totes les parts, partits polítics, sindicats agraris, agrupacions professionals, per poder ataca-

car d'una forma conjunta i d'una forma coordinada aquesta malura que ens afecta. I nosaltres hem pogut notar amb molta preocupació, no només per part nostra sinó de moltíssima gent, independentment de les seves adscripcions professionals o sindicals, que aquest consens fins al dia d'avui no ha estat possible.

Nosaltres entenem que s'ha marcat des de la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat, i també en coordinació amb l'Estat, una política sanitària a seguir, i a nosaltres ens sembla que aquesta política sanitària, amb més fonaments o menys –nosaltres entenem que té els fonaments que ha de tenir– és la que entenem que en principi a hores d'ara s'hauria de seguir, s'hauria de seguir. Si aquest es canvia temps a venir, en altres circumstàncies, nosaltres estem a mercè precisament d'aquests esdeveniments i el que farem, com hem fet fins ara, és sumar-nos al que entenem que és precisament el que s'ha de fer, que és, amb una bona coordinació en aquest camp i amb una bona actuació, sobretot amb un bon consens al darrere d'aquesta activitat. Nosaltres preguem –i la nostra esmena va precisament en aquest sentit– que aconseguim el consens que fins ara no hem aconseguit, que ha de ser la qüestió prioritària que ha d'ajudar d'una forma consensuada, però de la millor forma possible, atacar conjuntament aquesta problemàtica que ens afecta.

Pel que fa als punts que presenta la Moció del Partit Popular, nosaltres hem de dir d'entrada que vam tenir, vam sentir una mica de preocupació i una certa expectació en la presentació d'aquesta interpellació d'urgència, i ara Moció. Expectació perquè jo diria que en aquell moment pràcticament tots els grups d'aquesta cambra hauríem presentat sense cap mena de dubte, almenys els grups de l'oposició, una interpellació d'urgència, però nosaltres ja vam entendre llavors que, malgrat ser precisament el primer grup en aquesta cambra que va parlar d'aquesta qüestió amb un mes i escaig d'antelació a la polèmica que finalment ens ha afectat, nosaltres entenem que precisament en aquests moments, probablement, a grans trets, no era el millor moment per tractar aquesta qüestió.

Nosaltres hem de dir que, en tot cas, vam seguir amb atenció la intervenció de l'illustre diputat senyor Fabregat, tant en la interpellació com en la presentació de la Moció, i el que hem de dir és que, en tot cas, aquella expectació s'ha esvaït i el que sí que hem de dir és que a grans trets –i no només a grans trets, sinó llegint cada una de les mocions que es presenten– coincidim amb la pràctica totalitat o amb la totalitat dels punts que es plantegen, si bé el que voldríem recordar, i potser una mica en la tònica del que és la nostra intervenció i el nostre capteniment en aquesta polèmica, nosaltres entenem que s'han de destacar bàsicament dues fases diferents: una és aconseguir situar, radicar i limitar fins allà on sigui possible la pesta i després intentar des del Govern de la Generalitat, però també des del Parlament, arbitrar aquelles polítiques preventives que aconseguixin que no ens tornem a trobar una altra vegada amb aquest problema i amb aquest greu problema que afecta no només el sector primari, sinó també –i és bo de recordar-ho– el terciari, tot el que és el sector empresarial de les indústries càrnies d'una forma tan important.

Per tant, nosaltres prioritzem i entenem que s'han de prioritzar totes aquelles qüestions, tots aquells punts, tots aquells elements que ajuden i que han d'ajudar precisament a aconseguir acabar amb aquests focus de pesta porcina a les terres de Lleida, a les cinc comarques de Lleida afectades per aquesta malura, i que són bàsicament tres o quatre punts en què nosaltres coincidim absolutament i que, en tot cas, diem i declarem que la Moció té la virtut de, si més no, especificar totes aquestes qüestions tant pel que fa als crèdits i la rapidesa dels crèdits a aquelles empreses i a aquells ramaders que es veuen afectats de forma directa per aquest fet i que han de buidar les seves granges i, per tant, que els crèdits que s'arbitrin per poder fer front i per poder pagar els animals que s'han de sacrificar es puguin fer de la manera més ràpida possible. Hi ha una esmena per part d'Iniciativa que també va plantejada en aquesta línia; sigui com sigui, nosaltres entenem que és una bona proposta, com d'altres que van precisament en aquesta línia.

Hi ha una altra part, altres punts de la Moció del Partit Popular, en què nosaltres també coincidim, però nosaltres entenem que potser i probablement hauria set millor plantejar-ho en el seu moment, i en el seu moment és quan aquesta situació d'ara, aquesta situació d'emergència d'ara passi i arribem precisament a una altra situació que tots esperem i desitgem que sigui aviat.

Nosaltres entenem que és precisament en aquest moment que s'han de plantejar diverses qüestions, algunes que ja les planteja la mateixa Moció del Partit Popular avançant-se a això, per exemple el fet de potenciar el cens de reproductores a casa nostra i, per tant, que s'acabi aquesta dependència alarmant i que, en part, és una de les circumstàncies que han fet que tinguem també pesta a casa nostra, que és dependència dels garrins d'Europa, i especialment d'Holanda, i que per tant fa que a casa nostra el cicle tancat cada vegada es vegi més limitat en totes les explotacions i pràcticament en totes les comarques.

Nosaltres entenem que aquesta experiència si més no ens ha de servir; d'entrada és per canviar aquest capteniment, aquesta forma d'actuar, i acabar amb una certa especulació –em sembla que és millor parlar en aquests termes–, una especulació en tot el sentit de la paraula, que en aquest sector en els últims temps, en els últims anys ha anat envaint cada vegada més empreses, cada vegada més granges, que s'ha optat més probablement pel diner fàcil i ràpid, com és la importació massiva de garrins, que no optar pel cicle tancat, que si més no té el desavantatge que representa molt més temps abans no pots vendre els animals, però que, en canvi, fa que les garanties sanitàries que hi són siguin molt més grans. També d'altres garanties sanitàries, que és evident que també si una cosa posa de manifest aquesta polèmica que ens afecta, la pesta, és que la política sanitària a nivell d'Europa no funciona, no funciona, jo diria, absolutament res, i em sembla que millor que parlem de la forma que em sembla que és necessària en aquest moment. S'ha de canviar la política sanitària ramadera a Europa de dalt a baix. No pot ser, en tot cas, que aquesta es limiti a les expedicions d'ori-

gen, al control d'origen, i a moltes altres qüestions que fan que, si més no, aquesta política sanitària s'hagi demostrat una vegada i una altra també, i més en el cas que ens porta, que és absolutament inútil.

Jo diria que Europa té els arguments, té les possibilitats, té les potencialitats per poder fer una política sanitària radicalment diferent i nosaltres entenem que també hem de fer una aportació en aquest sentit de forma important, ja que no hem d'oblidar que Catalunya és un dels països productors més importants d'Europa pel que fa al sector porcí.

Hi han moltes altres qüestions que, en tot cas, sí que són interessants i a la proposta del Partit Popular, tot i que per nosaltres hauria estat millor plantejar-la en dues fases diferents, nosaltres també, en tot cas, per sumar-nos en aquest consens que seguim considerant que és necessari, perquè també coincidim pràcticament en tots els punts, votarem a favor.

Per acabar, només una qüestió, que fa referència, en tot cas, a l'esmena que ja he defensat en el primer terme i que, en tot cas, m'agradaria lligar-la amb una altra qüestió. Quan nosaltres reivindicuem per sobre de tot el consens amb l'actuació que l'Administració pública duu a terme ho fem per molts motius, ja ho he explicat, però en tot cas hi ha un apartat que ens preocupa d'aquesta falta de consens especialment, que és el tema de la vacunació. Nosaltres voldríem que, com fins ara, pràcticament tots els partits polítics, que s'ha de dir de manera clara –i ho dic–, ens hem demostrat i hem demostrat que som capaços d'actuar amb rigor i d'una forma extremadament adequada a les circumstàncies que ens afecten, jo diria que aquest consens que hem aconseguit a nivell polític també s'hauria d'aconseguir en altres àmbits del sector, que fes possible arribar a un consens també pel que fa al tema de la vacunació.

Jo diria que hi ha algunes persones que no són conscients de què significaria avui a Catalunya que se'ns tanquessin les fronteres. Jo diria que no han fet un estudi, no diguem ja rigorós sinó ni que sigui alt per alt, de quines conseqüències tindria per al sector primari de Catalunya, per al sector terciari, indústries càrniques a Catalunya, el fet que avui s'estanqués la possibilitat de poder exportar la carn que es produeix a Catalunya. Si l'economia catalana, en part, va bé, precisament és per les exportacions, i una part important d'aquestes exportacions –i cada vegada més important– són els productes, precisament, càrnics. Si es tanquen les fronteres per culpa de la falta de control en la vacunació, jo diria que ens lamentarem molt més tots plegats –molt més tots plegats– de les conseqüències que pot arribar a tenir el fenomen de la pesta.

Res més. Moltes gràcies, senyor president. I dir una vegada més que apostem, una vegada més, precisament, per aquest consens i per la voluntat d'eradicar aquesta qüestió que afecta d'una forma tan important la ramaderia catalana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que sobre la ramaderia a Catalunya presenta el Grup Parlamentari Popular arriba en un moment on, justament, diversos sectors ramaders de Catalunya viuen o pateixen –si així ho volen– unes situacions força preocupants i derivades del sanejament ramader, del sanejament animal. La brucel·losi al bestiar boví del Pallars Sobirà, de manera molt especial, però també a altres comarques de Catalunya, està vivint una important revifada, tot i que no s'havia eradicat del tot en cap moment, i especialment a la comarca del Pallars Sobirà, doncs, aquesta malaltia s'ha multiplicat per tres respecte de l'any passat. Cal veure ara si les mesures de sanejament dissenyades pel Departament d'Agricultura han estat i són les més correctes, com també cal veure, doncs, per què han estat del tot insuficients les vacunes que, de manera preventiva, utilitzaven sistemàticament els ramaders pallaresos i quina determinació prendrà el Departament per tal d'eradicar la malaltia sense la necessitat preceptiva d'haver de romandre el bestiar que està sa dins les explotacions tot l'estiu, la qual cosa, sense cap mena de dubte, produiria un cost econòmic als ramaders de la zona de conseqüències, doncs, molt importants.

El tema de la brucel·losi del bestiar boví és una qüestió malauradament oberta, com no cal dir que també ho és el brot de la pesta porcina clàssica detectada als plans de Lleida, i aquesta és, justament, la qüestió que dona contingut i que dona arguments a la interpellació del Grup Parlamentari Popular del passat Ple i, doncs, en fi, a la Moció també que avui posem a votació i a debat, tot i el títol genèric de la interpellació del passat Ple, que era interpellació, doncs, sobre la ramaderia a Catalunya en sentit genèric.

La PPC detectada a cinc comarques de Lleida està tenint unes dimensions molt preocupants, tant pel cost econòmic global que comportarà com per les conseqüències que pot produir en el sector. Vam manifestar en el decurs de la darrera Comissió d'Agricultura les nostres reticències, les nostres crítiques a l'actuació de l'Administració, especialment en aquells primers quinze dies quan l'anunci, quan es tingué notícia de l'existència de la malaltia, i també vull dir que aquella actuació, aquella manca d'informació s'ha corregit i a hores d'ara, doncs, penso que hi ha una transparència en la informació i una comunicació continuada entre els grups parlamentaris i el Departament d'Agricultura.

Unes crítiques, les que vam fer amb motiu d'aquella Comissió d'Agricultura, especialment accentuades en tot allò referent a les barreres sanitàries, al compliment, diguem-ne que poc rigorós o gens rigorós en allò que feia referència al transport, a la mobilitat d'una zona a l'altra, a la manca de coordinació entre els diferents

cossos per tal de garantir el compliment estricte d'aquelles barreres sanitàries; posàvem especial èmfasi, sobretot, sobretot, en la conveniència de dotar-nos de mesures per tal que poguéssim mantenir o es pogués mantenir les cabanes de mares, les cabanes de truges com a mesura per garantir la continuïtat i la supervivència de l'explotació, especialment –dèiem– d'aquestes explotacions de cicle tancat, aquestes explotacions petites, explotacions familiars. Certament aquest és un tema molt delicat amb molta repercussió més enllà de les nostres fronteres i que pot comportar conseqüències dramàtiques en el sector porcí català, que, d'altra banda, és dels capdavanters a nivell europeu. Entenem que tots els grups parlamentaris han actuat de manera responsable en aquest tema tan delicat, com també ha estat responsable l'actitud de les organitzacions professionals agràries.

Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, doncs, amb la lògica preocupació envers els esdeveniments i sovint o a vegades amb la incertesa que tenim tots de saber, doncs, si ens trobem en la línia més correcta, si el camí emprès per l'Administració i els experts és el més correcte, pensem que cal continuar en la línia aquesta de responsabilitat i en la línia de transparència informativa. Els tècnics ens diuen –i nosaltres volem posar confiança en els tècnics– que cal, com a única mesura clarament positiva per eradicar la PPC, sacrificar cada vegada que es produeixi un brot i abans que es produeixi un contagi, per tal d'eliminar la possibilitat d'un nou brot. Ens diuen els tècnics experts que cal continuar insistint en el reforçament de les mesures de bioseguretat per tal d'evitar contagis a través del transport i a través de les persones.

La Moció que presenta el Grup Parlamentari Popular proposa un seguit d'actuacions les quals, doncs, en bona part ja s'estan duent a terme i altres són a punt d'iniciar-se, i que, doncs, en tot cas, tot i, en fi, alguna certa ambigüïtat en algun dels punts són positives, penso que molt positives en aquests moments per als ramaders del sector porcí afectat per la PPC, per al sector ramader en general, i per la qual cosa, doncs, jo avanço el nostre vot favorable, el vot del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El primer punt de la Moció reclamava del Departament informació puntual cada setmana als diferents grups parlamentaris dels esdeveniments respecte als brots de la PPC. Hem de dir que aquesta informació ja es produeix i des del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca s'informa els grups parlamentaris de manera continuada, tant en el Departament com aquí en el Parlament com, doncs, amb visites organitzades al propi territori, i penso que cal, doncs, mantenir aquesta informació de manera continuada, i jo diria, fins i tot, intensificar-la i ampliar-la tan com sigui possible, també, a les organitzacions professionals agràries.

També entenem molt important i bàsic extreure les mesures de control sanitari en les importacions, com diu molt bé la Moció del Partit Popular; garantir el pagament amb caràcter d'urgència a seixanta dies pels porcs sacrificats, en concepte de porcs sacrificats tant si són, doncs, de caràcter preventiu com infectats, i per

tot l'exposat, doncs, reitero el vot favorable del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a la Moció del Partit Popular.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, per fixar la posició del Grup, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, els set punts de la Moció presentada per l'illustre senyor Fabregat, en nom del Grup Popular, ens semblen bé, i les esmenes que s'hi han presentat, també, perquè els continguts no són pas contradictoris entre si; si de cas, les esmenes hi afegeixen concreció, que sempre és interessant. Per tant, el vot dels socialistes serà generós amb les esmenes i amb el propi contingut de la Moció.

Tot i així, ens temem que ni el contingut de la Moció ni les esmenes siguin suficients per a resoldre una situació tan greu com la que la pesta porcina clàssica està produint a l'economia agrària de les terres de Lleida. Nosaltres, contràriament al que han manifestat altres portaveus, tenim serioses reserves, a hores d'ara, sobre l'efectivitat de l'estratègia de lluita que s'està seguint per a l'eradicació de la pesta porcina clàssica. I les tenim no pas perquè el disseny elaborat pels tècnics, dels quals hem reconegut prou a bastament la vàlua, sigui incorrecte des del punt de vista teòric, sinó perquè les circumstàncies que hi incideixen ara i aquí –ara i aquí, vull dir a les terres de Lleida– ho fan més aviat negativament.

Com assenyalava el tècnic principal, autor del pla de lluita, en una entrevista en un mitjà de comunicació avui, «la concentració d'explotacions ramaderes porcínes a les terres de Lleida és de tal magnitud que fa saltar les cauteles que el pla teòric de lluita requerien; les possibilitats de contagi són molt més elevades del que ho serien en qualsevol altre dels escenaris en els quals s'hagi pogut experimentar un pla de lluita similar». I per tant, nosaltres en aquest moment, vista l'experiència i vista la situació –i jo crec que ara tampoc és el moment de detallar la previsió futura i l'anàlisi de les situacions presents–, és que ens fa pensar que la situació està difícilment controlada. Més aviat nosaltres tendim a creure que no està controlada, i això ens aboca directament a una qüestió que plantejava el portaveu del Grup Mixt. Nosaltres, el Grup Socialista, sí que és partidari, i obertament, de posar en marxa un pla de vacunació en les cinc comarques que ja, de fet, en aquest moment estan tancades a l'exportació dels seus productes i que previsiblement hi continuaran estant, perquè si és certa la hipòtesi des de la qual parteixo, que és que la pesta no està controlada, tampoc n'estarà en l'immediat futur i, per tant, el tancament d'aquestes comarques es mantindrà. En qualsevol cas, les notícies que arriben actualment és que es van produint rebrots dintre de les zones i en els límits d'aquestes zones que fan més que possible que sorgeixin rebrots en el futur, més enllà, fins i tot, d'aquestes cinc comarques, i en conseqüència, a nosaltres ens semblaria bé i ens agradaria un pla més decidit i més enèrgic, vist que el pla que actual-

ment s'està executant no està donant els resultats inicialment previstos.

I en conseqüència i per això, el Grup que represento i el Partit que represento va fer pública ahir la seva posició en el sentit de demanar que per a aquestes cinc comarques, i exclusivament per a aquestes cinc comarques, no pas per al conjunt de Catalunya, es posés en marxa un pla de vacunació, dirigit i coordinat per la Generalitat, que vagi acompanyat –que vagi acompanyat, i això és molt important– d'un pla de sanejament immediat, que permeti el sacrifici controlat de tot el bestiar que calgui sacrificar.

Quin és el problema en aquest moment? El problema en aquest moment és que el virus s'està propagant perquè és un virus –com s'assenyalava, em sembla, en el decurs de la interpellació l'altre dia– molt versàtil, molt dinàmic, que està corrent més del que els mitjans tècnics i materials ens permeten per a combatre'l. I si això és així, i els científics també diuen que això és així, correm el risc de continuar anant pel darrere de la malaltia, que és el que assenyalava el doctor Sánchez Vizcaíno fa un mes, quan es va reunir a la Comissió d'Agricultura; fa quinze dies, quan es va reunir més recentment amb el sector, i a hores d'ara, en opinió dels científics. Continuem fent d'enterradors i, per tant, anant al darrere de la malaltia i no pas al davant com caldria.

I per tant, nosaltres voldríem –i de fet, hem mantingut aquesta posició i jo l'oficialitzo des de la tribuna– que es considerés la possibilitat d'un canvi d'estratègia. Però és que en el pitjor dels casos, senyor Morera, que és qui m'alludia abans en nom del Grup Mixt respecte a aquesta qüestió, suposant que s'haguessin produït vacunacions de fet, contravenint tota la normativa si es vol, quan els serveis tècnics procedeixin a realitzar analítiques en aquestes granges que s'hagi vacunat, les analítiques donaran positiu i, en conseqüència, s'oficialitzarà el sorgiment de nous brots, que no seran brots sinó que seran les conseqüències directes de la inoculació dels virus a través de la vacuna, i per tant, l'impacte psicològic que això produirà sobre l'opinió pública i sobre el sector serà un seguit de notícies negatives, que més aviat contribuirà a desmoralitzar que no pas aixecar la moral, que és el que tots reclamem.

Per tant, a nosaltres ens sembla que valdria la pena fer el que s'hagi de fer d'una forma controlada, d'una forma oficial, d'una forma transparent i d'una forma dirigida pels propis serveis tècnics de la Generalitat, fent les accions certament que faci falta davant del Govern central i davant de la Unió Europea per garantir que aquestes cinc comarques, que ja estan tancades, continuaran tancades a tots els efectes mentre continuï el Pla de sanejament que, lògicament, després s'haurà de produir. Aquesta és la nostra proposta, que oficialitzo des d'aquesta tribuna i que, per descomptat, el Grup Socialista manté.

En la resta dels punts de la Moció es demana agilitar tota la via indemnitzatòria per als sacrificis que en aquest moment s'estant produint –absolutament necessari. Saber certament quan i com es produiran els pagaments és una informació que aportarà tranquil·litat en el

sector, de la mateixa manera que la portaria –i torno a replicar a un dels que m'ha precedit en l'ús de la paraula– saber que les indemnitzacions i les ajudes no ho seran només pels sacrificis que ja s'estan produint de forma voluntària o forçosa en aquest moment, sinó que ho seran també per afrontar el llarg període transitori que s'acosta posteriorment, període transitori degut a la quarantena, degut també a la necessitat de desinfecció de les granges, però degut també a la dificultat que es produirà inevitablement per a tornar a abastir les granges, donat que el mercat quedarà profundament desabastit de garrins pel que ens està passant aquí i pel que està passant arreu d'Europa. I per tant, qualsevol certesa o qualsevol confiança que l'Administració pogués transmetre sobre la situació de present i sobre la situació de futur, jo crec que ajudaria a reforçar la moral dels ramaders del sector porcí, que estan travessant, efectivament, en aquest moment, una situació molt complicada i les expectatives de futur dels quals els aboquen a considerar que, efectivament, el sector porcí català es tornarà a posar en funcionament, però, de ben segur, d'una forma molt diferent de com era fins ara, i per tant i en conseqüència, havent-se produït pel mig un procés de reestructuració, de reconversió –com vostès vulguin–, per la via més dura i més traumàtica que es podia imaginar.

Una de les propostes de la Moció presentada pel Grup Popular insisteix a garantir la dotació pressupostària suficient a les partides de sanitat ramadera per al proper exercici pressupostari; totalment d'acord. Jo voldria recordar discussions que hi han hagut en la discussió dels pressupostos d'agricultura dels darrers anys i que, quan els portaveus dels grups de l'oposició havien fet notar, hem fet notar, la reducció perillosa en les partides de sanitat vegetal i animal, des de la majoria se'ns contestava que la situació de la sanitat ramadera i vegetal a Catalunya no era pas tan dolenta a hores d'ara com per haver de marcar partides tan importants com les que es demanaven des de l'oposició. Doncs, la situació és la que és. Jo no parlaré ara, aquí, de la situació de brucel·losi, de què parlava abans un altre portaveu –ja tindrem ocasió de fer-ho–, però, en qualsevol cas, tot allò que es faci per no abaixar la guàrdia en aquesta matèria, jo crec que estarà ben fet.

I acabo, senyor president, concloent lògicament, com a conseqüència del que he dit abans, que nosaltres votarem generosament a favor de les esmenes que es presenten, a favor també del text de la Moció del Grup Popular perquè ens sembla que no són plantejaments contradictoris, sinó, en qualsevol cas, complementaris, i que, les esmenes, l'única cosa que feien era afegir-hi concreció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, des del Grup de Convergència i Unió, que, com és sabut, dóna suport al Govern de la Generalitat, hem seguit dia a dia amb la preocupació d'un problema real, que és la PCC, un problema real per a un sector important productiu i econòmic, com s'ha explicat en aquest debat de la Moció presentada pel Grup Popular; un problema real per a unes comarques concretes, molt més properes, en les quals viu el diputat proposant; per tant, també, un problema real per al país.

Al llarg del debat –i no voldria caure en un debat de precisions, sinó que voldria cenyir-me a la Moció que proposa l'illustre diputat senyor Fabregat–, recordava la interpellació que va substanciar el mateix diputat amb l'honorable conseller i, recordant la resposta del conseller, la preocupació de la interpellació del mateix illustre diputat senyor Fabregat, i, mirant el text de la Moció d'avui, penso que la resposta del conseller, en l'esperit i un cop llegida l'acta del *Diari de Sessions*, diria que quasi, quasi en la lletra, està en la línia de la Moció que presenta avui el Grup Popular i que, per tant, està en la línia de la preocupació i de la resposta del Govern i, per tant, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Penso que, tot i així, no puc defugir alguns temes que han sortit durant el debat i, d'avançada, ja dic que, en nom del meu Grup, donarem suport en aquesta mateixa línia de la resposta del conseller, perquè no està renyida la resposta del conseller amb la lletra i amb l'esperit de la Moció; tampoc està renyida amb algunes esmenes que es presenten, tot i que sí que fariem alguna valoració d'avui, ara i aquí, com algú també ha expressat. En tot cas, és propietat del Grup proposant l'acceptació o no de les esmenes, però ens semblen molt positives algunes intervencions quant al fet que aquest és un problema real i és un problema de país, i per tant, el consens en la responsabilitat que pot afectar un sector molt important, l'hem de tenir present, i agraeixo als grups de l'oposició que han mostrat aquesta voluntat, i penso que és bo reconèixer-la. Tot i així, penso que hi ha algun tema perillós –i ho dic amb tot el respecte i apreci a l'illustre diputat senyor Víctor Gimeno, que ell sap que tinc per a ell– quant al tema de la vacunació, com ha esmentat algun altre diputat, i és un motiu de les esmenes.

Jo, davant de la informació de l'estat legislatiu i normatiu, no tan sols de Catalunya i d'Espanya, sinó de la Unió Europea; de la informació i consell, diguem-ne, sanitari veterinari d'autoritats prou significatives, no tan sols d'abast nacional, sinó mundial, com és el doctor Sánchez Vizcaíno... Avui, en un diari, llegeixo un posicionament d'un tècnic i un posicionament polític, i penso, ara i aquí, en ares d'aquesta imatge de consens, colze a colze, per resoldre aquesta batalla, aquest problema real, penso que em quedo amb la posició de la legislació d'avui i amb la posició tècnica més que amb un posicionament polític, com faria l'illustre diputat senyor Vilalta..., i potser en el seu moment serà possible discutir si era la vacuna necessària i si és un tema de tot el conjunt dels estats europeus, si l'han de plantejar.

Ara i aquí em quedo amb la posició de la legalitat d'avui, i estic segur que l'illustre diputat que ha fet una defensa amb responsabilitats, potser, de dos anys enre, d'un ministre del seu Govern, no l'haguera fet; però penso que la legislació i el consell tècnic sanitari és el que ens dóna confiança avui al sector i, la responsabilitat de tots els sectors implicats, em sembla que és necessària en aquest moment, sense negar-nos a poder-nos replantejar mesures posteriors... El mateix conseller ens ho ha dit en algun moment: potser seria necessari plantejar a la Unió Europea un tema de vacunació que no seria mai sectorial, que seria, si de cas, molt més ampli, global, no tan sols del país, de Catalunya, sinó, potser, del conjunt de la Unió Europea.

El problema ha sigut molt més greu a Holanda i no han vacunat, i sembla que se n'estant sortint; s'estan alliberant zones d'Holanda amb un sacrifici de la pesta que es diu que arriba quasi als dos milions, o que supera els dos milions. A Catalunya està molt més focalitzat; la informació que tenim de la mateixa Conselleria, dels mateixos tècnics, és que no està controlat, amb la garantia que anem tan tranquils, sinó bastant controlat... I penso que hem de donar un marge de confiança, amb la informació que la mateixa Moció presenta, i el mateix conseller no tan sols es va comprometre verbalment en la interpellació, sinó que l'està executant setmana a setmana amb tots els grups parlamentaris...

Des del meu Grup Parlamentari, estariem d'acord en el conjunt dels set punts de la Moció, en l'esperit i en la lletra. També penso que l'esmena d'addició del Grup Mixt no hi espatlla res, pel que fa a aquest necessari esforç de consens de tot el sector, perquè tot sovint..., i això no ho ha dit el senyor Vilalta, però el senyor Sánchez Vizcaíno diu: «El virus segueix el manual», segueix el manual establert. Vull dir: el virus no ens està passant; potser hauríem de vacunar persones, també (*rialles*); potser hauríem de vacunar persones, però em sembla que seria molt fort avui plantejar-se això. Però estem dient que no vacunar animals; doncs, per tant, el virus segueix el manual. Potser altres...

El president

Guardin silenci.

El Sr. Iglesias i Sala

...no segueixen el manual. En tot cas, penso que la posició de control del sector, d'estar-hi a sobre, de consens, que han ofert tots els grups..., que la lletra i l'esperit de la Moció mereixen el recolzament del nostre Grup Parlamentari i que hi ha alguns aspectes sobre els quals estarem pendents de l'acceptació o no de les esmenes del Grup proponent... En tot cas, per a manifestar-nos... En conjunt, penso que quasi totes es podrien acceptar a excepció que el Grup proponent destini el contrari. En tot cas, en nom del nostre Grup i amb la voluntat expressada pel conseller ja a la interpellació, però que avui es plasma en una moció, quasi en la lletra i en l'esperit, donarem suport a la Moció presentada pel Grup Popular, atents a l'acceptació o no de les esmenes —que, probablement també, no ens facin canviar la nostra decisió de vot—, amb aquesta voluntat de

fer pinya i de consens en aquesta petita o gran batalla d'aquest problema de la PCC porcina.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, honorable conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Fabregat per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Intentaré no exhaurir el temps de cinc minuts i passar directament al que és el posicionament de les diferents esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, com la que ha presentat el Grup Mixt i ha defensat l'illustre diputat senyor Morella.

En primer lloc, dir que agraeixo el to de tots els diferents portaveus dels grups parlamentaris que han defensat els seus posicionaments, com també el seu interès per tot aquest tema que afecta —com bé s'ha dit— unes comarques de Lleida, i esperem que no surti d'aquestes comarques de Lleida. La primera de les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que fa referència a canviar el termini de pagament d'un màxim de seixanta dies, com nosaltres proposàvem, a trenta dies, jo li proposaria i lliuraria ara a la Mesa una transaccional que diria el següent: «Garantir el pagament de les indemnitzacions pels sacrificis tant de porcs infectats com preventius en un termini màxim de quaranta dies des de la disponibilitat dels recursos, amb especial atenció als petits ramaders».

La segona de les esmenes, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, nosaltres no podem acceptar-la i li donaré el nostre posicionament al respecte. Quan fa referència a tots els ramaders, es podria arribar al punt que aquests crèdits, aquests préstecs que vostè demana poguessin estar acompanyats per ramaders que estan infectats o que han tingut o pateixen el que és l'afectació del virus de la pesta porcina clàssica i per d'altres que no la pateixen perquè deixa, sens dubte, les portes obertes. I hem de recordar també que el sector porcí, concretament a Catalunya, a casa nostra, i a les comarques de Lleida, és a mans principalment del món de la integració i són molts pocs els particulars..., i estic ben convençut que des del mateix Departament i des del Ministeri se'n tindrà una especial cura, es tindrà un especial interès per ells.

En canvi, sí que li acceptariem l'esmena número 3, la de modificació del punt 7, perquè creiem que concreta més el que nosaltres hem dit d'impulsar un cens de reproductores en el futur a Catalunya. Nosaltres no li podríem acceptar el que és l'esmena d'un nou punt número 8, el que fa referència a promoure les adopcions de mesures fiscals, pel que he dit abans; principalment, perquè estan dins del món de la integració, la majoria d'aquests ramaders..., perquè s'ha de diferenciar entre ramaders i propietaris de les instal·lacions. I també vull recordar aquí el que es deia en el debat sobre incendis quan es parlava de mesures fiscals, perquè

3174

després costa molt de posar a la pràctica. Ara potser seria molt factible acceptar aquesta esmena, però, en funció de com evolucioni la mateixa malaltia, després potser tindríem problemes per poder acceptar aquesta esmena, o després d'haver-la acceptada. Per tant, tampoc li donaríem suport.

Direm que sí a l'esmena del Grup Mixt, direm que sí –i l'agraïm també–, quan diu: «continuar treballant per a enfortir el consens necessari amb totes les parts implicades». I m'he deixat per al final, amb el temps de què dispo, el que fa referència a l'esmena d'addició d'un nou punt –seria el novè–, que feia referència al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que fa referència al tema de la vacunació, no des de la perspectiva de l'autoritat competent, que és la Generalitat de Catalunya en l'aspecte de sanitat ramadera o del mateix Estat espanyol, sinó d'arribar fins al que és la política sanitària ramadera de la Unió Europea. Una política sanitària que crec que no hem d'entrar des d'aquest Parlament a valorar, una política sanitària que té dues vessants: una vessant preventiva, on tots els estats i totes les comunitats autònomes aquí, a l'Estat espanyol, fan les seves aportacions per a aquesta lluita, i després el que és la lluita contra les diferents malalties, una lluita que està encaminada al que és el sacrifici, sobretot pel que representa, el que serien vacunacions ja no solament en zones d'un estat o una comunitat autònoma, sinó que perjudicaria, en el futur, el que són les exportacions i, de cara als mercats tan oberts com els mercats americans o altres mercats, el que serien les exportacions de carn de porcí.

Esperant per part del Grup Mixt, doncs, que..., nosaltres hem acceptat aquesta esmena, i estant d'acord amb algunes de les esmenes..., i també esperant que hi estigui d'acord el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, amb la transaccional que els presentem, agrair, un cop més, a tots els grups parlamentaris el seu suport en aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Havent-se acabat el debat, procediríem a la votació. Llegiran, en primer lloc, la transaccional, que, a més, ha sigut firmada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per tant, vol dir que hi estan conformes.

El senyor secretari, que procedeix a donar lectura a la transaccional número 1.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. El text que el senyor Fabregat desitja posar a votació pel que fa al punt 4 de la Moció diu així: «Garantir el pagament de les indemnitzacions pels sacrificis, tant de porcs infectats com preventius, en un termini màxim de quaranta dies des de la disponibilitat dels recursos, amb especial atenció als petits ramaders».

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Per tant, posaríem a votació el text de la Moció, amb les modificacions introduïdes per l'esmena transaccional que acaba de llegir el secretari primer, l'esmena número 3, de modificació, que ha estat acceptada pel senyor Fabregat, i l'esmena número 1, del Grup Mixt, d'addició, que també ha sigut acceptada pel senyor Fabregat.

Iniciarem, per tant, la votació.

La Moció ha estat aprovada per 111 vots a favor, cap en contra i cap abstenció; és a dir, per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària

Passem al novè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Ridao, per un temps límit de deu minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb aquesta Moció sobre política penitenciària el nostre Grup ha tingut un propòsit clar, que és el d'intentar exhaurir, si més no totalment, les possibilitats que l'actual marc legal ens permet en matèria de política penitenciària i acompanyar, d'una manera que entenem que és decidida i, crec, molt intencionada, aquest camí amb una nova política de gestió de recursos humans que reconverteixi els actuals treballadors de presons, uns treballadors que ja vam convenir, durant el debat de la interpellació que vaig substanciar ara fa alguns dies, que Esquerra Republicana creia, creu, que estan infrutilitzats i malbaratats i que constitueixen agents passius d'una política penitenciària, per tal de convertirlos, veritablement, en agents actius que incideixin en la tasca i en l'activitat que els encomana la Constitució, a l'article 25.2.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

De fet, aquesta és una moció eminentment derivada, no és especialment original ni d'aquest diputat ni de cap diputat del meu Grup, en tant que sorgeix de la unitat d'acció del conjunt dels sindicats que actuen en l'àmbit de les presons de Catalunya. I de fet, els sindicats ens plantegen –i nosaltres no som més que una corretja de transmissió, un vehicle d'expressió–, ens planteegen tres o quatre eines per tal d'aconseguir desenvolupar alguns dels que són els pilars bàsics o els nuclis fonamentals de la gestió de recursos humans en l'àmbit de presons. Ens estem referint a la necessitat de dotar d'una major estabilitat la gestió dels recursos humans per part del Departament i, per tant, evitar la confrontació, que ha estat un element que ha estat tradicional i que ha connotat negativament la política d'aquests últims anys; també la formació contínua i la millora global de la formació dels treballadors, i final-

ment, la introducció d'algunes figures en el nou escenari dels recursos humans en el món de les presons, com és la figura del tècnic formador, del qual segurament parlarem durant aquest debat de la Moció.

Aquestes són propostes, totes elles, que tenen una intencionalitat molt clara, que és de garantir que no quedaran buits de contingut alguns dels compromisos, també, que han assolit els sindicats, els representants dels treballadors amb l'Administració arran dels darrers conflictes col·lectius. D'aquí que la Moció que els proposem avui està pensant, insisteixo, en un nou sistema de treball, per dotar de contingut, insisteixo, l'article 25.2 de la Constitució, i és per això que en el primer punt, com he dit, nosaltres parlem de la necessitat de dotar els treballadors d'un marc laboral estable, que eviti, per tant, la confrontació que ha presidit, repeteixo, la gestió en aquests últims anys.

El segon punt de la Moció insta el Govern a concretar i desenvolupar, també, l'acord entre els sindicats i els Departaments de Justícia i de Presidència i, consegüentment, obrir un segon bloc de negociacions en relació amb un acord global, un acord laboral en sentit ampli.

El tercer punt introdueix la figura del tècnic formador, perquè ens sembla que, amb aquesta nova figura, el seu treball aniria adreçat fonamentalment a tasques de rehabilitació i, per tant, implicaria l'increment substancial del nombre de treballadors en les àrees de tractament, i a més, això no ha de comportar necessàriament un increment de la despesa del capítol 1.

Hem vist –almenys s'apunta la tendència en alguna esmena, crec que són les esmenes del Grup Socialista– que hi ha algun Grup que no està d'acord, doncs, a introduir aquesta filosofia o, concretament, aquesta figura del tècnic formador. De fet, s'allega la capacitat d'autoorganització que té l'Administració i fins i tot el caràcter transitori de l'actual estructura organitzativa del Departament. Bé, nosaltres, ultra o més enllà de la prudència que se'ns demana d'estudiar, de consultar, creiem que no se'ns ofereixen més alternatives vàlides i, per tant, amb el criteri que hem d'anar a poc a poc, a poc a poc, es deixa les mans lliures a l'Administració perquè faci el que vulgui. En aquest sentit, oberts a qualsevol possible transacció en aquest punt, certament, nosaltres mantindríem aquesta proposta en el seu punt tercer.

Pel que fa al quart punt, és el punt relatiu a la formació dels treballadors. Aquest és un punt que per a nosaltres esdevé particularment important, perquè el sistema de formació contínua –i posem «contínua» o «permanent» entre cometes– que actualment s'imparteix des del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, dependent del Departament de Justícia, ens sembla francament insuficient, i és per això que nosaltres proposem que la formació tingui un caràcter plenament permanent i que sigui continu.

La formació que avui ofereix el Centre d'Estudis té un inconvenient, de fet, i és que és una formació discontinua que està pensada no com una formació integral o una formació completa del treballador, sinó que parteix, diguem, de retalls més aviat inconnexos o «des-

perdigats», si se'm permet l'expressió. Nosaltres, el que estem ofertant o estem oferint, senyores i senyors diputats, és, si més no, traslladar l'experiència o fer una còpia mimètica del que és el sistema dels treballadors de l'àmbit docent. Estem d'acord amb la realització de cursos com l'AFCAP 1997 per a tècnics especialistes, però això ens sembla –i ho apuntem ara i aquí perquè alguna de les esmenes que també se'ns ha presentat, doncs, apunta en aquesta línia–, ens sembla que això no deixa de ser una gota d'aigua en un oceà i, de fet, a més a més, s'oblida una part important dels treballadors de presons com és el món dels auxiliars tècnics, que no oblidem que és la majoria dels treballadors de les presons.

I finalment, l'últim punt –i amb això acabo, senyor president– és un punt relatiu a la mobilitat departamental, perquè ens sembla que és absolutament imprescindible, per aprofitar les experiències dels treballadors d'altres àmbits, dependents de Justícia, però dependents també d'altres departaments del Govern, ens sembla que és important que hi pugui haver una política de mobilitat departamental, i aquest, de fet, és un punt que figura en la plataforma conjunta de tots els sindicats de presons i, de fet, això no exclou –perquè, de fet, es troba implícit, com he pogut veure també en alguna esmena que s'ha presentat– les possibilitats, doncs, de la promoció professional, que, de fet, ha de permetre ocupar qualsevol treballador en un lloc que li correspongui, i això no exclou que hi hagi una certa reciprocitat, és a dir que els funcionaris de presons puguin anar a ocupar llocs en els cossos generals de l'Administració i a l'inrevés.

Per tant, creiem que, en aquest sentit, el que estem fent és aprofundir en la garantia de la mobilitat departamental per poder, repeteixo, insisteixo, aprofitar les experiències d'altres àmbits, dependents tant del Departament de Justícia com d'altres negociats o altres departaments del Govern. En aquest sentit, doncs, ens sembla absolutament necessari d'estudiar la possibilitat de fer extensiva també aquesta mobilitat que avui ja és un fet en altres departaments a l'àmbit de les presons a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. En aquesta Moció hi han presentades diverses esmenes per tres grups parlamentaris. La primera és la que presenta el Grup Popular; per exposar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, el Grup Parlamentari Popular ha presentat una esmena de modificació al punt 3 de la Moció sobre política penitenciària, que ha defensat l'il·lustre diputat senyor Ridao. La nostra esmena va dirigida en el sentit que es fomenti la integració del binomi règim-tractament, de tal manera que es vagin integrant de forma progressiva les dues àrees, per tal d'arribar a l'objectiu de poder respondre al mandat constitucional, tant de custòdia com de rehabilitació de les

persones privades de llibertat. Perquè la qüestió principal, en opinió del Grup Parlamentari Popular, la qüestió principal a resoldre no passa tant per crear llocs de treball nous, com es pretén en la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana –concretament la creació de la nova figura del tècnic formador–, sinó que del que es tracta és d'evitar disfuncions o descoordinació entre àrees.

Per una altra banda, i reforçant aquesta tesi, he de dir que existeixen ja els equips multidisciplinaris, que van ser posats en funcionament per la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació, fins i tot abans de l'entrada en vigor del nou reglament penitenciari i, diríem, des del nostre Grup Parlamentari, que es va fer amb total encert i que, posteriorment, van ser recollits també en el nou Reglament. L'objectiu d'aquestes àrees, l'objectiu d'aquests equips multidisciplinaris era que les àrees de tractament, les àrees de règim, la sanitària, participessin unides en totes les propostes, en totes les actuacions que afecten la vida dels centres i, especialment, aquelles que afecten la vida dels interns. La nostra esmena inclou també una referència per tal que quedi clar que, a més a més de la reinserció i la rehabilitació dels interns, a l'article 25 de la Constitució es preveu la custòdia.

Pel que fa a la resta de punts de la Moció, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el primer que cal dir és que el model penitenciari català ha d'estar basat en la superació de l'aïllament o separació entre àrees –de tractament, de règim, sanitària i oficines–, perquè totes les àrees són penitenciàries i la involucració en el centre ha de ser patent, tant les que tenen una major acceptació per part dels funcionaris –perquè els representen menors problemes personals i professionals, perquè també són millor acceptades pels interns–, com les que tenen una menor acceptació i, per tant, donen lloc a majors problemes personals i professionals dels mateixos funcionaris. I això perquè, el treball pràctic que una àrea no fa, l'experiència ens demostra que se l'acaben carregant les altres àrees, i això en els centres s'ha demostrat que sempre toca la pitjor part a l'àrea de règim interior i a l'àrea sanitària. Per tant, de la coordinació i la involucració real de les quatre àrees dependrà el bon funcionament i l'obtenció de les finalitats que tenen assignades les nostres institucions penitenciàries.

Pel que fa a la formació dels funcionaris de presons, tots estan d'acord que aquesta ha de ser contínua i professionalitzada, amb la realització de cursos directament encaminats a preparar els funcionaris per al compliment de les seves tasques. En aquest sentit, vull posar èmfasi que cal evitar caure en la temptació d'establir cursos amb l'únic objectiu de presentar estadístiques; per tant, considerem que cal potenciar aquesta formació permanent que abans esmentava el senyor Ridao, dels treballadors penitenciaris, havent de ser els criteris fonamentals a seguir per al nostre Grup la creació d'una fase pràctica del que es doni teòricament en els cursos, per tal d'aconseguir que tots els funcionaris estiguin formats en el coneixement i l'ús dels equips i els mitjans que hi ha en els centres, perquè la realitat ens demostra, els contactes que hem pogut tenir amb

funcionaris de presons, és que hi ha molts equips i molts mitjans en els centres que els funcionaris no saben utilitzar per manca de formació.

Per una altra banda, crec que tots els grups parlamentaris estem d'acord amb la necessitat que s'avanci en la concreció i el desenvolupament de l'acord signat entre les organitzacions sindicals i el Departament de Justícia per tal d'evitar aquesta confrontació que també s'esmentava abans, i que crec que seria una bona via per tal d'anar solucionant. I per tant, també possibilitar l'obertura d'un segon bloc de negociacions per tal que es pugui arribar a signar un nou acord del grup de treball de personal penitenciari de la Mesa sectorial de personal tècnic i administratiu, de la mateixa manera que també crec que tots els grups estan d'acord a avançar en la mobilitat interdepartamental dels funcionaris dels cossos penitenciaris.

Per la informació que té aquesta diputada, s'ha elaborat un possible text transaccional –que jo demanaria al titular, al propietari de la Moció que acceptés–, en el sentit que recull tant la seva proposta com les esmenes presentades tant pel Grup Socialista, pel Grup Popular i pel Grup de Convergència i Unió. Crec que el text proposat recull tot el ventall d'aquelles qüestions que per part de les organitzacions sindicals se'ns han fet arribar, que s'han de millorar; és a dir, per una banda, la dotació per als funcionaris dels serveis penitenciaris d'un nou marc laboral negociat; en aquest sentit, avançar en la concreció i el desenvolupament dels pactes signats; el foment de la integració del binomi règim/tractament en què insistia aquesta diputada; la introducció d'un model de formació inicial per mitjà d'un procés de selecció, i també iniciar el camí, iniciar la possibilitat, iniciar els estudis per tal d'arribar a la mobilitat interdepartamental dels funcionaris dels cossos penitenciaris, que ens permetria –tal com ha dit l'il·lustre senyor Ridao en la seva intervenció– enriquir, aprofitar totes les possibilitats que ens dona el Departament de Justícia respecte als treballadors, als funcionaris i funcionàries de presons.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. El Grup Socialista ha presentat quatre esmenes a aquesta Moció; per argumentar-les i posicionar-se sobre la Moció, té la paraula el diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, nosaltres estem, fonamentalment i absolutament, quasi diria, d'acord amb la finalitat de la Moció: potenciar i recolzar, des del nostre punt de vista, l'acord entre l'Administració i els treballadors de presons, els treballadors penitenciaris –acord en què s'ha arribat ja a un alt nivell, i que s'està en negociacions per arribar, doncs, a un acord total–, que va en la direcció d'assegurar, de donar seguretat al seu lloc de treball i de donar possibilitats reals de promoció als funcionaris. Estem d'acord també amb la finalitat d'obtenir la millor

formació dels interns, que és, en definitiva, l'objectiu final de tota política penitenciària, en vistes –lògicament, i tal com diuen la Constitució i la normativa vigent– a la seva rehabilitació i reinserció a la societat. I garantir als funcionaris el més alt grau de nivell tècnic i professional, a tots els funcionaris, involucrant-los gradualment en els processos de reeducació. Estem, doncs, completament d'acord amb aquestes finalitats; com ha dit molt bé el senyor Ridao, són les finalitats que el cos de funcionaris també té plantejades i, per tant, nosaltres, en aquest sentit, aquí, som els seus portaveus. Però, en canvi, no coincidim en les prioritats i els passos a fer que avui, en aquesta Moció, se'ns indiquen. D'aquí que nosaltres, el Grup Socialista, hem presentat esmenes de modificació a quasi tots els punts, llevat del segon, amb el qual estem totalment d'acord, atès que es demana desenvolupar un acord que ja està signat entre les organitzacions sindicals i la Generalitat.

En el punt número 1, amb el primer apartat estem completament d'acord, però, en l'apartat on es parla de concretar un model penitenciari català, nosaltres creiem que els criteris que han de presidir aquest model català penitenciari s'han de basar, primer i fonamentalment, en la rehabilitació i reinserció de l'intern –aquesta és la gran prioritat, si no existissin els interns, si no s'haguessin de rehabilitar i reinserir, indubtablement que no serien necessaris ni els funcionaris ni serien necessàries les presons–, i l'altre criteri és el de participació de tots els funcionaris en el procés de tractament i reeducació dels interns, i això, fer-ho de manera progressiva.

En el punt tercer es parla de la figura del tècnic formador. El senyor Ridao ha dit que amb la nostra esmena sembla que estiguem en contra d'aquesta figura. Nosaltres no estem radicalment en contra de la figura del tècnic formador. El que passa és que creiem que no és aquesta la prioritat que nosaltres, en aquest moment, hem d'abordar, i que hi han qüestions més urgents, i que abans de crear noves funcions, nosaltres, el que creiem és que s'han de cobrir les places existents i organitzar el treball intern de manera de facilitar la creació d'equips multidisciplinaris. Per què diem això? Perquè creiem, primer, que és augmentant el nombre real de treballadors com ajudarem a la millor formació de l'intern, i és també fent participar en el dia a dia els funcionaris en les tasques de reeducació que fomentarem la seva participació en tots els processos del sistema penitenciari, a la vegada que es formaran amb el millor mestre possible, aquests funcionaris, que no és altre que la pràctica diària. D'altra banda, vull recordar que el tècnic formador formava part inicialment de la plataforma reivindicativa dels sindicats, però que posteriorment, en començar les negociacions, aquesta figura del tècnic formador va quedar apartada.

Quant al punt quart, en el model de formació, al nostre entendre hauria d'estar, primer, destinat a tots els funcionaris de presons, primordialment als genèrics, perquè els cursos que actualment organitza el Centre d'Estudis Jurídics van dirigits primordialment a funcionaris de nivell superior. Volem, en aquest sentit, que es garanteixi que, com a mínim, tots els funcionaris tinguin accés a un curs anual, i –i aquesta és una reivindicació del Grup Socialista de fa molt de temps– anar a la cre-

ació, o anar cap a la creació de la demandada Escola d'Estudis Penitenciaris, que també és una reivindicació de tots els sindicats.

En el punt cinquè –i aquest sí que he de confessar que és el més controvertit, i amb el qual no estem d'acord, i segurament que deu ser, potser, doncs, per un problema de redacció–, jo els el llegiré què és el que diu el punt cinquè de la Moció que ha presentat, del text que ha presentat Esquerra Republicana, i diu: «Garantir la mobilitat departamental per poder aprofitar les experiències dels treballadors d'altres àmbits dependents del Departament de Justícia, com Justícia Juvenil i Atenció a la Infància, així com estudiar fer extensiva aquesta mobilitat a la resta de Departaments de la Generalitat de Catalunya». Bé, és veritat que hi ha una reivindicació de tots els sindicats per la mobilitat departamental, però està clar que aquí obre les portes només a la mobilitat en un sentit; és a dir, que funcionaris d'altres cossos vagin a parar al Cos de Funcionaris de Presons, i és sabut, senyores i senyors diputats que, segons la Llei de la funció pública, una plaça de presons no pot concursar fora de la seva Direcció General, i menys fora del seu Departament. És per això que els funcionaris reivindiquen de fa temps una mobilitat interdepartamental. Nosaltres creiem que aquesta mobilitat, en el moment d'aconseguir-se, ha de ser en les dues direccions, i no solament en una direcció; i és per això que nosaltres proposem, al seu lloc, al lloc d'aquest punt, «una mobilitat interdepartamental sota determinats límits i requisits». Que quins serien, aquests límits? Un, establir quotes anuals, i l'altre, una formació prèvia, apropiada, als funcionaris que volguessin concursar-hi. D'aquesta manera nosaltres creiem que aconseguiríem així que una part dels funcionaris puguin accedir a llocs diferents dels que actualment ocupen, que és, en definitiva, la seva reivindicació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Oliart. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat tres esmenes a aquesta Moció; per intervenir en nom del Grup, té la paraula l'illustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Ridao s'hi ha referit: més que política penitenciària globalment, es tracta d'un aspecte molt concret, que és el relatiu als trets i la situació dels funcionaris / funcionàries, treballadors / treballadores d'aquest col·lectiu, no? Nosaltres, en aquest sentit, tenim molt fresca la compareixença que van fer aquests sindicats en la Comissió de Justícia i, per tant, hem pogut comentar alguns d'aquests temes, i per això, davant d'aquesta Moció, hem presentat unes esmenes –concretament, tres–, amb la voluntat de fer possible un acord global, al màxim de generalitzat, en una matèria que entenem delicada i que entenem, a la vegada, important en el món penitenciari, que no només és aquest col·lectiu que respon també de la vida de moltes altres

persones, i que ens sembla que, a més, és un actiu molt important amb què compta el Departament de Justícia.

Ha estat dit, repetit, es va dir en la interpellació, que la Generalitat de Catalunya va fer una demostració de maduresa i de responsabilitat l'any 84, quan va acceptar o, millor dit, va reclamar el traspàs de les presons a Catalunya, que encara és l'única nació de l'Estat que té aquesta competència. Ha plogut molt, però les conseqüències d'aquella decisió les va resumir la senyora consellera en el decurs de la interpellació, senzillament, dient –crec que això és així de cert– que no es poden comparar les presons de l'any 84 amb el que tenim avui a casa nostra, i en el que comporta dintre d'elles la vida de les persones que hi són.

Parlant estrictament del tema de personal, el salt ha estat tan important qualitativament i quantitativament, com que l'any 90, després de sis anys del traspàs, hi havia 1.600 treballadors contra els 500 inicials, i des d'aleshores fins avui 2.850. És un col·lectiu dels que ja de per si demostra que, a més de les seves vivències i reivindicacions, és molt important: 2.850 persones, incidint, especialment, aquest personal, des d'aquella època de l'any 90, en personal de tractament i sanitari. Jo crec que aquesta és una realitat objectiva i tangible. També ha estat i és una realitat objectiva i tangible la necessitat de fer front a les exigències del present amb els recursos que l'actual sistema de finançament posa a l'abast de la Generalitat, la insuficiència del qual vostès coneixen –és una obvietat– que afecta molts altres camps, com els de l'educació o la sanitat. Constatat això, és indubtable l'esforç dut a terme, i també és certa i ferma la voluntat de seguir millorant en tots els àmbits de la vida penitenciària. D'aquí la defensa d'aquestes tres esmenes, que van molt dirigides als punts 2, 4 i 5 de la Moció, que les entenem realistes i que estableixen –creiem– les bases de futurs acords en benefici de tot el sistema penitenciari.

El primer punt reclama avançar en la concreció i el desenvolupament de l'acord signat entre les organitzacions sindicals i el Departament de Justícia i acceptar la possibilitat d'obrir un segon bloc de negociacions a partir de l'estiu d'aquest any –97– amb vista a la signatura d'un nou acord del grup de treball de personal penitenciari de la Mesa sectorial de personal tècnic i administratiu. El punt 2 el referiríem a potenciar la formació permanent de tots els treballadors penitenciaris, impartida al Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada del Departament de Justícia; i el 3, iniciar els estudis que condueixin a garantir que en el futur el marc legal possibiliti la mobilitat interdepartamental, més enllà del propi Departament de Justícia, dels funcionaris dels cossos penitenciaris.

Creiem que el punt primer i el punt tercer ens presentaven més problemes, tot i que admetem que l'esmena del Grup Popular aniria en la línia de no acceptar la creació d'un nou lloc de treball que podria, en aquells moments, distorsionar de manera considerable la vida de les presons, però que tampoc està tancat a estudis de futur i respon més a la situació actual que progressivament les dues àrees de tractament i règim es vagin acostant per fusionar-se amb una resposta col·lectiva i una

resposta unitària, no pas amb més diferenciacions, perquè, en qualsevol cas, podria passar que després també es reclamés més vigilància una vegada que hi hagués hagut aquest nou lloc de treball. Són temes en els quals creiem que cal avançar i el que es proposa avui aquí és un avenç creiem que important en relació amb el que fins aquest moment hi ha.

Més enllà d'això, hem tingut temps de parlar, els ponents d'aquesta Moció, de totes les esmenes, de tots els punts presentats, i un té l'esperança que aquestes converses i aquestes inquietuds puguin desembocar, puguin concretar-se en una transacció que pugui ser acceptada per tots i que en els propers mesos podríem anar veient quins són els seus avenços, quins són els seus resultats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo, per finalitzar, senyor president, senyores i senyors diputats, no em voldria estar de comentar un aspecte que es va tocar en la interpellació referida a la gestió de l'actual director general, el senyor Ignasi Garcia Clavel, en relació que la seva actitud podria no estar exempta de paternalisme o empeltat d'una filosofia de determinats valors que l'aproximen a l'existencialisme, més pròxim al segle XIX que al segle XX.

Jo, permetin-me que, pel meu coneixement del món penitenciari dels anys que fa que el visc o que el segueixo i de la mateixa activitat i actitud del senyor Garcia Clavel, jo m'hi haig de referir necessàriament per dir que més gent que jo mateix i que el meu Grup Parlamentari creu que la línia d'actuació de fons que ha impulsat aquesta Direcció General, abans i ara, no respon a aquests estereotips que es van citar aquí.

Crec que per comprovar-ho només s'ha de llegir el document *Línies d'actuació penitenciària*, redactat ja l'any 1991, del qual n'hi deixaré una còpia ara i que és una demostració del parer del meu Grup Parlamentari i de mi mateix. Jo crec que hi ha aspectes essencials també que demostren que això no és així; podríem parlar de la convivència i la normalitat, l'ordre aconseguit, el tractament científic basat en teories modernes; podríem parlar de l'atenció individualitzada, no pas paternalista, sinó atenció personalitzada i tractament individual, perquè així ho contemplen la llei i el reglament penitenciari; podríem parlar de com ha millorat la qualitat de vida dels interns... Això seria més extens i jo, ni per l'hora que és ni pel que podria ser de llarg, els vull cansar.

Sí que els vull dir que podria ser, és possible, que hi hagi qui realment a l'hora de valorar aquesta tasca en la seva justa mesura confongui, pugui confondre aquests estereotips amb el que en realitat crec que és el que hi ha, que és una actitud personal de compromís amb la societat, i entendre la política com un acte de servei als ciutadans. I això crec que és el que fa el senyor Ignasi Garcia Clavel i crec que sortosament no està sol en aquest camí ni en aquesta tasca.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació que sobre política penitenciària va substantiar el passat Ple el senyor Ridao abasta genèricament tota la problemàtica que hom podria posar damunt la taula sobre aquesta qüestió: problemes de massificació, problemes sanitaris, droga, qualificació funcional, el mateix concepte funcional i, al capdavall, justificació última de la condemna, si una justificació exclusivament de càstig o bé, a més a més, una funció reeducadora. Tot plegat és impossible de tractar-ho en el temps d'una interpellació i també en el temps d'una moció, perquè en política en general, però d'una manera particular en política penitenciària, no només no hi ha fórmules màgiques per resoldre els problemes evidents que afecten aquest món, sinó que tampoc hi ha, considerant tots els elements, especialment l'element humà, propostes clares sense risc o sense contradiccions.

La demagògia i la crítica fàcil són una temptació i un recurs, fàcil també, a l'hora de denunciar actuacions i actituds del Govern, i de fet, l'oposició no ha de denunciar res. Però en aquest àmbit, en l'àmbit de la política penitenciària, cal ser –oposició inclosa– molt curosos per moltes raons: perquè estem tractant sobre problemes humans sovint greus; perquè al costat d'una persona que ha delinquit hi ha una víctima que no es podrà mirar el tema amb el desapassionament que s'ha d'exigir a les institucions, però que cal considerar, i perquè el conjunt de la societat en general reclama l'actuació de l'Administració en pràcticament tots els camps –inversions per aquí, ajudes per allà–, però quan arriba el torn de la política penitenciària les actuacions que es fan s'han de fer amb discreció i algunes, com ara la ubicació dels nous centres penitenciaris, pràcticament en secret.

Per tant, és particularment difícil i complicat no jutjar què es fa, sinó fer una determinada política penitenciària, que forçosament tindrà clarobscurs, que, en definitiva, és el que té la política de la Conselleria de Justícia i, més en concret, la Direcció General de Serveis Penitenciaris. I a més, el conjunt de factors que incideixen en l'èxit d'una política penitenciària supera amb escreix els marges d'actuació del Departament; per exemple, una de les queixes que regularment van sortint és la de l'escassa formació que reben els interns, bàsicament perquè puguin tenir elements que els permetin guanyar-se la vida al marge de l'activitat delictiva, queixa raonada però que traspasa els murs de les presons i es trasllada a les condicions socials en què ha tocat viure o toca viure al pres, la –sovint– desestructuració social i familiar, els recels de molts empresaris a contractar persones amb antecedents, etcètera, etcètera.

De tota manera, certament, cal formació, cal evitar l'entrada i distribució de drogues, cal controlar sanitàriament els interns, cal un cert ambient que no sigui estrictament repressiu, cal que els interns facin activitats també a l'exterior i cal, per això i per altres coses igualment interessants, que els funcionaris de presons tinguin determinades qualitats que els facin aptes per ser no només carcellers, sinó, a més a més, formadors.

És en aquest sentit que penso que va dirigida la Moció del senyor Ridao, que ell ha dividit en cinc punts i que hauria pogut dividir en quinze o també ho hauria pogut concentrar en dos. La votarem favorablement perquè hi estem d'acord, però conscients que això sol no resoldrà els problemes del nostre sistema penitenciari.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo he de començar confessant que en sentir les paraules del senyor Orriols que defensava abrandament el senyor Garcia Clavel m'ha vingut un cert cobriment de cor, perquè he pensat que potser no havia estudiat prou bé la Moció. Jo no recordava que es fes cap referència específica, ni molt menys de menys-teniment, a la persona del director general, i efectivament no estava equivocat: en la Moció no hi ha cap punt que faci referència al senyor Garcia Clavel. La Moció fa referència –com ha dit bé el senyor Ridao i com han dit bé també altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula– a una qüestió tan important, però alhora molt específica, com són els treballadors dels centres penitenciaris, el marc laboral, les relacions en els centres penitenciaris.

I he de confessar que el nostre Grup, el d'Iniciativa per Catalunya, que no ha presentat cap esmena a aquesta Moció, ho ha fet després d'estudiar-la detingudament en els seu cinc punts i ho ha fet amb el convenciment que aquesta Moció recull i expressa el que ens varen plantejar els sindicats en la seva compareixença en la Comissió de Justícia i que, per tant, aquests cinc punts són perfectament assumibles amb independència que, com és obvi, tots possiblement hauríem introduït alguna modificació en la redacció, però que, en qualsevol cas, no afecten l'essència, el fonamental, el contingut dels cinc punts de la Moció.

Per començar hem de dir que «dotar els treballadors de presons d'un marc laboral estable» és una exigència imprescindible. Que això es faci amb un redactat o altre ja no és tan important, des del nostre punt de vista, perquè algunes de les esmenes introdueixen modificacions al primer punt, per exemple en relació amb la rehabilitació i la reinserció, que són elements fonamentals del treball penitenciari, però que la mateixa Moció ja havia recollit en el punt tercer. Alguna esmena els modifica, els treu del punt tercer i ho passa al punt primer.

No ens sembla que siguin qüestions ni molt menys essencials i, hi insisteixo, crec que el primer punt de la Moció, pel que fa referència a aquest marc laboral estable, és perfectament assumible i que, en qualsevol cas, un pronunciament del Parlament en aquest sentit serà un element important per anar a resoldre els problemes que s'arrossegueu des de fa molts anys entre els treballadors penitenciaris i l'Administració. I aquí encaixa, naturalment, amb el segon punt: «Concretar i desenvolupar amb la major brevetat possible, l'acord signat entre les organitzacions sindicals i els departaments de Justícia i Presidència i» —«iniciar», diríem nosaltres; la Moció en aquest sentit fins i tot és més modesta— «acceptar la possibilitat d'obrir un segon bloc de negociacions de cara a un nou acord laboral.»

El tercer punt introdueix un element que ha estat discutit, que nosaltres li donem suport, nosaltres hi estem d'acord. Estem d'acord que el nou Codi penal, les noves exigències del nou Reglament penitenciari imposen també que hi hagi també una nova funció específica i concreta en els centres penitenciaris, que això no nega que s'hagin de cobrir totes les places que avui en dia no estan cobertes.

Per tant, jo crec que algunes de les esmenes que s'han presentat, especialment per part del Grup Socialista, podrien ser esmenes d'addició, esmenes complementàries, esmenes que afegeixen alguns elements de contingut al redactat, però que no són precisament, des del nostre punt de vista, contradictòries. Possiblement, sí que ho són pel que fa referència a la supressió del tècnic formador; nosaltres hi estem d'acord, però en qualsevol cas, si s'arriba —com sembla que és possible que puguem arribar— a algun tipus d'esmena transaccional a partir d'aquesta munió d'esmenes que s'han presentat i del text inicial de la Moció, és evident que nosaltres, si recullen els aspectes essencials i fonamentals d'aquests cinc punts que expressen les reivindicacions unànimes del conjunt dels sindicats dels centres penitenciaris, nosaltres li donarem el nostre suport.

També, com és obvi, pel que fa a la formació contínua de tots els treballadors dels centres penitenciaris i també a la mobilitat departamental. Nosaltres no havíem interpretat que la mobilitat departamental que expressa el senyor Ridao en el punt cinquè fos una mobilitat unidireccional, en un únic sentit. Nosaltres enteníem que ell posava l'exemple dels centres de Justícia Juvenil, però que no es referia exclusivament que aquesta mobilitat fos en un sol sentit.

En qualsevol cas, en aquest cas, en el punt cinquè potser sí que l'esmena del Grup Socialista planteja un redactat més clar i, en conseqüència —com he dit—, nosaltres donarem el nostre suport, el nostre vot favorable als cinc punts de la Moció i a la possible moció transaccional que d'aquí es pugui desprendre, que es pugui acordar, sempre que reculli —com és imprescindible— els aspectes essencials d'aquesta Moció, que ha de servir si més no per impulsar el Govern a modificar substancialment la seva relació amb els treballadors dels centres penitenciaris.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyores diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Ridao, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president, i molt breument, per comunicar a la Mesa i al president i a la resta de diputats i diputades que, com a titulars de la Moció que avui ha estat presentada, hem arribat a un acord transaccional amb la resta de grups a partir jo crec que d'una síntesi, una incorporació de tots els suggeriments, pràcticament, i totes les aportacions fetes per cadascun dels grups d'aquesta cambra.

En aquest sentit, ens sentim plenament satisfets de poder, en aquesta cambra, avui, adoptar una moció molt important, que segurament marcarà una línia de millora del que és la política de recursos humans en l'àmbit de les presons a Catalunya, i jo voldria destacar, per exemple, el primer punt, que fa menció, que fa expressió de la necessitat d'adoptar un nou marc laboral negociat —i en tant que negociat vol dir un marc laboral estable—, que segurament posarà fi a la política de confrontació seguida fins ara pel Departament amb els representants dels treballadors. (*Remor de veus.*)

I fins i tot el punt —crec que transcendent— de la necessitat de concretar...

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Ridao i Martín

...de la necessitat de concretar i de desenvolupar el que han estat els pactes que han subscrit tant els sindicats com el Departament de Justícia i la necessitat d'obrir un segon bloc, necessàriament en relació, doncs, amb la política global en matèria laboral d'aquests treballadors.

Pel que fa al segon punt d'aquesta Moció, fruit d'aquesta transacció, ens sembla molt important que, encara que no s'incorpori explícitament la figura del tècnic formador, queda ben clara la necessitat d'incrementar, de potenciar, en definitiva, de fomentar la integració del binomi règim-tractament i, en aquest sentit, coincidim i convenim perfectament amb el que ha expressat la diputada Dolors Nadal, del Grup Popular, i per tant, creiem que els objectius que ens havíem marcat en la nostra Moció es veuen complerts, al mateix temps també que donem satisfacció a les exigències o els requisits que ens demanava el diputat senyor Oliart, en nom del Grup Socialista, és a dir, la necessitat d'avançar en la integració d'aquest binomi règim-tractament, però, prèviament, intentar cobrir el conjunt de places vacants en el món de les presons i també d'incrementar al mateix temps, com també deia el Grup Popular, els equips multidisciplinaris actualment existents.

Pel que fa al tercer punt, que és el que introdueix un nou model de formació, pel que fa als treballadors de presons, ens sentim també plenament satisfets, no no-

més pel fet que s'incorpora la garantia que aquesta formació tindrà caràcter continuat i permanent, sinó també per la introducció d'un nou model de formació, que implica també l'adquisició d'una formació inicial a través d'un mitjà o d'un procés de selecció basat en proves inicials.

I pel que fa al quart punt, que és el punt relatiu a la mobilitat interdepartamental, certament, coincidim també amb algun dels plantejaments, sobretot els que ha efectuat el diputat senyor Oliart, en nom del Grup Socialista. Nosaltres no veiem malament que es puguin establir quotes anyals, que s'hagi d'exigir prèviament, doncs, la necessitat d'haver adquirit una formació prèvia idònia per poder produir-se aquesta mobilitat interdepartamental; d'aquí que nosaltres estariem d'acord en la necessitat que, abans que es faci efectiva aquesta mobilitat interdepartamental, s'iniciïn els estudis conduents o necessaris, a la pràctica, per tal de garantir que, en el futur, el marc legal, doncs, pugui permetre o possibilitar aquesta mobilitat.

Per tant, senyores i senyors diputats, aquest és el conjunt de la Moció transaccional a la qual hem arribat tots els grups d'aquesta cambra i que en aquest moment, doncs, faig arribar a la Mesa, per tal que algun secretari d'aquesta, doncs, ens en faci lectura.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

El secretari primer de la Mesa procedirà a donar lectura a la Moció transaccional.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. El text que el diputat senyor Ridao desitja que sigui posat a votació, a l'empara de l'article 135 i amb el benentès que els grups presentadors d'esmenes no s'oposen a la seva tramitació, diu així:

«1. Dotar els funcionaris i funcionàries dels serveis penitenciaris d'un nou marc laboral negociat que optimitzi els recursos humans i permeti una millor gestió de la política penitenciària, contribuint a la concreció d'un model penitenciari català, basat en la rehabilitació i la reinserció, i en la progressiva participació de tots els funcionaris en els processos de tractament i reeducació dels interns. En aquest sentit, s'avançarà en la concreció i el desenvolupament del pacte signat entre les organitzacions sindicals i el Departament de Justícia, obrint un segon bloc de negociacions, a partir de l'estiu de 1997, amb vista a la signatura d'un nou acord del grup de treball de personal penitenciari, de la mesa sectorial, de personal tècnic i administratiu.

»2. Fomentar la integració del binomi règim-tractament, tot integrant els dos objectius, amb la finalitat de respondre al mandat constitucional de la custòdia i la rehabilitació de les persones privades de llibertat, tot organitzant el treball als centres penitenciaris, de manera que s'incrementin els equips multidisciplinaris ja iniciats.

»3. Introduir un model de formació inicial, per mitjà d'un procés de selecció, basat en proves inicials i un curs de formació, d'un mínim de durada de quatre mesos, potenciant també la formació permanent de tots els treballadors penitenciaris, impartida al Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada del Departament de Justícia.

»I 4. Iniciar els estudis que condueixin a garantir que, en el futur, el marc legal possibiliti la mobilitat interdepartamental dels funcionaris dels cossos penitenciaris.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Procedirem, per tant, a la votació de l'esmena transaccional a aquesta Moció, que acaba de ser llegida pel secretari primer de la Mesa.

Preparem-nos per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció transaccional ha sigut aprovada per 101 vots a favor, cap vot en contra i cap abstenció, és a dir, per la unanimitat de les diputades i diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla interdepartamental d'immigració, amb especial referència a la situació dels treballadors extracomunitaris a Catalunya

Passem al punt desè de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla interdepartamental d'immigració, amb especial referència a la situació dels treballadors extracomunitaris a Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Ignasi Riera. (*Remor de veus.*)

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president...

El president

Senyores i senyors diputats, guardin silenci, si us plau!

El Sr. Riera i Gassiot

Senyores diputades, senyors diputats, en el darrer Ple va ser substanciada una nova interpellació sobre el Pla interdepartamental d'immigració. Dic «una nova interpellació» perquè, en nom del meu Grup Parlamentari, els darrers anys havia presentat, cada any, una interpellació sobre el mateix tema, que havia aconseguit o ens havia permès arribar a mocions subsegüents, votades per majories àmplies –si més no, en alguns dels seus punts–, que havien anat ajudant a conformar una certa doctrina d'aplicació d'aquest Pla interdepartamental d'immigració, que, com el seu nom indica, és interdepartamental, és a dir que afectava qüestions re-

lacionades en un cas amb qüestions de justícia, d'ordre, de seguretat ciutadana, de sanitat, d'ensenyament.

No cal que insisteixi sobre la importància de l'actualitat del tema. Com deia l'altre dia algú, és un tema que recorre Europa i que molts i moltes voldrien entendre com un dels perills del present i del futur d'Europa.

Aquesta interpellació, la presentàvem just en el marc de l'Any europeu de lluita contra el racisme i la xenofòbia amb un text del Parlament europeu que ens recorda el sentit positiu de la immigració i la necessitat de subratllar aquest sentit positiu, que ha estat tan enormement important per a la configuració d'Europa. La desigualtat genera injustícia, estimula exclusions i odis, i justament aquest any s'havia de lluitar contra l'exclusió i contra l'odi des d'una altra òptica.

La interpellació es plantejava també en un temps de paradoxes: quan hi ha treballadors estrangers que estan superant les seves barreres laborals –i em refereixo, per exemple, als efectes subsegüents de la Sentència Bosman, pel que fa als jugadors de futbol, per exemple, que està afectant també treballadors que no són ja de la Unió Europea, que són treballadors extracomunitaris–, n'hi ha que, en canvi, tenen cada vegada més dificultats en el marc europeu.

Sé que totes les senyores diputades i tots els senyors diputats segueixen amb molta atenció l'actual campanya electoral francesa, i un s'adona que el tema de la immigració –justament en d'altres països on n'hi ha més– és un dels eixos centrals de tot el debat polític actual i que serà segurament l'eix central del debat polític europeu dels propers anys. En un dels articles publicats pel diari *Libération*, de la darrera setmana, es deia aquesta frase: «Invoquem tothora Europa», però «Europa» vol dir realitats ben diferents per a un tècnic ric d'una multinacional japonesa –òbviament no europeu– i per a un treballador no qualificat que visqui en un país de la Mediterrània del sud.

En aquest context, plantegem la interpellació i ens porta a una moció subsegüent amb vuit punts, un dels quals retirem –per tant, actualment, de set punts–, que voldria comentar.

El primer dels punts ens diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a lliurar anualment al Parlament de Catalunya un informe-balanç sobre la situació de les persones immigrades a Catalunya.» Han estat diferents organitzacions socials –algunes vinculades a municipis, d'altres a ONG– que ens han demanat aquesta atenció. Algun diputat em feia notar que l'informe del Síndic de Greuges, cada any, fa relació a algun aspecte de la immigració a Catalunya, però molt sovint fa relació a algun aspecte problemàtic, i el que nosaltres demanàvem al Govern era justament aquest informe global, que ens permeti, per exemple, tenir xifres sobre realitats ben diferents. Quan en aquests moments diem un 1,4% de població a Catalunya, com és la dels estrangers extracomunitaris, això té una traducció en un tema del qual s'acaba de parlar, que és la política penitenciària, d'un 18% de la població reclusa, que és justament d'immigrants extracomunitaris..., aquesta dada pot ser que aparegui o pot ser que no aparegui en un determinat informe del Síndic de Greuges.

Per tant, ens semblava que no era balder que insistíssim en aquesta necessitat de tenir una informació anual sobre la política o sobre la situació de les persones immigrades a Catalunya. En aquest cas, diem, sobre totes les persones immigrades; podria ser que en un moment determinat hi hagués una allau migratòria que no tingués res a veure amb les migracions socials, que són les dominants, aquests darrers anys.

El segon punt era: «Garantir, si s'escau, amb el suport dels ens locals i de les ONG especialitzades, l'assistència medicosanitària, de caràcter públic, per a totes les persones immigrades que viuen a Catalunya.» Fa dos anys, en una moció conjunta i unànime, va ser possible –en aquell cas, gràcies al suport de tots els grups però gràcies també a la traça del doctor Jaume Padrós, en nom del Grup de la majoria–, es va parlar d'aquesta necessitat d'assistència sanitària referint-la, justament, a una moció del Parlament de Catalunya, d'aplicació de la Llei de sanitat, que garantia la universalitat dels serveis sanitaris per a totes les persones que vivien a Catalunya. El tema sembla clar i hi ha aquí una moció del Grup de Convergència i Unió que, segurament, en la seva explicació, ens dirà per què ja segurament és necessari que limitem aquesta proposta per a tothom, amb un determinat esment al caràcter urgent. En tot cas, aquest diputat escoltarà amb molta atenció el posicionament –suposo que de la senyora Rosa Bruguera– per veure què determinarà el nostre Grup i, segurament, per anunciar que acceptarem aquesta esmena, no perquè ens agradi sinó perquè, en tot cas, preferim que hi hagi un acord sobre una qüestió realista, en la qual no hi hagi dubtes, que sobre una qüestió que podria semblar un cant de sirena, però que no tingués després traducció legal possible.

El punt número 3 és: «Remoure els obstacles que impedeixen la plena escolarització en centres públics o concertats, en els nivells obligatoris de primària i d'ESO, i també en els cursos de formació d'adults, de les persones immigrades i els seus familiars residents a Catalunya.» Això pot semblar reiteratiu amb un punt de la Moció aprovada l'any passat per aquest Parlament, però tant en la Interpellació darrera com en la de fa un any, insistíem que ens sorprenen les dades que ens forneix la Conselleria d'Ensenyament sobre la matriculació d'estrangers extracomunitaris en l'etapa de primària i en l'etapa d'ESO. Dèiem: aquest *décalage* entre una cosa i l'altra, d'on prové? Ens feia sospitar que podia haver-hi hagut problemes i, per això, ens semblava que era important insistir en aquest punt. Insistíem també en el que es tracta de centres públics o centres concertats, perquè també aquí ens sorprenia veure la diferència que hi havia entre oferta de treballadors estrangers extracomunitaris –en aquest cas, ja des de primària–, pel que fa a centres públics i pel que fa a centres concertats. Perquè és una de les raons que haurem d'estudiar des d'un altre àmbit, però, la Moció, el que volia fer era garantir que hi hagués aquesta igualtat d'oportunitats per a totes les persones immigrades a l'hora de cursar estudis. I també afegíem el tema de la formació d'adults, perquè són cada vegada més col·lectius representants de la immigració els que estan treballant a fons amb els centres de formació d'adults i, per tant, era important de recalcar-ho.

Un quart punt era: «Garantir l'accés al dret d'obtenir», posa el text, «beques escolars als familiars de les persones immigrades que viuen a Catalunya». Em sembla que aquí, si se'ns permet, hi hauríem de fer una esmena tècnica, que seria: «obtenir ajuts escolars». El concepte «beca» té un altre tipus de normativa; amb el tema «ajuts escolars» podríem, crec, posar-nos d'acord.

Hi ha un punt número 5 que tenia relació amb el punt número 8, ja suprimit, que és: «Afavorir els mecanismes legals i governatius que facilitin la regularització dels treballadors estrangers extracomunitaris que viuen a Catalunya, així com el seu reagrupament familiar». A veure, aquest és un dels punts fonamentals. A cada interpellació ha aparegut un tema que no correspon a aquest Parlament de determinar, que és el que neix de la Llei d'estrangeria del 1985 i del primer Reglament d'aplicació de la Llei d'estrangeria, del 1986, i del segon Reglament, del febrer de 1996, és a dir, de deu anys més tard. En un cas i en l'altre es tracta d'una reglamentació que no depèn d'aquest Parlament. Però quan comentes amb els col·lectius immigrants quina és la problemàtica real que tenen, gairebé sempre refereixen aquesta problemàtica i la Llei d'estrangeria. Ara bé, a mi m'agradarà sentir el parer dels diferents diputats perquè és possible que aquest tema, que és molt important, sigui millor retirar-lo i convertir-lo en una proposició no de llei de tots els grups que permeti a aquest Parlament posicionar-se davant el Parlament de l'Estat o que serveixi d'element de pressió de cara al Govern de l'Estat per plantejar què s'ha de fer per remoure els obstacles legals que hi ha per arribar a la plena igualtat, o per arribar a una situació de més igualtat pel que fa als estrangers extracomunitaris.

El punt número 6 té a veure amb la importància que té en aquests moments l'enfortiment de les organitzacions d'immigrants, i el punt número 7 parla novament del tema de l'habitatge. Ja sé que aquí se'm pot dir que la problemàtica de l'habitatge no és només per als col·lectius de treballadors estrangers extracomunitaris, que és per a molts sectors socials, però ens sembla que cada sector social hauria d'aconseguir un pla específic perquè es digui com es pot anar resolent la problemàtica de l'habitatge en un futur més o menys no del tot llunyà; és a dir, llunyà però no d'aquests tan llunyans que sembla que no siguin possibles d'assolir mai.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes, en primer lloc, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per explicar la seva esmena, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. De fet, per presentar l'esmena i ja per posicionar-me en relació amb la Moció presentada pel senyor Riera en nom del Grup d'Iniciativa - Els Verds. De fet, deixin-me dir, senyores i senyors diputats, en principi, que és sabut que davant el fenomen de la immigració hi ha diferents actituds de resposta que van des del rebuig explícit i el combat al fe-

men del racisme, de la xenofòbia, passant per la indiferència absoluta i fins arribar a l'extrem, per exemple, de la multiculturalitat o la integració plena i absoluta. Una bona mostra d'això, per exemple, doncs, és la Festa de la Diversitat de SOS Racisme que aquest darrer cap de setmana es va celebrar amb un gran èxit a la ciutat de Barcelona. I és obvi que, parlant d'integració, hi ha un paper fonamental que han de jugar el conjunt de poders públics, el conjunt d'administracions públiques, que fan i han de fer una opció, entenem, decidida a favor de la integració del que el conseller va anomenar els immigrants econòmics, perquè fins ara entenem que ha «primat» més la política de control dels fluxos d'immigració que veritablement un disseny de polítiques d'integració i, fins i tot, de cooperació i de solidaritat amb el Tercer Món. I en aquest terreny de la política d'integració s'imposa, tal com va explicar molt bé el diputat senyor Riera, s'imposa un increment del conjunt de les accions, però també dels recursos necessaris per tal d'evitar les causes d'exclusió.

Entre aquestes accions, les més significatives, entre les quals són les que estan plantejades avui en aquesta Moció amb una gran encert, però també en reiterades i successives mocions, que, com molt bé deia el senyor Riera, han estat impulsades per ell mateix i adoptades per aquest Parlament per unanimitat i que conformen un veritable corpus doctrinal en aquesta matèria, hi ha aspectes com l'aspecte sanitari, és a dir, la manca del dret a l'assistència que tendeixi a la plena universalització; hi ha la necessitat d'emprendre accions en el terreny de l'ensenyament en matèria educativa, perquè encara constatem la subsistència d'obstacles per a la plena escolarització i l'obtenció de tot tipus d'ajuts, de beques; en el terreny laboral —és obvi— treballs precaris i mal pagats, en especial quan no es disposa del permís administratiu corresponent; problemes en l'àmbit familiar quan existeixen, romanen encara, dificultats per poder viure amb la pròpia família a la qual no es permet de venir; problemes en l'accés a un habitatge digne quan les rendes són molt elevades per adquirir habitatges deficitaris i, fins i tot, com és obvi, hi han dificultats per accedir a un habitatge de propietat.

En aquest sentit, només cal recordar, com molt bé va fer el senyor Riera durant la interpellació que va substanciar fa quinze dies, només cal recordar i cal tenir presents les consideracions fetes pel Síndic de Greuges en el seu informe corresponent a l'any 1996. Ens diu el Síndic en el seu informe que «troba a faltar més èmfasi en les accions dels poders públics orientades a la integració d'aquest col·lectiu»; i segueix dient literalment el Síndic que «aquesta afirmació parteix d'allò que preveu o contemplava el Pla interdepartamental de l'any 93» i, a més a més, afegeix a manera de colofó que aquest dèficit, malgrat les bones intencions demostrades per part del Govern o per part del conjunt de departaments del Govern, només pot ser, només és atribuïble a l'absència de mitjans econòmics i de recursos humans, malgrat els 22.000 milions de pessetes que confessava haver esmerçat el senyor conseller durant aquests últims anys.

En aquest sentit, d'aquí que nosaltres estem d'acord, òbviament, amb el conjunt de l'esmena plantejada per

Iniciativa - Els Verds i només hi voldríem afegir un suggeriment a partir també del que el Síndic de Greuges ens va explicar en la Comissió i contempla el seu informe, perquè el Departament de Benestar Social, senyores i senyors diputats, tot i ser un dels departaments del Govern que ha proposat més programes i que més ha contribuït a difondre missatges positius sobre les aportacions de la immigració, del conjunt dels immigrants d'aquest país, considera, també considerem, de fet, nosaltres –i en això em sembla que podem tots coincidir–, que encara falta un autèntic programa per tal de facilitar informació bàsica o elemental als immigrants.

Per tant, la nostra esmena planteja la necessitat que existeixi un punt d'encontre, un punt de trobada, al qual es puguin adreçar els immigrants en demanda d'informació i, per tant, fins i tot que se'ls faciliti l'acompanyament per tal de fer o efectuar les gestions per obtenir, doncs, tot tipus de prestacions, cursos, beques, subvencions a les quals, segons la llei, segons l'ordenament vigent, en cada moment hi tinguin dret. I per tant, com que encara existeixen problemes de comunicació i de mobilitat que sovint dificulten o afecten, doncs, la mobilitat d'aquests immigrants, ens sembla important avançar en aquest terreny, perquè, com molt bé va dir el conseller –i amb això acabo, senyores i senyors diputats–, encara que totes les actuacions que es reclamen del conjunt dels poders públics no són de la nostra estricta competència, si mirem el prisma o des del prisma o l'òptica del Govern de la Generalitat, comença a ser hora d'intentar resoldre aquests obstacles perquè, si no, totes les actuacions que nosaltres podem fer aquí, des d'aquí, queden molt lluny del que hauríem de poder fer.

I finalment, només –i amb això recollim el prec fet pel senyor Riera en relació amb la necessitat de modificar la Llei d'estrangeria–, a nosaltres ens preocupa la Llei, ens preocupen el dos reglaments que la desenvolupen; nosaltres hem reivindicat sovint la reforma del marc legal en la línia de recollir, com diu la Moció, les recomanacions que han fet diferents organismes i institucions d'indubtable prestigi. Per tant, nosaltres agafaríem la paraula i el compromís del conseller en aquesta mateixa cambra fa quinze dies que cal abordar o afrontar la reforma a aquest marc legal i, per tant, a nosaltres no ens sembla balder que aquest Parlament adopti avui una moció amb el màxim recolzament possible de cara que el Govern de la Generalitat, en l'àmbit de les seves atribucions o competències, pogués traslladar eventualment al Govern central la necessitat de reformar aquesta Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Ignasi Riera ens ha presentat una Moció que és àmplia i acurada i que es pot dir que contempla tots

aquells factors que són necessaris per al nostre dia a dia, és a dir, que incideixen més en la vida de les persones. El primer punt, tal com ens ha explicat, contempla la necessitat de presentar al Parlament un informe blanc sobre la situació de les persones immigrades a Catalunya. Totalment d'acord, senyor Riera; totalment d'acord, a més, per un altre fet, no solament perquè aquest Parlament té dret a conèixer quina és la situació de les persones que viuen en el nostre país, sinó també perquè per fer nosaltres una política per aportar solucions, és necessari que ens basem en dades fidedignes i crec que l'única manera és aquesta.

Al segon punt, el nostre Grup també hi ha presentat una esmena que confio que sigui acceptada finalment i que vostè..., i que jo entenc que si vostè l'accepta és perquè ha entès –i vostè ja ens ho ha dit prèviament–, ha entès que no es pot garantir l'assistència mèdica a tothom i en tots els supòsits, si no fem prèviament una modificació de la Llei; és a dir, entenem que nosaltres en aquest cas, en aquest moment, no es pot garantir, sinó que hem de modificar primer la Llei d'estrangeria i en tot cas, després, sí que podem fer..., sí que, com és lògic, ho podem garantir. Ara bé, en els casos d'urgència, si més no des d'un punt de vista totalment humanitari, crec que és imprescindible, com ja es ve fent –perquè a vostè això ja li consta–, com ja es ve fent, s'han d'atendre totes aquestes persones que tinguin un cas d'emergència, de necessitat, és a dir d'urgència.

Quant al tercer punt, demanàvem un reconeixement del que s'estava fent i nosaltres també hauríem demanat aquest reconeixement del quart punt entenent que realment no eren beques el que es demanava, sinó ajuts escolars, que també ratifiquem i demanem que es faci una esmena tècnica en el sentit que en comptes de «beques» aquí consti «ajuts escolars». En aquests casos vostè sap que es fa i no solament..., es fa perquè és obligatori, perquè així és contempla en els decrets 160 i 161/96 i són en compliment de la LOGSE. Per tant, no li puc dir res més quant al que vostè demanava del perquè hi ha aquesta baixa, diguem-ne, de l'escolaritat dels primers anys més endavant... Miri, jo li puc dir per experiència pròpia que en les escoles que he anat a visitar a Ciutat Vella, que n'hi ha algunes que tenen més del 85% d'alumnat que són estrangers, jo m'he trobat que, sobretot –em deia la directora–, amb les nenes magribines, quan arribaven als deu, dotze anys, resulta que aquelles nenes deixaven d'anar a l'escola i normalment hi deixaven d'anar no perquè es quedessin a casa, sinó perquè les enviaven a casa dels avis; vull dir, les enviaven fora d'aquí. Per tant, en aquests casos no s'hi pot tenir cap control i, per més que vulguis, han de ser els pares que a la llarga vegin que realment això no s'ha... Vull dir, que es conscienciïn que això no cal fer-ho.

Pel que fa al punt cinquè, i que vostè ha dit que és un dels més delicats, nosaltres sí que entenem que afavorir els mecanismes legals, com vostè diu en la seva Moció, vol dir bàsicament modificar la Llei d'estrangeria; entenem que és això. I per tant, el que li demanaríem és que retirés, igualment com va fer amb el punt número vuitè, que retirés també aquest cinquè. I el que ens sembla que caldria per això, perquè creiem que s'ha de fer, és aprofundir-hi, en aquests temes. I això no

sé com es podria fer; potser des de l'intergrup del Parlament o des de la mateixa Comissió de Política Social; però hauríem de buscar un mecanisme pel qual, primer, en parléssim i treballéssim, que després poguéssim dir quines són les esmenes, quines són les iniciatives parlamentàries que cal presentar. Per tant, jo li agrairia que, si pogués ser, ho retirés i després ja veuríem la forma de fer-ho entre tots, perquè en el fons estem d'acord totalment amb el que vostè diu.

Al punt sisè, al punt sisè demanàvem..., la nostra esmena anava a potenciar amb els mitjans disponibles la cooperació amb les organitzacions d'immigrants a Catalunya per tal de facilitar les seves tasques socials. És a dir, amb aquest punt nosaltres voldríem que quedés clar que la tasca principal l'han de fer les organitzacions. El que passa que des de l'Administració el que sí s'ha de fer és potenciar, és donar aquells elements, aquelles eines per tal de tirar endavant i de fer-ho. Per tant, si vostè presenta una alternativa, si no està plenament d'acord amb aquest redactat i en vol un altre, però almenys que es contempli aquest esperit.

I finalment, el punt número 8... El punt número 7 –ah, sí– «presentar en el termini de sis mesos un pla específic...», que nosaltres demanàvem que fos en el termini d'un any i que fos una anàlisi sobre les dificultats reals dels immigrants, per tal d'accedir a un habitatge. Miri, sabem que el tema de l'habitatge és un tema difícil no solament per a les persones immigrades, sinó per a molta gent del nostre país. En aquest cas, el que s'ha de fer..., no sé què s'ha de fer però nosaltres demanàvem, primer, que no fossin diferents de les altres persones, i aquí els voldria llegir el que va dir el conseller en el moment de respondre la seva interpellació, i deia que «el que tampoc podem fer és una situació de preferència, sinó que, en tot cas, els hem de situar en una situació d'igualtat als altres ciutadans» –és a dir, els altres ciutadans que estan en aquesta situació–, i afegia després que «no es pot fer una discriminació positiva més enllà del que la societat està disposada a acceptar». És a dir, és en aquest sentit que nosaltres presentàvem la nostra esmena, no en cap altre.

I finalment, quant a l'esmena d'Esquerra Republicana, que nosaltres hi coincidim plenament i que la votarem favorablement en el cas que vostè l'accepti, perquè entenem que sí que cal donar la informació als punts que siguin no solament de fàcil accés, sinó que siguin de fàcil reconeixement per part dels immigrants. Perquè entenem que això cal fer-ho i que és important, em plau informar-los a tots vostès que basant-nos en aquesta sollicitud del Grup d'Esquerra Republicana el Departament de Benestar Social, a partir del més que ve, donarà tota aquesta informació que vostès demanaven a través de les seves oficines. És a dir, complirem amb tota la rapidesa i més del que vostès esperaven. En definitiva, nosaltres votarem quasi favorablement a totes, si no és que el senyor Riera, en el cas que vostès acceptin les esmenes presentades, i mirarem de veure què fem si alguna d'elles té alguna..., prefereix que es faci d'una altra manera.

Els països considerats desenvolupats ens trobem en una situació de donar acollida, de procurar tenir una política que ajudi a integrar, i això ho hem de fer sense provo-

car ni recels, ni pors, ni inseguretats, ni reaccions, i aquí està el difícil. Com deia el senyor Ridao, aquest cap de setmana passat es va fer la Festa de la Diversitat, organitzada per SOS Racisme. Allà et podies adonar que, realment, el nostre país, Catalunya, segueix sent un país de pas, segueix sent un mosaic –i cada vegada més–, un mosaic de races i de cultures, però també et podies adonar que és una terra de solidaritat. Jo aquí no faré esment de totes les entitats, que n'hi havia moltíssimes i..., sinó que vaig parlar amb bastants d'elles i vull destacar només que, per exemple, a Tuzla ja estan a mig construir una escola –Tuzla, a Bòsnia, vull dir–, s'està construint una escola i que d'aquí a quatre dies la podran inaugurar. Això mateix passa al Nepal, i també d'aquí a quatre dies, el 12 d'octubre, concretament, al Sàhara inauguraran el que és l'Hospital de Catalunya. Per tant, tot això dóna idea del que realment és el nostre país i de la voluntat que hi ha d'ajudar que la gent trobi el seu lloc en el món, que la gent... I a més a més que trobi el seu lloc al món, em sembla que encara hi ha una cosa més important que això, almenys per a mi, i és que la gent pugui viure al lloc on ha nascut, entre els seus, i que tingui una qualitat de vida i que trobi la qualitat de vida en el lloc que és casa seva.

És per tot això que nosaltres hem presentat aquestes esmenes, que espero que ens les accepti i que la nostra voluntat és fer que hi hagi un món millor per a tota la gent que tothom tingui el seu lloc.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputada. Poden intervenir, per fixar la posició dels respectius grups, aquells que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció que discutim en aquests moments fa referència a un tema que no es pot obviar de cap de les maneres. No podem tancar els ulls pensant que no ens pot afectar; cada cop més Catalunya compta amb la presència de persones provinents de països no comunitaris, persones algunes de les quals assoleixen un reconeixement legal i, per tant, també un recompte estadístic, mentre que moltes altres, sense la possibilitat de cobertura, viuen en el camp de la illegalitat o bé de la alegalitat. Donada la situació de desequilibri nord-sud, la presència d'aquestes persones a casa nostra és totalment inevitable. No és desitjable el desplaçament de poblacions d'una zona del món a una altra, però tampoc no és desitjable la pobresa i la misèria del 80% o més de la humanitat mentre nosaltres ens integrem en un món ric i pròsper, i tot això sempre a canvi de la misèria de la majoria de la humanitat. Si durant molts decennis van ser milers o fins i tot algun milió de persones que fugien de la pobresa en altres llocs de la Península Ibèrica, ara hem d'entendre que caldrà rebre també milers o més persones d'altres indrets del món. Al drama que representa l'emigració forçada de la llar on un ha nascut, s'hi afegeix la problemàtica de la integració en el lloc que, amb tota justícia, les persones

han decidit instal·lar-se i intentar guanyar-s'hi la vida. Ara bé, les institucions i tota la nostra societat han, en primer lloc, d'assumir-ho, d'assumir-ho positivament, i en segon lloc, posar els mitjans per afavorir-ne la integració.

És clar que el tema de la immigració i la integració d'aquestes persones al país pateix el defecte de no controlar suficientment tots els ressorts de poder a tots els nivells. Si estats constituïts tenen seriosos problemes per facilitar aquesta integració, quins problemes no tindrem nosaltres per assolir aquest objectiu? Malgrat tot, Catalunya se'n surt. La cultura tolerant que predomina a la societat ha permès que els conflictes siguin estrictament casos aïllats; casos aïllats, però, que algun dia poden deixar de ser-ho, i és per això que cal estar amants. En aquest sentit entenem que és positiva, en general, la política del Govern de Catalunya en el seu Pla integral sobre immigració, com també entenem que és positiva la tenacitat del diputat Riera, que, any rere any, va recordant-nos aquest objectiu de la integració i de la unitat social. La seva Moció de set punts, finalment, em voldria referir ràpidament i comentar-los en aquesta cambra.

Sobre el primer punt volem dir..., i sobre l'informe anual que s'hauria de lliurar al Parlament, volem dir que hi estem d'acord i que entenem que cal un treball de reconeixement i diagnòstic que sigui compartit entre el Govern i el Parlament.

Pel que fa al punt 2, el tema sanitari, pensem que és un acte de justícia que tothom que resideixi al país pugui gaudir de la protecció sanitària al marge de les urgències. Si condemnes les persones immigrants a la marginació sanitària les condemnem a l'empitjorament de la ja habitual marginació social. Per tal de posar els mitjans per evitar aquest fet cal que la sanitat sigui universal i garantida a tothom. En aquest sentit, també cal dir que si no s'arriba a una transacció, que desitjaríem que hi hagués, en tot cas, una transacció, perquè considerem limitada o massa limitada l'esmena de Convergència i Unió, ja que garanteix només el dret a la sanitat en els casos d'urgència.

En el tercer punt, i pel que fa a les escoles, la teoria –cal dir–, la teoria que s'aplica al nostre país és bona, tot i que hi ha pràctiques que porten a limitacions que fa que fills de persones immigrants vagin només a certes escoles, creant uns certs guetos escolars, o bé en casos de rebuig per part d'escoles a acollir o a inscriure nens fills de persones immigrants. Recentment, la Conselleria d'Educació ha hagut d'intervenir a la ciutat de Vic per tal de garantir que els fills d'immigrants tinguin lliure accés a les escoles, a les escoles que els correspon, i no només algunes d'elles, en una actuació que considerem lloable i totalment necessària.

Pel que fa al quart punt entenem que si tothom ha de tenir lliure accés a les escoles, també ha de tenir l'accés a les beques escolars o bé als ajuts en general, tal com el diputat proposant crec que ha esmentat que recitaria de la seva Moció.

Pel que fa al punt 5, cal dir que un tema viu i polèmic és el de l'agrupament familiar. Alguns països hi posen limitacions, ja que opten clarament per afavorir-se de la

mà d'obra, normalment jove i masculina, i opten per evitar-se les càrregues socials, sanitàries i educatives que representa l'agrupament al país de destinació de les famílies d'immigrants. Sobre aquest tema només volia llegir breument unes declaracions del Síndic de Greuges a la revista de SOS Racisme, *Etnòpolis*, on diu el següent: «El reagrupament és un tema que s'hauria de resoldre. S'havien fet moltes reunions amb representants del Govern central, s'havia intentat canviar la Llei d'estrangeria, però és difícil. L'any passat es va fer un nou reglament i jo tenia l'esperança que amb els plantejaments que havíem fet amb les ONG les queixes sobre reagrupament desapareixerien, però desgraciadament moltes coses que havíem dit a la reunió no van ser recollides al document. El reagrupament és un dret que tenen tots els ciutadans, per tant, s'hauria d'agilitar el procés de visats; la família és un dels drets humans bàsics.» Afegir-nos, doncs, simplement a les paraules del síndic i entendre que cal tirar endavant i fer propostes positives en aquest sentit.

Pel que fa al punt sisè i en relació a les associacions d'immigrants, hem d'anar o de tendir a la plena igualtat amb la resta d'associacions del país. Entenem que no es tracta de donar tractes de favor, sinó ajudar-les des de les diferents institucions amb l'objectiu que se'ls garanteixi la plena igualtat. El darrer cap de setmana, al Moll de la Fusta, hem pogut comprovar com dins el marc de la Festa de la Diversitat, de SOS Racisme, aquestes associacions es donaven, com és habitualment, com passa habitualment en aquesta festa, a conèixer. El tema de l'habitatge és una altra de les assignatures pendents pel que fa al tracte amb la immigració, i una via, si no es treballa i es cuida, de marginació i aïllament de les persones provinents d'altres continents. Per això entenem positiva i necessària la realització d'un estudi, tal com diu la Moció, sobre el tema de l'habitatge de les persones immigrants.

Finalment, la Moció original tenia un vuitè punt que feia referència a la Llei d'estrangeria. Sembla que finalment ha estat retirat a causa de motivacions tècniques i jurídiques. Vull dir, en qualsevol cas, que ens afegim a la proposta de fer conjuntament alguna mena d'iniciativa adreçada a les Corts de l'Estat. Tot i així, és llàstima que avui el Parlament no és pugui manifestar en sentit de demanar que es revisi la Llei d'estrangeria, tenint en compte les recomanacions, molt sovint crítiques, del mateix Parlament Europeu, del Defensor del Pueblo –del Defensor de l'Estat espanyol– i del Síndic de Greuges. Cal dir que el tema de la immigració ha estat una preocupació del síndic de Greuges, el senyor Cañellas, i del seu informe de l'any 96 ha estat molt clar. En qualsevol cas ja ho discutirem, previsiblement, o en parlarem en el proper Ple.

Per acabar voldria referir-me a la postura del Síndic i llegir només una entrevista referida abans. L'entrada a Espanya a l'espai Schengen podria ser una de les raons que fan que any rere any les queixes sobre immigració no disminueixin. En qualsevol cas, la problemàtica de l'exclusió, del racisme i de les actituds xenòfobes molt sovint no vénen només d'actituds individuals de ciutadans –en tot cas, el més sovint–, però també a vegades vénen d'actituds polítiques i actituds institucionals.

Dit això, s'entendrà que des del Partit per la Independència donem suport a la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya i que els diputats d'aquest Parlament, d'aquest partit democràtic la votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vull felicitar, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera perquè és tossut a interpellar el Govern de la Generalitat sobre la política d'immigració del nostre país, ja que si no estic mal fixat aquesta ja és la tercera vegada que ho presenta.

Els punts de la Moció que vostè ha presentat en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds..., creiem que està donant tots els punts més punyents d'aquesta problemàtica sobre la immigració –l'escolarització, la sanitat, l'habitatge, etcètera–, però de la interpellació del dia passat creiem que el més important va ser el que va aconseguir extreure o treure de l'honorable conseller senyor Comas, quan ell va dir que hem de situar en una situació d'igualtat els altres ciutadans que estan en aquestes situacions. També deia que s'ha pogut escolaritzar, que hi ha una universalització i que hem de procurar evitar el rebuig. També continuava dient el senyor Comas que «hem de parlar dels drets de les persones i no pas de les prestacions voluntàries». A més, la intervenció de l'honorable conseller ens encoratjava a tots a fer pinya per aconseguir una solució per encarar la integració d'aquestes persones, en condicions d'igualtat, al conjunt de la població de Catalunya.

De tots els punts que vostè presenta a la seva Moció, li haig de dir que, al punt número 1, vostè i jo ja havíem parlat en un primer moment sobre el tema del Síndic de Greuges i el seu Informe, però realment no tenim cap inconvenient que es lliuri tot aquest informe-balanç anualment al Parlament. En el punt número 4, li agrairé moltíssim que canviï, com a esmena tècnica, el tema de beques per a ajuts. Evidentment, li hem de demanar, igual com ho ha fet la il·lustre diputada Rosa Bruguera, que supprimeixi el punt número 5. I pensem que tots..., potser seria bo, doncs, aquest punt d'acord que poguéssim tenir tots els grups d'aquesta cambra per fer algun tipus d'estudi quant a la Llei d'estrangeria.

Jo li haig de dir que, si vostè accepta les esmenes, tant la d'Esquerra Republicana amb la transaccional que hi pugui haver, com les esmenes de Convergència i Unió, vostè pot comptar amb el suport del nostre Grup.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, abans d'entrar en el posicionament del Grup Socialista sobre els punts concrets, deixin-me referir a un tema que va sorgir en el decurs de la interpellació i que crec que és molt important. Allà, tant el diputat interpellant com el conseller van quedar d'acord en una qüestió que jo crec que és vital per entendre quina és la situació i quina és la política que, a partir d'aquesta situació, nosaltres, Catalunya ha d'emprendre. I aquest és l'irreversible camí cap a una societat pluricultural; ens agradi a uns o no ens agradi, és igual, el tema és aquest: que el procés és irreversible, que els fluxos de treballadors immigrants aniran venint a aquesta societat contínuament, i això serà perquè l'Europa sense fronteres, naturalment, ho facilitarà, per raons demogràfiques que tots coneixem, i també per unes diferències econòmiques i socials molt importants entre uns països del sud i uns països del nord, entre uns països no desenvolupats i uns països més desenvolupats.

El repte essencial, doncs, que té la societat europea –i estic parlant de la societat europea del segle XXI– és establir un model de convivència estable i sòlid en aquest marc de diversitat ètnica i cultural. I Catalunya –el mateix que Espanya– no ha de repetir errors comesos en països veïns. I la pregunta seria: serem capaços d'acceptar aquest repte i de no repetir aquests errors? Bé, la història propera ens ho dirà, però nosaltres hem de fer tot el possible, i també l'impossible, perquè aquests errors no es cometin.

Nosaltres creiem que la plena integració social de l'immigrant és una part molt important del camí que hem de recórrer per no trobar-nos en situacions no volgudes, i és en aquest sentit que la Moció que ens presenta el diputat senyor Ignasi Riera toca punts essencials de la política d'integració. I, de la manera com està redactada actualment aquesta Moció, nosaltres, a tots els seus punts, hi donem el nostre suport.

En un dels punts ens diu que el Consell Executiu ha de presentar anualment un informe sobre la situació dels immigrants estrangers. Home, és obvi; és indubtable que, si volem fer una política correcta, hem de saber en quina situació real ens trobem, i a partir d'aquesta situació real, doncs, actuar d'una manera oportuna.

En el segon punt ens demana una assistència mèdica a tothom. Jo entenc que és a tothom, és a dir, als que tenen la situació regular i també als irregulars. Molt bé, què és el que està passant en aquest moment? En aquest moment, lògicament, els que tenen una situació regular hi tenen opció, i se'ls està atenent perfectament, sense cap tipus de problemes. El problema són els irregulars. I què passa amb els irregulars? Que els hospitals els donen assistència només en casos d'urgència; però això ja està passant, ja és aquesta, la situació. Per tant, si s'accepta una esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió en el sentit que es doni atenció d'urgència als irregulars, no estarem fent més que dir i aprovar aquí una cosa que ja s'està fent. A mi em sembla que tots hem de tenir en aquest sentit, doncs, la voluntat política de tirar un pas endavant i que l'assistència sanitària sigui donada a tothom –a tothom–, sen-

se necessitat de demanar papers a ningú si no els pot presentar. A més a més, jo vull dir que em consta que molts hospitals –molts hospitals–, dependents de municipis, o concertats, o fins i tot hospitals no concertats però públics, estan donant aquest tipus d'assistència. Per tant, no estariem fent més que un acte humanitari que s'està fent a tothom, i que, per tant, és indubtable que no podem, això, limitar-ho només a les persones que van allà amb un dallò d'urgència. I per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres donàriem suport, lògicament, al punt tal com està redactat i, si s'acceptés l'esmena, doncs, home, no tindriem més remei també que donar-hi suport, però és indubtable que no amb el mateix entusiasme.

En el tema de l'ensenyament, jo voldria fer una petita reflexió: quins són els problemes que en aquest moment hi ha? Un dels problemes importants que hi ha en l'ensenyament és el tema de la concentració en determinades escoles, la qual cosa, indubtablement, nosaltres crec que l'hauríem de combatre, i hauríem de buscar els mecanismes per evitar aquesta excessiva concentració. La senyora Rosa Bruguera ha fet esment d'alguns col·legis, d'algunes escoles de Ciutat Vella, de Barcelona; jo conec molt bé aquest districte, i és veritat que hi ha algunes escoles –i no en vull dir el nom– que..., del 70 al 85% de nens de treballadors estrangers que estan en aquestes escoles, i a més a més, vint-i-dos i vint-i-tres nacionalitats diferents, la qual cosa proporciona uns problemes immensos. Doncs, home, nosaltres, jo crec que s'ha d'actuar necessàriament perquè aquesta situació tingui una correcció i una variació important en un sentit positiu. Un altre problema és el de les escoles concertades. Les escoles concertades, no se sap per quins mecanismes, eviten de fer entrar nens en els seus centres; doncs, aquí també s'hauria d'intervenir d'una manera clara per evitar que aquestes situacions es reproduïxin. I tot això què significa? Doncs, tot això significa que els pares, els treballadors estrangers que vénen aquí i que tenen fills han de tenir una més àmplia informació de totes les seves possibilitats i de tots els seus drets. I en aquest sentit també s'hauria d'intervenir.

Un altre tema que ens proposa el senyor Riera és la regularització dels treballadors estrangers i el reagrupament familiar. Bé, aquí s'ha parlat que es retiri aquest punt, en funció que necessitaria una reforma de la Llei d'estrangeria. Nosaltres creiem que això no és necessari, perquè el Govern socialista va fer dues regularitzacions sense necessitat de variar la Llei d'estrangeria, simplement elaborant els dos decrets que eren necessaris per fer-ho. L'últim decret del Govern socialista jo crec que va ser, en aquest sentit, bastant progressista i va variar bastant el que estava passant anteriorment. És veritat que Catalunya no té competència en això, però seria molt bo que el Parlament es definís en aquest sentit i que des d'un punt de vista polític es donés suport al tema de seguir aquest procés de regularització i de reagrupament familiar.

«Impulsar el paper de les associacions de treballadors estrangers». Completament d'acord; creiem que s'han de crear, sobretot, espais en què es puguin trobar totes les cultures existents en la nostra societat i que, com

més espais hi hagi d'encontre, doncs, molt millor, perquè ens coneixerem tots molt més.

I després hi ha, finalment, el tema del pla específic de l'habitatge. Quins problemes, també, en aquest moment, tenen els treballadors estrangers en la qüestió de l'habitatge? Jo em pregunto –i buscant també aquest mateix raonament que la senyora Rosa Bruguera ens ha expressat aquí, de buscar la igualtat entre tots els ciutadans–: els treballadors estrangers que volen comprar un pis tenen la informació adequada? Si el volen adquirir de promoció pública, tenen la informació adequada? Està en aquest moment la Generalitat, el Govern de la Generalitat, en condicions de poder dir quants treballadors estrangers en aquest moment han comprat o tenen un pis de promoció pública? Jo he fet aquesta pregunta i no se m'ha contestat ni se m'ha respost. I se m'ha dit que això és molt difícil perquè no se'ls demanen els papers de si són estrangers o no són estrangers. Bé, aleshores, si no sabem si realment la política de promoció pública d'habitatge val per als treballadors estrangers, és molt difícil de poder afirmar que estan en una plena igualtat amb els espanyols o amb els catalans; és molt difícil, això, de poder-ho establir.

En el tema del lloguer, tots sabem el que passa: hi han zones de la ciutat que els és molt difícil de poder accedir a un pis o a un habitatge en règim de lloguer. Per tant, aquí també nosaltres el que necessitem és donar-los la suficient informació i facilitat. I hem d'evitar també la concentració en determinades zones de les ciutats de Catalunya. Això ho hem de fer; i jo em pregunto: ho fem, realment, i estem evitant aquestes concentracions? Doncs, en aquest moment, jo tindria bastants dubtes que això sigui així. I si tenen els suficients diners per poder pagar la compra d'un pis, d'un habitatge, quan van a una entitat bancària a subscriure el crèdit hipotecari, el poden subscriure en les mateixes condicions en què el pot subscriure un català? També jo dubto que aquí la plena igualtat es pugui produir. I per tant, tots aquests temes, jo crec que ens els hem de plantejar d'una manera molt seriosa per intentar donar-los la millor solució.

Senyor president, senyores i senyors diputats, amb això acabo la meva exposició.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president; tot i que la complexitat del tema no és per fer-ho ràpid. A veure, d'entrada volia començar dient les coses que queden clares: el nostre Grup accepta l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè amplifica la proposta i perquè connecta clarament amb les recomanacions de l'Informe del Síndic de Greuges sobre el tema d'immigració.

No hi ha cap esmena al punt número 1... El punt número 2, tal com està redactat, connecta, ens sembla a nosaltres, amb una moció ja aprovada per aquest Parla-

ment via referència a la Moció de fa dos anys, en el sentit que..., i es diu: «garantir, si s'escau, amb el suport dels ens locals i de les ONG especialitzades...», evidentment, per trobar mecanismes que permetin, justament, salvar el que amb tota la raó diu la senyora Rosa Bruguera, que és que el Parlament de Catalunya no pot aprovar una cosa sobre il·legals. Sí i no; és a dir, hi ha hagut una moció que ens ha permès dir, sobre el tema de la generalització de l'assistència sanitària, que es pot trobar un mecanisme que permeti que una persona que ha estat reconeguda, per exemple, per un ens local pugui arribar a aquesta assistència sanitària, com, repeteixo, a la pràctica es va... Per tant, en aquest cas, i després de dubtar-ho molt, no acceptaríem l'esmena de Convergència i Unió, que limitaria el tema a l'assistència urgent.

Acceptem l'esmena de Convergència i Unió al punt número 3. Tornem a plantejar com a esmena tècnica la substitució de la paraula «beques» per la paraula «ajuts» al punt número 4.

Sí que recollim la proposta de no sotmetre a votació, de retirar el punt número 5, perquè ens sembla que hi ha aportacions importants en aquests moments del Síndic de Greuges, del Parlament Europeu, dels posicionaments dels grups, per poder plantejar el tema en un treball de moció conjunta posterior –conjunta o no conjunta–, en un treball que ens permeti veure com podem remoure el que són realment els problemes greus, reals, legals, governatius, que impedeixen tot el que són processos d'integració en el camí de la igualtat, tal com es deia l'altre dia en aquest Parlament, en aquest hemicle.

Pel que fa al punt número 6, proposaríem una transacció entre el punt número 6 de la Moció i l'esmena 3 de Convergència i Unió, signada, en tot cas, per la senyora Rosa Bruguera i per mi mateix, i que lliuraria al president del Parlament.

I pel que fa al número 7, m'agradaria..., m'hauria agradat que no s'hagués tractat d'una esmena de modificació, sinó d'addició. En tant que esmena d'addició, ens hauria semblat molt bé; és a dir, l'esmena d'addició diu: no, sis mesos és massa poc, un any, per conèixer la problemàtica; ja hi ha estudis, i força estudis, sobre aquesta problemàtica de l'habitatge en general i de l'habitatge per a immigrants en particular. Però, una vegada coneguda la problemàtica, creiem que sí que s'escau parlar d'un pla específic per mirar de paliar-ho. És curiós que aquests plans específics, que algú pot dir: «És que, per què per a un col·lectiu i per a l'altre no?»,..., senzillament, perquè tractem de garantir la igualtat en col·lectius que no estan en situació d'igualtat. Per tant, quan a vegades es diu que hi ha una discriminació positiva per a un determinat grup i això s'entén en altres qüestions, en aquest cas també. Però és que, sobretot, hi ha experiències de diferents comunitats autònomes de l'Estat espanyol que sí que han fet plans per tractar d'aconseguir que pugui ser possible un pla d'habitatge en el qual es puguin remoure dubtes que té molt sovint la gent, per exemple, perquè creu que un col·lectiu d'immigrants no serà solvent a l'hora de pagar un habitatge de lloguer.

Hi va haver una experiència important de la Comunitat de Madrid, que ja vam comentar, em penso, en aquesta cambra, que va permetre que un organisme col·lectiu, diguem-ne autònom, garantís justament la signatura de contractes perquè avalessin els contractes de lloguer que feien els treballadors estrangers extracomunitaris.

Per tant, i resumint, senyor president, el que sotmetríem a votació seria el punt número 1; el punt número 2, sense acceptar l'esmena de Convergència i Unió, és a dir, la redacció original; el punt número 3, acceptant l'esmena de Convergència i Unió; el punt número 4, substituint «beques» per «ajuts»; no sotmetríem a votació el punt número 5; el punt número 6 a partir de la transacció que ha estat lliurada, i el punt número 7 tal com ha estat presentada l'esmena, per tant, sense acceptar l'esmena de Convergència i Unió, i acceptant l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Penso que els termes de la votació han quedat prou ben clarificats per part del diputat presentant de la Moció. En tot cas, procedeix ara que el secretari primer doni lectura a la transaccional al punt número 6.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. A banda de l'esmena tècnica de substituir la paraula «beques» per la d'«ajuts» al punt 4, el text que a l'empara de l'article 135 el diputat senyor Riera desitja que sigui sotmès a votació, pel que fa al punt 6, diu: «Potenciar la cooperació amb les organitzacions d'immigrants a Catalunya, per tal de facilitar-ne les tasques socials i per tal d'ajudar a consolidar-les a fi que siguin cada dia, cada cop més representatives davant les diferents administracions», en el suposat cas que el Grup de Convergència i Unió no s'oposi a la tramitació, donat que la senyora Bruguera també ha signat l'escrit.

El president

Moltes gràcies. Abans de procedir a la votació, hi ha un grup que m'ha demanat votació separada dels punts 2 i 7. Algun altre grup demana votació separada? (*Pausa.*) Cap? Doncs, procediríem, d'acord amb el que acaba de dir, a la votació de la Moció amb les esmenes acceptades pel diputat senyor Ignasi Riera, votant en primer lloc els dos punts, 2 i 7, que n'ha demanat votació separada el Grup Popular.

Votem, per tant, els punts 2 i 7.

Iniciem la votació.

Els punts 2 i 7 han sigut refusats per 43 vots a favor, 47 en contra i 11 abstencions.

Procedirem ara a votar la resta dels punts de la Moció amb les esmenes acceptades.

Iniciem la votació.

La resta de la Moció ha sigut aprovada per 103 vots a favor, cap vot en contra i cap abstenció, la qual cosa significa la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i la recaptació de les taxes i els preus públics de la Generalitat

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i la recaptació de les taxes i els preus públics de la Generalitat, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar la Moció, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. En el debat motivat, senyores i senyors diputats, per la presentació de la nostra interpellació sobre la gestió i la recaptació de les taxes contemplades en la Llei 3/1991, del 24 de desembre, al nostre entendre van quedar paleses un seguit de qüestions. En primer lloc, que hi havia una mala gestió de la recaptació d'aquestes taxes; és a dir, estic parlant de les taxes que estan contemplades en aquesta Llei. Vaig argumentar –i el conseller no ho va rebatre– que ingressàvem menys l'any 95 que l'any 92, a pesar dels ingressos que s'havien produït d'aquestes amb les lleis dels pressupostos, i, alhora, que hi havia una gestió erràtica.

L'any 92, deia, hi havia 70 conceptes per què ingressàvem zero i l'any 96 n'hi havia 40, i junt amb això hi havia els departaments que tenien una evolució, sigui amb l'increment o amb la reducció d'aquests ingressos, del tot erràtica i del tot incompreensible. (*Remor de veus.*)

Junt amb aquesta qüestió de la mala gestió, que creiem que és oportú que la Sindicatura de Comptes faci una anàlisi i un balanç de com s'han gestionat totes aquestes taxes, hi havia un altre aspecte al nostre criteri molt important i força greu, que era el no-cobrament de determinades taxes. Vam dir –i afirmem– que no es van cobrar les taxes enològiques per l'exportació de vins de l'any 92 al 93; no es cobren les taxes dels espectacles i –segurament la situació més escandalosa– no es cobren les taxes d'inspecció i control sanitari dels escorxadors.

Ens vam trobar en una situació bastant inversemblant que un conseller, el conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, venia a justificar al Parlament de Catalunya per què no es complia una llei; és a dir, venia a justificar una illegalitat, ja que la Llei de taxes és força clara en els seus articles 8 i 9: «La modificació de les taxes tan sols es pot fer per llei i les excepcions tan sols es poden fer per llei».

Els arguments van ser dos: en primer lloc, les directives europees, amb la complexitat que això comportava a l'hora d'anar veient l'evolució sobre l'adequació de les taxes dels escorxadors i, en segon lloc, la qüestió de la competitivitat, oblidant en aquest cas la directi-

va europea, que tot Estat té un any per fer la transposició i que el Parlament de Catalunya té cada any una llei, un debat sobre la llei del pressupost on, evidentment, es poden incorporar aquelles modificacions que les directives europees recomanen.

I a l'hora de la competitivitat, insistim i creiem que vam demostrar, en el debat que vam fer amb el conseller, que els costos de les taxes són plenament assumibles, que nosaltres competim amb Holanda i França, no competim ni amb l'Aragó ni amb el País Valencià, i que evidentment estem parlant d'escorxadors preparats per a l'exportació. En definitiva, deixàvem d'ingressar per aquest concepte més..., hem deixat d'ingressar per aquest concepte més de 5.000 milions de pessetes en aquests anys.

A l'hora de presentar aquesta Moció hem tingut tres grans objectius polítics. El primer, que la Sindicatura de Comptes pugui fer aquesta valoració; és per això aquest encapçalament a què ens obliga el Reglament i també és per això que avui hem presentat una proposició no de llei signada amb altres grups per tal que la Sindicatura de Comptes pugui dur a terme aquest balanç de la gestió de les taxes.

Parlàvem que calia una nova Llei, no tan sols perquè aquest és un compromís de l'anterior Llei de preus que vam aprovar fa relativament poc, sinó fins i tot un segon compromís que sortia en el debat del mateix conseller.

I un segon punt de la Moció que presentàvem, al nostre entendre segurament el més important, el que expressa més la filosofia de fons en tot aquest debat sobre la qüestió de les taxes, era donar..., una redacció que diu que tan sols donem compliment al que diu el Reglament actual en el seu article 11, és a dir, a establir un model de liquidació per tal que es puguin cobrar aquestes taxes. Estem parlant de fer un imprès, de poder fer un imprès que pugui anar als escorxadors i a partir d'aquí es puguin cobrar les taxes.

I aquesta és la Moció que nosaltres hem presentat. Em referiré..., ja sé que això normalment es fa posteriorment, però em referiré a l'única esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió respecte a aquesta Moció, perquè crec que ve alimentada amb la filosofia de fons que hi ha hagut al llarg d'aquest debat sobre aquesta temàtica.

Se'ns planteja en l'esmena presentada una modificació del Reglament per tal que amb la nova Llei es realitzi el cobrament d'aquesta taxa. És a dir, se'ns demana la complicitat amb l'ajornament, amb la pròrroga del cobrament d'una taxa que està marcada per la Llei, quan nosaltres, tot el contrari, diem: «que s'executi la Llei i que s'executi el Reglament que el mateix Govern ha fet».

Nosaltres creiem que recolzar, seguir insistint, després de cinc anys d'aprovada la llei –perdó, de sis anys d'aprovada la Llei– i després de quatre anys d'aprovat el Reglament, seguir insistint en el no-cobrament d'aquesta taxa no tan sols és una qüestió illegal, sinó que és una greu irresponsabilitat.

Cal fer aquest imprès, cal posar aquesta taxa al seu cobrament, i si tenim una nova llei, evidentment hi haurà un nou reglament, però mentrestant aquesta és la que val i aquest és el Reglament que val.

Tan sols una dada: cada mes que passa deixem d'ingressar més de 100 milions de pessetes. Creiem que la Generalitat de Catalunya no s'ho pot permetre, creiem que això és una gestió molt deficitària d'aquelles qüestions que sí que ens pertoqueu, que és gestionar els ingressos que provenen de les taxes. I hi insisteixo –i amb això acabaria– que és una irresponsabilitat, és una illegalitat i demano que els grups d'aquesta cambra tinguin el suficient sentit de la responsabilitat per tal de donar compliment al que diu una llei aprovada en aquest Parlament, el que diu un reglament fet per aquest govern i a poder posar al cobrament una taxa i uns ingressos que, per altra banda, necessiten les finances de la Generalitat.

És per això que el nostre Grup Parlamentari ha presentat aquesta Moció amb aquests dos punts i ha anunciat ja que hem presentat també aquesta Proposició no de llei per tal que la Sindicatura de Comptes pugui fer aquest balanç i aquesta gestió.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentada una esmena pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el diputat senyor Guillot ha fet la defensa de la meua esmena, el rebuig i el posicionament en contra d'aquesta esmena i, per tant, jo l'ajudaré en la brevetat processal, atesa l'hora, i ho explicaré molt clar.

Senyor Guillot, no sé si és una illegalitat, no sé si..., bé, sí que ho sé, *dura lex, sed lex*, «dura és la llei, però és la llei», i vostès ens volen obligar a fer una bestiesa i nosaltres no la farem; millor dit, nosaltres, que donem suport a l'Executiu, al Govern de la Generalitat, els demanem que per racionalitat no... (*Veus de fons.*) És que la llei la canviarem, senyor Vilalta, la canviarem i, a més a més, aprovarem un punt de la Moció i no hem presentat una esmena que ens demanava la Conselleria que no fos durant aquest període de sessions, sinó durant el mes de maig, i abans d'acabar el mes de maig vostès tindran el projecte aquí perquè s'hi va comprometre de paraula en contestar-li el conseller Alavedra.

I, per tant, jo el que no faré ara és tomar a debatre amb vostè i tornar a reproduir la interpellació i la substanciació de la interpellació. I he de dir-li que la llei és dura i la llei s'ha d'aplicar caigui qui caigui, però que no l'aplica l'Aragó, no l'aplica el País Valencià i no l'aplica tot Europa –tot Europa. I nosaltres, que som europeus com els primers, no cometem la irracionalitat de fotre al carrer 11.000 ciutadans i ciutadanes de Catalunya que viuen d'aquest sector, concretament dels escorxadors, i que si els llocs que calculen no són els direc-

tes, sinó que, a més, són els indirectes, pugen fins a 27.000 llocs de treball.

I el Govern de la Generalitat, si tingués capacitat normativa –per això és tan important la capacitat normativa dins d'aquest 30% dels impostos cedits–, si pogués tenir capacitat normativa, seria aquest un cas claríssim, aquest, de canviar la Llei, que és el que farem, però ha de tenir capacitat normativa per modificar la taxa en aquest cas. I no s'ha pogut fer. (*Veus de fons.*)

I aquesta directiva comunitària, que entra en vigor l'any 96, ha entrat en vigor l'any 96, i que la transposició és l'1 de juliol, no ens obligarà, malgrat que la llei és dura i s'ha de complir, que per dos mesos, exactament per dos mesos, situem el contribuent en l'esquizofrènia d'aplicar unes taxes que resulta que deixaran d'aplicar-se al cap de dos mesos i seran totes unes altres. Perquè bestieses no en farem, perquè tant de bo poguéssim fer la llei a prova, perquè ens vam equivocar en posar..., i tots ens vam equivocar en aprovar aquesta taxa.

I al que no ens obligaran a nosaltres, senyores i senyors diputats, a allò que vostè, senyor Guillot, no ens obligarà és a fer la història del mercader de Venècia que rememorava Shakespeare, aquell que volia una lliura de carn, i quan la van anar a tallar li va dir: «No, una lliura de carn, però ni una gota de sang». La Llei s'ha d'aplicar en el seu esperit i jo, que sóc jurista i de l'ofici, li dic: «La llei..., *summum ius, dura lex, sed lex*, però *summum ius, summa iniuria*».

Per això nosaltres votarem, òbviament, la petició que fa vostè d'enviar-ho a la Sindicatura de Comptes per tal que examini la seva manifestació, que hi ha una recaptació erràtica i dolenta, que ho digui la Sindicatura de Comptes i, evidentment, no cal que passem a través de l'Executiu, som sobirans en aquesta cambra per demanar-ho. Votarem també el segon punt de la seva Moció i no votarem la immensa bestiesa i la irracionalitat del tercer punt de la seva Moció, que volíem fer més raonable a través d'una esmena que vostè ja s'ha afegit corrents a no acceptar. Per tant, donint-la per no presentada, nosaltres la votarem en contra, i demanar a la cambra que no cometí la irracionalitat de votar la bestiesa que vostè ens vol obligar a fer votar.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició dels seus respectius grups, aquells que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president; breument. Bé, el nostre Grup va seguir amb atenció tant la interpellació com l'explicació que el grup proponent, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, ha fet avui de la Moció que ha presentat. Bé, hi havia un catedràtic de dret financer que repetia en moltes ocasions que la taxa era una figura tributària –i ja no diguem els preus públics– que no ha acabat de trobar mai el seu encaix en el dret financer de l'Estat.

Si ja hi ha problemàtica, diguem, des de sempre, i no només a l'Estat espanyol, sinó en altres llocs, pel que fa a la configuració jurídica i tècnica de les taxes, doncs, resulta que a casa nostra, com en d'altres llocs, però a Catalunya, encara hi ha un altre problema afegit, que és el de l'aplicació, de posar a la pràctica, precisament, allò que marca la Llei de les taxes, que és que, en segons quines activitats administratives, bàsicament de policia o de control, doncs, no s'apliquen a l'hora de la veritat segons quines taxes.

Nosaltres coincidim en la valoració que fa el Grup d'Iniciativa que això, en principi, i com a plantejament general, doncs, no hauria de passar; és a dir, el primer principi que ha de prevaldre sobre qualsevol altre és el principi de legalitat, i que, per tant, si una llei marca que en segons quins fets imposables, doncs, s'ha d'aplicar una taxa, aquesta s'hauria d'aplicar sense cap mena de dubte. Això no és una qüestió d'ara, sinó que em sembla que, pràcticament, tots sabem que algunes taxes en concret feia bastant de temps que no s'aplicaven. Jo estic absolutament i el nostre Grup està absolutament, diguem, feliç que finalment el Govern, doncs, hagi decidit modificar la Llei de taxes, o una de les lleis de taxes de la Generalitat, pel que fa, precisament, a adaptar-la a la realitat actual; és a dir, probablement no sabem encara quin sentit tindrà aquesta Llei, però probablement vindrà en el sentit que en segons quins fets impositius no s'aplicaran taxes perquè es considera que la seva posada en pràctica pot ser perjudicial per a segons quins sectors o per a segons quines pràctiques.

Bé, un cop dit tot això i anant exactament pel que fa a la Moció, nosaltres votarem a favor tant de la introducció, podríem dir, com del primer punt, sense cap mena de dubte, i també del segon, malgrat reconèixer que hi han algunes qüestions, bàsicament pel que fa a la normativa europea, que també hi tenen aplicació en aquests moments i que, per tant, podria ser un contrasentit ordenar-ne ara l'aplicació real i, en canvi, que la normativa europea modifiqui, amb les possibilitats que té com a marc superior, la seva aplicació pel que fa, precisament, a la taxa que s'hauria d'aplicar en la inspecció i control sanitaris de les carns que arriben als escorxadors. Malgrat tot, i com que nosaltres seguim creient, fins que no es modifiqui la Llei, que el primer principi que ha de prevaldre, independentment d'algunes màximes de dret llatí, doncs, és el principi de la legalitat, nosaltres entenem que, fins que això no es modifiqui, l'aplicació real i efectiva de la Llei hauria de prevaldre sobre qualsevol altra qüestió.

Per tot això, senyor president, votarem a favor de tots els punts de la Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-nos davant de la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. El tema de les taxes és

evident que prové ja d'un temps enrere, la regulació inicial de la Llei 33, del 91; ara fa poc hem aprovat una llei de preus públics, on constava que el Govern, durant l'any 97, havia de trametre a aquest Parlament un projecte de llei reguladora de taxes i preus públics, i en la Llei de pressupostos de cada any, de fet, que és allà on es modifiquen aquestes taxes, des de l'any 93 s'han anat incrementant, aproximadament, fins al 96 un 12% aquestes taxes, i la gestió de recaptació de taxes, d'aquestes taxes recaptades aquests anys, és evident que es fa malament, és evident que la Generalitat no recapta adequadament el conjunt de taxes imposades. Per tant, doncs, s'està incomplint la Llei emesa des d'aquest mateix Parlament en aquests aspectes de recaptació, hi ha una mala gestió en els aspectes aquests de recaptació de taxes, i, per tant, és un element que caldria corregir, que caldria corregir sobretot en moments que se'ns està alludint a la necessitat d'estreñer el cinturó, a la necessitat de fer retalls pressupostaris, quan la Generalitat deixa de recaptar un tipus d'ingressos que són totalment legals de recaptar. Per tant, doncs, vagi per endavant la nostra posició favorable que això s'ha de canviar, i que el fet que la Sindicatura de Comptes pugui analitzar com s'ha portat aquesta gestió durant aquests últims anys és un fet positiu, perquè podem tenir un balanç, almenys tindrem un balanç clar de com s'ha fet això, que, francament, suposo que en sortirà un balanç negatiu.

Ara bé, la qüestió certa és que, quan entrem en el tema puntual del control sanitari del tema de la carn, aquí la qüestió es complica, perquè és cert que per un cantó la normativa estatal i comunitària incideix en el tema; el fet que en el tema de la sanitat i les carns fresques hi hagi una harmonització fiscal o regulació del sector, que és allà on s'insereix el servei de la taxa, fa ja unes certes disfuncions entre una història i l'altra. Això fa que a la pràctica hi hagi hagut un camp de desgovern, on cada país o cada Estat i, fins i tot, cada comunitat autònoma ho ha interpretat de la seva manera; per tant, doncs, hi ha una certa anarquia a l'hora de l'aplicació de les taxes en aquest àmbit. És cert, doncs, que, com es deia l'altre dia en la discussió, hi ha molts Estats que no ho apliquen –cas d'Alemanya, o cas d'Itàlia o Portugal, que no ho han aplicat mai–, i, per tant, doncs, això és un element que comparativament pot perjudicar en els casos de la pagesia o la ramaderia de Catalunya. L'altre element és a les comunitats autònomes espanyoles, a les comunitats autònomes de l'Estat espanyol, veïnes de Catalunya, que no ho apliquen; i no és només aquest fet: és a dir, la Unió de Pagesos s'ha queixat sistemàticament no només de la qüestió discriminatòria en relació amb l'aplicació de taxes, sinó fins i tot d'altres controls de tipus sanitari i mediambiental. Per tant, doncs, hi ha una competència deslleial dintre mateix del marc de l'Estat espanyol en moltes qüestions que afecten la ramaderia. Per tant, això és una constatació. Es deia també aquí que el Consell de Política Fiscal i Financera s'ha negat sistemàticament a entrar en el tema; és a dir, quan es vol, s'harmonitza, i quan no, doncs, es prescindeix de l'harmonització. I, finalment, el tema que també sortia, que és evident i és una realitat, que fins fa poc no s'ha solucionat, que és el tema de països tercers, exteriors a la Comunitat Europea, que

tampoc pagaven taxes, i, per tant, era també un altre element de competència deslleial.

Per tant, aquí tenim, senyores i senyors diputats, un dilema: tenim una llei que no es compleix –i això és il·lògic, que un govern que fa una llei, aprovada per un parlament, no la compleixi–, però, per altra, tenim que, si es fa complir en aquest camp concret, ens estem posant en una situació d'inferioritat en relació amb la competència deslleial d'altres sectors o altres territoris. Per tant, doncs, aquí la nostra opinió en aquest tema concret seria que s'ha de ser rigorós, «eurorigorós», sí, però «euroingenu», no. Per tant, la posició del nostre Grup serà votar a favor que en el pròleg, on es demana l'acció del síndic de Comptes, això, per descomptat, endavant; en el punt 1, on es demana, doncs, que es trameti immediatament al Parlament la revisió d'aquesta Llei i que, diguem-ne, es pugui adequar a la realitat, per descomptat, endavant; però anuncio l'abstenció en el segon punt.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, honorable senyor president. Senyor Guilot, li voldria anunciar al seu Grup Parlamentari que la seva Moció és, en part, acceptada, els seus arguments, pel Grup Popular; en el primer punt de la Moció i el segon punt de la Moció estem totalment d'acord.

Pel que fa referència al tercer punt de la Moció, li volem anunciar la nostra, en part, disconformitat. I voldria referir-me aquí al senyor Camps, que ens ha fet una especial explicació tècnica i jurídica, i amb tota amabilitat li voldria demanar que la pròxima vegada que ens parli en llatí, que ens ho tradueixi al català, que estem en normalització lingüística i seria interessant que ho poguéssim entendre en l'idioma nacional de Catalunya. No obstant això, li he de dir que, home, l'argument que posar al cobrament aquesta taxa seria il·lògic perquè hi ha una directiva comunitària que està vigent des del juny de l'any 96..., em sembla que el que valdria la pena és que féssim una revisió perquè aquelles lleis que no es consideren aplicables es modifiquin, i que això no sigui, en tot cas, una justificació perquè avui, doncs, aquest punt no pugui ser acceptable. No obstant això, com que aquesta directiva existeix i nosaltres som fidels a aquestes directives europees, el que li demanem al Govern de la Generalitat és que modifiqui el Reglament, i, mentrestant, la nostra posició en el tercer punt de la Moció d'Iniciativa per Catalunya serà l'abstenció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo crec que la interpellació de l'altra dia va posar de manifest un tema que més o menys coneixíem però segurament no havíem acabat d'encetar tots plegats, i en aquest sentit, la virtut del senyor Guilot i d'Iniciativa d'encetar el tema, l'hem de considerar tots plegats prou positiva.

La qüestió és que va quedar ben evident que la Generalitat no està cobrant totes les taxes que aprovem; totes les taxes que ha aprovat aquest Parlament en algun moment, en algun pressupost o en alguna Llei especial, va quedar, crec, evident que no s'estan cobrant. Per tant, el primer punt de l'informe..., el primer punt –perdó– de la Moció, que és un punt que després s'ha de referendar a partir d'una proposició no de llei, com és la d'encarregar l'informe a la Sindicatura de Comptes perquè ens avaluï, realment, quin és l'abast d'aquest problema, quin és l'abast d'aquest incompliment per part del Govern de les lleis –en aquest cas, d'una llei aprovada per aquest Parlament–, ens sembla totalment positiu i hi donem suport, igual que la resta de grups de la cambra, però també dient-los, al Grup del Govern, que serà un informe que per nosaltres serà relativament important no solament per avaluar la incidència econòmica del tema, sinó també per avaluar l'incompliment per part del Govern d'un conjunt de lleis. I això és greu, perquè sempre es diu que la primera obligació del Govern, la primera obligació d'un govern és complir la llei, i en aquest cas crec que es demostrarà que el Govern no compleix la Llei.

El segon aspecte, que és el primer punt de les instàncies al Govern –per dir-ho d'alguna manera–, és el que fa referència que el Govern presenti el Projecte de Llei, el nou Projecte de Llei de taxes, dintre d'aquest període de sessions. Això significa un avenç en relació amb el que al seu moment s'havia pactat, que era que es presentaria dintre l'any 1997; benvingut sigui l'avenç, cap problema, endavant, l'examinarem, però esperem que, diguem, sigui un projecte que es presenti amb totes les correccions, perquè, doncs, amb els projectes de llei de taxes sempre hem hagut d'anar després, una mica, retocant sobre la marxa, canviant, reformant, que sigui un projecte de llei que tingui tot el seu contingut degudament ordenat.

I el tercer punt, que és la segona de les instàncies, és el que és, una mica, el cavall de batalla que estem discutint tots plegats aquí. Estem davant d'un problema d'una taxa en concret, la taxa d'inspecció i control sanitaris de carns, que segur que no és l'única que la Generalitat ha deixat de cobrar, però sí que té una incidència especial. Es tracta d'una taxa aprovada al seu moment amb tota la normalitat i, des del punt de vista legislatiu, amb tots els ets i uts, podríem dir. Segurament es tracta també d'una taxa amb unes característiques especials, diríem, d'harmonització europea, com s'ha dit aquí, i en algun moment el Govern va veure que aquesta era una taxa que ens podria situar en condicions d'inferioritat en relació amb altres competidors, i ens sembla lògic que el Govern hagués efectuat aquesta anàlisi al seu moment. El que ja no és lògic és que a partir de constatar que aquesta és una taxa que s'havia

d'aplicar a Catalunya, però que no s'aplicava a l'Aragó o a València, o que no s'aplicava a Alemanya, o que no s'aplicava a Itàlia, a partir d'aquell moment, el Govern, unilateralment, sense cap tipus de comunicació a aquesta cambra, sense cap tipus d'element que ens permeti a tots plegats reflexionar sobre si la decisió del Govern és o no és oportuna, unilateralment decideix no aplicar la taxa i dóna instruccions a qui correspongui que aquesta taxa no s'ha d'aplicar. Escolti, l'únic que té capacitat –es va dir l'altre dia; tornem-ho a dir, encara que sigui ràpidament– per regular taxes és aquest Parlament, i l'únic que pot dir si una taxa es deixa de cobrar és aquest Parlament; per tant, el Govern, d'alguna manera, amb aquesta decisió ha usurpat funcions d'aquest Parlament. I, senyor Camps, no podem reclamar la capacitat normativa per a una cosa que tenim; per avaluar taxes, per regular taxes, per fer el que vulguem sobre les taxes, tenim tota la capacitat normativa del món, limitada per la normativa superior, limitada per les normatives europees, però vostè i jo hem estat ponents en diferents moments de lleis de taxes i, dintre d'aquest marc, hem fet el que hem considerat adient, evidentment, però tenim capacitat normativa per regular taxes en el sentit que s'entén..., des del punt de vista del dret fiscal, actualment. Per tant, teníem capacitat per fer-ho. Si el Govern creia que aquesta taxa no s'havia d'aplicar, una comunicació a aquest Parlament: «Escolti'm, aquesta taxa no es pot aplicar», una proposició de llei per deixar-la en suspens mentre mirem el que sigui..., qualsevol element que no hagués creat una situació d'indefensió. Perquè una llei aprovada que no s'aplica, el que produeix és una situació d'indefensió; indefensió a uns senyors que estan anant a un escorxador i que potser algun veterinari els ha cobrat la taxa, i és legal el que ha fet aquell veterinari, i aquells senyors no es poden queixar; en canvi, a un altre senyor del costat potser no la hi ha cobrat, perquè tenia instruccions de no cobrar-la-hi.

Per tant, s'ha creat una situació totalment irregular, i en això hi hem d'estar d'acord i hem de constatar-ho, i l'informe de la Sindicatura ho dirà. I, per tant, en aquest sentit, tindria tota la raó el senyor Guilot en plantejar de dir: «Escolti, deixem, tanquem aquesta situació, i anem a cobrar aquesta taxa.» Ara, també és cert que també entenem les raons econòmiques.

Entenem les raons econòmiques que no d'un mes, senyor Camps: només per entrar la llei, discutir-la, no sé què, ens plantarem a quatre o cinc mesos; vostè ho sap perfectament, això. Per tant, no és un problema d'un mes. Però també és cert que hi ha unes raons econòmiques determinades i que ara que el Govern ha fet una actuació que és totalment irregular –com he dit–, no per això nosaltres, segurament, hem d'entrar a dir: «Doncs, ara faci-ho bé, però amb això crearem una situació de falta de competitivitat d'un conjunt del sector important», que estic d'acord amb el que ha dit vostè, que afectaria un conjunt de persones important. Per tant, entenem que malgrat això, i malgrat aquesta situació, el Govern, entrar ara a cobrar aquesta taxa durant un període de temps..., que sí que seria un període de temps limitat, de cinc o sis mesos, que tindria uns recursos importants, que és cert, però que en qualsevol cas sig-

nificaria una distorsió en el sistema productiu que segurament no justificaria l'interès d'aquesta.

I per això nosaltres no podem votar-li la tercera part de la seva Moció, però deixant molt clar una cosa que des del punt de vista de la legalitat té tota raó. En tot cas, des del punt de vista de l'oportunitat, podríem discutir l'aplicació d'aquest tema, més si el Govern executa aquest compromís que ha portat a la cambra de presentar un nou projecte de llei. En aquell moment veurem... –no, no, i no ho poso en dubte–, en aquell moment veurem com es pensa regular aquesta taxa i podem discutir l'oportunitat d'aquesta.

Per tant, senyor president, nosaltres votarem el preàmbul o el primer punt i la primera de les instàncies al Govern, i ens abstindrem en la segona.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Guilot i Miravet demana per parlar.*) Per pronunciar-se sobre les esmenes ja ho ha fet, però em demana la paraula... Per un temps màxim de cinc minuts, la té.

El Sr. Guilot i Miravet

No, no, no els esgotaré, senyor president, però m'agradaria contestar al senyor Camps. Per molt cridar, un no... (*Veus de fons.*) Per contradiccions, i ho faré en trenta segons. Un, per molt cridar, no és que tingui més arguments; i els arguments, si cal, es donen quan es fa la llei o, quan vénen aquí, expliquen per què, aquesta Llei, cal variar-la, no per justificar-se perquè la incompleixen.

I, en segon lloc, dir una cosa: no és cert que el cobrament d'aquesta taxa ens faci perdre competitivitat; el cobrament d'aquesta taxa l'únic que representa és un estalvi, un major benefici per als industrials. I això és el que en aquests moments està fent aquest Govern. I la bestiesa que nosaltres plantejem és aprovar una cosa que vostès han escrit, que és l'article 11 d'un reglament que ha fet aquest Govern. Aquesta és la bestiesa que nosaltres plantejem que es voti en aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Senyor Camps, per contradiccions, vinga, mig minut.

El Sr. Camps i Rovira

Absolutament d'acord, senyor Guilot, que no per cridar es té més raó, i, per tant, procuraré moderar el to de la meua veu, encara que m'és difícil amb un micro a la mà.

Escolti'm, la diferència és que..., la bestiesa seria que per dos mesos o per cinc mesos es situés a un sector..., i vostè ho sap perfectament, i els diputats pagesos o ramaders del seu Grup, o diputades pageses o ramaderes del seu Grup, li han d'haver explicat –com m'ho

han explicat a mi— que estan en perill aquests llocs de treball i que les trampetes europees —ha dit una frase, el senyor Oleart, molt..., crec que era el senyor Oleart—, «euroinnocents», de cap manera. Les trampetes europees, nosaltres ens les hem d'empassar —ho ha dit l'Huguet; retiro, doncs, la paternitat..., en aquest cas, del senyor Huguet. Per tant, jo no he defensat en absolut..., no sóc ningú per dir què ha de fer l'Executiu. Dic que em felicito que l'error que vaig cometre jo com a ponent —i n'assumeixo com a mínim aquesta responsabilitat, i la que vaig fer cometre al meu Grup Parlamentari— de votar una taxa que és superior, la taxa, al cost del servei i que situa amb una total manca de competitivitat un sector tan important..., ara, la rectificació que vostè demana, i té segurament raó... —per això li deia allò del *summum ius, summa iniuria*: «la més gran justícia a vegades provoca la més gran, terrible, injustícia»—, per això volia evitar-ho: la Llei s'ha d'aplicar, però també amb sentit comú. I jo demanava a la cambra..., i en aquest cas situava en el límit de la bestiesa —que retiro aquesta paraula— el fet d'aplicar una llei per dos mesos.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, procedirem a la votació. De les intervencions que s'han produït, ja penso que és clara la votació en dues parts d'aquesta Moció: el preàmbul de la Moció i el punt primer, d'una part, i el punt segon, separatament. És així? (*Pausa.*) El preàmbul i punt primer, conjuntament, i el punt segon, després, separatament. D'acord? (*Pausa.*)

Procedim, doncs, ara a votar el preàmbul i el punt primer de la Moció.

Iniciem la votació.

El preàmbul i el punt primer han sigut aprovats per 94 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar el punt segon de la Moció.

S'inicia la votació.

Aquest punt de la Moció ha sigut refusat per 12 vots a favor, 47 en contra i 35 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 12/1993, del 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 12/1993, del 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Gil. (*Remor de veus.*)

El Sr. Gil i Agné

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, intentant també agilitar aquest plenari...

El president

Guardin silenci, per favor.

El Sr. Gil i Agné

...intentaré centrar-me en els punts... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Guardin silenci!

El Sr. Gil i Agné

Gràcies, senyor president.

...que penso que són més importants.

Al passat plenari, a l'inici de la meua intervenció en nom del Grup Socialista, vaig emprar una bona part del meu temps a ressaltar la necessitat i al mateix temps la urgència que les terres de l'Ebre, és a dir, les comarques del Montsià, Baix Ebre, Terra Alta i Ribera d'Ebre, poguessin disposar d'un organisme de debat i de reflexió amb capacitat de proposar al Govern de la Generalitat tota una sèrie d'actuacions territorials conjuntes que, en portar-se a terme, unes donessin sortida a vells problemes estructurals i altres marquessin la pauta als reptes de tot tipus que a les portes de l'any 2000 tenim plantejats la gent d'aquelles terres. Vaig fer també referència històrica al Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre, que l'anterior president de la Generalitat, el senyor Josep Tarradellas, va tenir a bé de constituir a les acaballes dels anys setanta, en reconeixement al fet diferencial indiscutible d'unes terres que no per estar situades a l'extrem sud del Principat són menys catalanes que qualsevol altra terra catalana. I, com no?, recordo que vaig valorar molt positivament el posicionament polític de tots els grups polítics d'aquesta cambra parlamentària quan per unanimitat es va votar la Llei 12, del 4 de novembre del 93, que dotava altra vegada les comarques de l'Ebre d'un organisme territorial tan important com és avui dia l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, l'objectiu principal del qual és —com tots vostès saben molt bé— el desenvolupament integral d'aquestes comarques.

De fet, l'Institut ja ha elaborat —i em plau reconèixer-ho així— una sèrie de treballs territorials importants. N'esmento alguns: *Diagnosi de les comarques de l'Ebre*, Pla de desenvolupament per a l'equilibri del delta, la *Guia turística virtual de les comarques de l'Ebre*, Programa Leader II, tema de navegabilitat del riu Ebre, i un treball molt important que s'està fent, que és el Pla parcial de les terres de l'Ebre i que pensem que pot obrir expectatives socioeconòmiques importants per a aquelles terres.

Però caldria, al meu entendre, fer una ràpida lectura per a millor comprendre el moment actual d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació del passat plenari. El novembre del 1993 va tenir lloc la creació de l'Institut,

i calia dotar-lo al més aviat possible d'un reglament per al seu bon funcionament i règim intern. I és el Consell Rector que amb data 3 de novembre de 1994 aprova el Reglament de règim interior, donant així compliment a la disposició final primera de la Llei 12/93, del 4 de novembre. Ara bé, tant la Llei de creació de l'Institut com el posterior decret d'aprovació del Reglament presentaven unes mancances que ben aviat es van fer palpables i visibles. Aquestes mancances ja es van solucionar en gran part amb la Llei 4/96, del 2 d'abril, que reformava l'anterior Llei, de novembre del 93, i de passada també el Reglament, de desembre del 94. I com se va solucionar? Amb la creació de la figura del vicepresident i amb la incorporació al Consell Rector de tots els partits polítics amb representació parlamentària en aquell moment. Aquestes dos incorporacions van ser bàsiques perquè, jo diria, la confiança renaixés en les persones que, representant els partits polítics o les terres d'allí baix en general, doncs, formaven part del Consell Rector i del mateix Institut.

Però, de totes maneres, la mateixa pràctica quotidiana de l'Institut és la que evidencia encara dos mancances molt importants: primera, reglamentar les funcions i règim de sessions de la permanent del Consell Rector; segona, promoure la creació i el funcionament de les comissions o grups de treballs sectorials. Si repassem el Reglament, veurem que l'article setè diu: «El Ple del Consell Rector es reuneix ordinàriament dues vegades l'any.» És del tot evident que un òrgan tan important i decisiu dins de l'Institut com és el Consell Rector o ha de ser el Consell Rector difícilment pot portar a terme un bon treball territorial en dues o, si es vol, tres o quatre reunions plenàries l'any; és del tot impossible, es miri d'on es miri. Per això ja es va donar un pas important quan es va crear la figura del vicepresident, possibilitant així una major presència del president a l'Institut, en poder delegar les seves funcions en aquest mateix vicepresident. De fet, l'aplicació d'aquestes modificacions va fer que l'Institut ja comencés a funcionar d'una altra forma i que, d'alguna manera, no fos una altra cosa que el reconeixement d'allò que funciona d'una forma ordinària en qualsevol organisme públic o privat mínimament nombrós i amb força responsabilitat.

Illustres diputades i diputats, fixin-se vostès que encara estic parlant únicament de reajustar el cotxe, de l'Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre; no estic parlant dels viatges que pot fer, sinó simplement que totes les peces formin un bon automòbil perquè es pugui desplaçar després. Però cal, si volem realment que funcioni, una permanent que no sigui ni voluntarista ni espontània com tenim fins ara; ben al contrari: els seus membres han de saber, han de tenir plena consciència de la seua representativitat institucional i que quan es reuneixin ho facin com a òrgan importantíssim de l'Institut, gaudint d'àmplies facultats en la seva actuació i gestió.

Quant a l'altre punt de la Moció, «promoure la creació i el funcionament de les comissions de treball sectorial per tal d'avançar i aprofundir en les diferents temàtiques del territori», jo diria que obeeix a un esquema elemental de treball, i més quan l'objectiu a aconseguir

és el desenvolupament integral de les comarques de l'Ebre. És a dir, cal donar un impuls per aconseguir l'optimització de tots els recursos d'aquestes comarques: indústries, serveis, turisme, xarxa viària, protecció i conservació del medi, la navegabilitat del riu, regadius de la Terra Alta, el canal Xerta - riu Sénia, etcètera. Perquè això realment funcioni, necessàriament cal treballar també per sectors, i cal fer-ho comptant amb els professionals del sector que faci falta. Els tenim allà baix, i podem comptar amb ells. I, quan la gent veu que se'ls té en compte i que les seves aportacions són escoltades i valorades, l'aportació col·lectiva humana d'un territori pot ser imprevisible, en el millor sentit de la paraula.

Hi han dos grups que han presentat esmenes a aquesta Moció: ha estat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, amb una esmena de modificació que és perfectament assumible per aquest proponent, i després ha estat el Grup de Convergència i Unió, que presenta una esmena de substitució al punt primer i que també entenc que és perfectament assumible. De tal manera que nos hem reunit els tres grups —els esmenants i el proponent—, i veient la total coincidència en el tema que nos ocupa, hem gestat una transaccional que tot seguit jo donaré al president d'aquí, de la cambra, i que recull el sentiment dels tres grups; però després hem consultat els altres diferents grups i, havent-hi una total coincidència també, perquè coneixen bé la problemàtica d'aquest organisme, el que passa és que no ho han pogut signar perquè com que no hi havien presentat esmenes, doncs, la reglamentació així ho diu. Per tant, a mi em cap la satisfacció i valoro enormement, com a molt positiu, el posicionament dels diferents grups que suposo que a continuació ara faran, i estic més que segur que a partir dels acords d'avui, l'Institut del Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre avançarà en l'elaboració de propostes que, a la vegada, el Consell Executiu caldrà que tingui present i que porti a terme perquè la gent de les terres de l'Ebre vegi que aquest organisme té un sentit important per a aquelles terres i per a la seua gent.

Moltes gràcies, senyor president, i il·lustres diputades i diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari comparteix pràcticament la totalitat de la intervenció i les preocupacions del senyor Mariano Gil —a part de diputat, alcalde de Roquetes, i, per tant, un home coneixedor i que viu al bell mig de les comarques o de les terres de l'Ebre—, i compartim la inquietud manifestada, tant en la interpellació com en la Moció subsegüent, que l'instrument de què ens vam dotar ara fa tres anys i mig, aproximadament, de cara a promoure el desenvolupament de les terres de l'Ebre, aquest Institut sigui realment un instrument que funcioni, que sigui actiu i, en definitiva, que sigui útil

per al territori. Crec que és això el que es desprèn de la seua intervenció i hi estem plenament d'acord.

Vull creure que la unanimitat que presumiblement traurem aquí permetrà tirar endavant. Lo que sí que he de fer és una sèrie de reflexions respecte al que costa tirar endavant aquest instrument. És a dir, creat el desembre, és a dir, formalment, s'aprova el novembre del 93, però es crea a mitjan desembre del 93, és a dir, fa gairebé tres anys i mig. I l'Institut, jo diria, allò..., fent una avaluació grosso modo del que fa, que està potser a un 15, un 20% de les potencialitats del que podria fer.

Hi han grans temes en los que l'Institut de Desenvolupament s'hauria de pronunciar i aquesta estructura operativa actual d'un consell rector cada sis mesos no ho permet. Temes com el futur del canal Xerta - riu Sénia, temes com el del regadiu de la zona oriental de la Terra Alta, temes com el futur de l'estació central de Renfe, actualment a l'Aldea, i que en un futur pròxim -pròxim vol dir dintre de menys d'un mes- potser veurà passar els trens nous, els Euromed, sense que s'aturin en totes les comarques o en totes les terres de l'Ebre, passaran directament des de Tarragona fins a Castelló, en una central de mercaderies hipotètica en aquesta estació que entenem que seria fonamental, però que hauria d'estar lligada amb aquesta parada obligatòria, si no de tots, d'una bona part d'aquests trens ràpids. Temes com el port comercial dels Alfacs, com la mateixa implantació d'estudis universitaris en aquelles comarques, com el model i l'estratègia del desenvolupament turístic d'aquelles comarques, lligant, per una banda, aquest projecte de navegabilitat que va tirant endavant «a tranques i barranques» i el model de futur, sobretot de caràcter ecoturístic o de turisme de muntanya, que tenen aquells territoris en dos futurs parcs naturals. Dic dos: un ja és real, que és el parc del delta de l'Ebre, i l'altre, el parc dels Ports, del massís dels Ports. En definitiva, tots aquests temes són temes que defineixen o definiran l'estratègia positiva o negativa que condicionarà el futur de les nostres comarques, de les terres de l'Ebre, i que l'Institut, de cara a això, no ha de ser l'obstacle sinó que ha de ser el motor que defineixi com i de quina manera s'han d'enfocar totes aquestes qüestions.

A mi em va preocupar la intervenció del president de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre -cal dir que el conseller de Política Territorial, al mateix temps, n'és el president-, perquè manifesta una escassa sensibilitat i fins i tot, diria, un desconeixement de quina és la realitat del territori. Va confondre, lamentablement, el Pla de desenvolupament equilibrat del delta de l'Ebre amb lo Pla de desenvolupament equilibrat de les comarques de l'Ebre. Potser perquè el va traïr el subconscient en el sentit que en aquest Pla de desenvolupament equilibrat del delta de l'Ebre hi inclou municipis tan poc deltaics com la Sénia, que està a 365 metres sobre el nivell del mar i que està configurat com a delta en aquest Pla equilibrat, i el Perelló, que suposo que algú hi ha passat per la vora ensembla que està per damunt dels 150 o 180 metres sobre el nivell del mar i té molt poc de delta, el Perelló.

També va plantejar que no cal més personal perquè més personal li restaria eficàcia perquè duplicaria les funcions, volent dir que és un instrument únicament de fer estudis i de fer elucubracions mentals, quan la mateixa Llei diu que l'Institut és un instrument que pot, a part d'elaborar i avaluar propostes, també impulsar-les i executar-les -o executar-les. Per tant, pot executar plans sectorials o plans globals de desenvolupament de les comarques de l'Ebre.

Per tant, entenem que aquest instrument encara està a les beceroles, que ha de tirar molt endavant, que la Comissió permanent de facto existeix, de facto, perquè va ser un acord entre els representants territorials del Consell Rector i que no li va quedar més remei que acceptar-la, al conseller, la seva existència, però que segueix sent una existència regular, que no va voler aprovar formalment a l'últim Consell Rector del passat mes d'abril i que, en definitiva, creiem oportuna aquesta proposta perquè si d'aquí surt ja el compromís parlamentari de tirar endavant aquesta comissió o aquesta permanent del Consell Rector, oficialitzarem lo que ja és una realitat, que es reuneix, com a mínim, una vegada el mes i que està treballant sobre diversos temes -com hem dit- irregularment.

Però creiem important, i per això li hem plantejat també l'esmena, que han de promoure la creació, i no sols la creació sinó el funcionament, de grups de treball en els quals han de participar membres del Consell Rector i del Consell Assessor, entre d'altres coses perquè hi ha una sèrie de gent que titularment formen part del Consell Assessor però que jo crec que, com a mínim, si tenen una mica de memòria -dic, memòria- s'adonaran que són absolutament inútils. En tres anys i mig ningú ha fet res de profit en aquest Consell Assessor, lamentablement per als membres, perquè no se'ls ha dotat de la mínima possibilitat de participar, d'operar, d'opinar en cap grup de treball. Per això creiem que, junt amb la permanent, cal tindre aquests grups de treball i cal donar una utilitat a aquestes persones que, amb tota la seva illusió, la seva voluntat i amb lo seu sentit de responsabilitat de col·laborar per al futur de les terres de l'Ebre, participen en un consell assessor que, fins ara, ni ha assessorat ni ha servit absolutament per a res.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, novament les terres de l'Ebre participen en el debat parlamentari d'aquesta cambra. En aquesta ocasió, per parlar de l'aplicació i desenvolupament de la Llei 12/93 de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

Avui, després de tres anys i mig de la seva creació, com a únic organisme que aglutina les quatre comarques de l'Ebre i que promou el seu desenvolupament integral, en podem fer un balanç força positiu, tant pel que fa al

seu funcionament com pel que fa a la consecució dels objectius que li són propis.

Aquesta valoració, feta per boca del diputat que els parla, podria resultar partidista, només interessada a valorar positivament l'acció de Govern de la Generalitat, és a dir, del Govern de Convergència i Unió a les terres de l'Ebre, a través de l'actuació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, organisme autònom –com sabem– que depèn d'aquest Govern. No obstant això, crec que no és així, perquè aquesta valoració sincerament crec que queda objectivada després d'escoltar les diferents afirmacions i consideracions, especialment per part del diputat del Grup Socialista promotor d'aquesta iniciativa parlamentària.

De fet, el passat Ple, en substanciar-se la interpellació que donaria pas a la present Moció, el diputat senyor Marià Gil, després de fer una reflexió històrica del funcionament d'aquest Institut, tot i plantejar algunes crítiques i mancances, no va escatimar esforços, també al moment de referir-s'hi, a fer elogis del seu funcionament en molts aspectes, i també, va posar de manifest com a les terres de l'Ebre, avui, hi ha una molt alta illusió, molta illusió i esperança dipositades en aquest Institut. I avui mateix en feia el repàs d'alguna de les feines que ha dut a terme aquest institut.

No obstant això, estem novament davant de la visió del got mig ple, del got mig buit, i, efectivament, el senyor Gimeno, s'ha esforçat a explicar aquella part del got que estava buida. Efectivament, hi ha una part del got que encara està buida. Però, sincerament, senyores diputades i senyors diputats, crec que podem dir avui que l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, després de tres anys i mig de la seua creació, pràcticament dos anys i mig de funcionament una mica seriós, podem dir que està consolidant el seu paper i, entre tots, anem dimensionant i orientant el seu funcionament i la seva activitat de cara a aconseguir els màxims objectius per als quals fou creat.

De fet, avui mateix, en la Moció presentada pel Grup Socialista i en les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds o la de Convergència i Unió mateixa, de fet, l'únic que es planteja és reglamentar alguns aspectes del seu funcionament. I, per tant, únicament i exclusivament, després d'aquest debat, després d'aquests dos anys i mig de funcionament –tres i mig de la seua creació–, el que es planteja en aquest Parlament és, simplement, demanar la reglamentació d'uns organismes, uns òrgans complementaris que, per una altra part, els diputats que són o membres del Consell Rector o són d'aquell territori coneixen perfectament que en aquells moments el mateix Institut està redactant la modificació del Reglament de règim intern, i que ja preveu, precisament, incloure aquests aspectes que avui, amb la Moció, demanem.

Per tant, podríem dir que aquesta Moció, sincerament potser no hauria sigut necessària, perquè el que es demana –ho torno a dir– està en aquests moments a punt de ser presentat al mateix Consell Rector.

No obstant això, i per mantenir dintre del possible la unitat en el si de l'Institut i la unitat d'acció en el procés de desenvolupament de les comarques de l'Ebre

que crec que estem duent a terme tots els grups polítics amb representació en aquest Parlament, hem presentat una esmena que es transforma, per voluntat de les tres parts o dels tres grups –el grup proponent i els dos grups esmenants–, en una esmena transaccional que penso que donarà satisfacció a les peticions de millora i adequació del funcionament d'aquest organisme. És a dir que crec que donem un pas més per anar vestint, per anar dotant, per anar fent funcionar aquest organisme del qual ens vam dotar de la millor manera possible.

Per tot això, senyores i senyors diputats, demano el vot favorable de la resta de grups que no han presentat esmena a la Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no hi han presentat esmenes. Pel Grup Mixt i des de l'escó, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Vam seguir amb molta atenció la interpellació substanciada pel senyor Marià Gil i el debat que va menar amb el conseller de Política Territorial. De fet, al marge de consideracions històriques i d'altres de generals, el diputat interpellant, analitzant l'actuació de l'Institut des que va ser aprovat per Llei de 4 de novembre del 93, va reclamar, i reclama en la present Moció, la regulació d'un organisme, la comissió permanent del Consell Rector, que de fet, no està previst ni en la Llei inicial, ni en el Reglament que la va desenvolupar, del 23 de desembre del 94, ni en la reforma de la Llei del 2 d'abril del 96. Fins ara, els únics òrgans que estan regulats per la normativa esmentada són el Consell Rector, el president, i el director.

L'article 5, que va ser reformat, parla dels membres del Consell Rector que són el president, el vicepresident –figura que no s'havia previst en la llei inicial–, el director, vuit representants designats per l'Administració de la Generalitat i altres vuit en representació de les administracions locals de les quatre comarques de l'Ebre. En cap cas es parla d'una permanent d'aquest Consell Rector que, per tant, abans de reglamentar caldria regular. I si de facto aquesta permanent va funcionant, nosaltres veuríem bé la seva regulació formal per tal que els acords que es poguessin prendre tinguessin eficàcia legal.

L'altra qüestió que reclama l'interpellant –això és, instar el Consell Executiu a la promoció i el funcionament de les comissions de treball sectorial per tal d'avançar i aprofundir en les diferents temàtiques del territori–, crec que es contradiu amb la mateixa autonomia que té l'Institut. L'article 6 de la Llei de creació –article que no va ser reformat i que regula les funcions del Consell Rector– assenyala en el seu apartat primer la planificació general de l'activitat de l'Institut. Aquesta redacció permet clarament la reclamació que fa el diputat interpellant. El Consell Rector pot, per les atribucions que per llei té conferides, promoure la creació i el funcionament de les comissions de treball sectorial per

tal d'avançar i aprofundir en les diferents temàtiques del territori. Per tant, que ara aquest Parlament instés el Consell Executiu a fer una cosa que pertoca i competeix a l'Institut, no faria altra cosa que pertorbar la seva autonomia i, per tant, entenent que aquesta petició –de tot punt lògica, d'altra banda– pertoca fer-la en una reunió formal del Consell Rector. Entenem, de tota manera, que el que pretén aquest punt de la Moció és donar un impuls a aquestes sectorials, i en aquest sentit hi estem a favor, i en aquest sentit els la votarem favorablement.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre ha aparegut sovint, els darrers anys, en els debats parlamentaris. Des que es va crear, el novembre del 93 –efectivament, però, des del mes de desembre, tal com ha remarcat abans el representant d'Iniciativa - Els Verds–, se'n va tornar a parlar al cap de poc temps per reformar-ne els estatuts, i finalment se n'ha parlat, d'ençà de la seva creació, en tots els debats de pressupostos de la Generalitat, que de fet incloïen els pressupostos de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre que s'han fet d'aleshores ençà.

El diputat Mariano Gil, en la seva exposició del darrer Ple, va fer referència a alguns aspectes històrics prou interessants i que van ajudar a centrar la qüestió, però segurament la part més important de la seva intervenció va ser quan, d'alguna manera, va denunciar que l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre havia nascut raquític en organització, pobre en recursos i escàs en personal. I aquesta reflexió que feia el diputat, dura però certa, és, de moment, el que hi ha. La resta, declaracions d'intencions, manifestacions de bona voluntat i poca cosa més.

Ja fa uns quants anys que donem tombs sobre el mateix tema. Ara, tornem a parlar del tema i, fins i tot, votarem una moció que, després dels consensos de rigor, serà aprovada, segurament, per unanimitat. No serem pas nosaltres qui ens hi oposarem, però ens permetem manifestar el nostre escepticisme al respecte, perquè, de fet, des de la seva creació, l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre ha estat això, una constant declaració de bones intencions i poca cosa més. Confiam que a partir d'ara canviïn les tornes i realment l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre sigui una eina útil per al desenvolupament de les comarques més meridionals del Principat de Catalunya i per al reequilibri del nostre país.

És evident que, d'eines, n'hi ha, i si ara no s'usen ja no hi ha excusa. No cal dir que estàvem d'acord amb la Moció, les esmenes presentades i, lògicament, amb la transaccional que finalment s'ha consensuat. Donarem, doncs, el nostre suport amb la reserva lògica del desen-

cís que fins ara ha provocat a la pràctica l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, però amb l'esperança, també, que ja ha arribat l'hora de canviar les dinàmiques seguides fins al moment. Les terres de l'Ebre agrairan aquest canvi de plantejament, i si és efectiu, donarem, a més, tots plegats, una sensació d'utilitat que, de vegades, encara és massa llunyana d'una població més escèptica que activa i a la qual no podem tornar a defraudar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, jo hauria de dir que no faré una menció de la importància que té l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, perquè ho ha fet molt bé el diputat senyor Mariano Gil, i d'una manera jo penso que molt detallada i molt eloqüent. I tampoc faré menció, doncs, de tota la problemàtica que existeix en les terres de l'Ebre i que l'Institut per al Desenvolupament de les terres de l'Ebre podia aportar, perquè, sens dubte, el senyor Víctor Gimeno ha exposat totes les tesis de problemàtica que tenen les terres de l'Ebre.

Jo, en el que sí que em basaré, concretament, és en aquesta Moció que presenta el diputat senyor Mariano Gil, i possiblement –possiblement–, si aquesta interpellació que ell va tenir el dia 7 de maig l'hagués fet després de l'11 del IV, possiblement no l'hauria fet, perquè després de la reunió del Consell Rector del dia 11 d'abril, la situació obre un camí que és un camí que ve a recollir la Moció que avui es presenta aquí. Per tant, el que sí que s'ha de deixar clar és si hi ha un esforç per part de les persones que formen l'Institut, que estan representades en l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. I no em refereixo, concretament, al seu president, quan abans algun diputat ha fet una menció especial al president de l'Institut, sinó que jo em referiré al conjunt de les persones que el formen, i que tenen una preocupació, també, perquè es pugui portar a terme aquest Reglament que es basa concretament en les mocions, en els dos punts que aquestes mocions porten, que és la creació de la comissió permanent, i la possibilitat de crear grups de treball.

En la reunió del dia 10 de gener del 97, el Consell Rector, va existir la proposta d'incloure en el Pla d'activitats de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre l'adaptació del Reglament de règim intern de la Llei de modificació, adaptant-se les mesures necessàries i fer-ne un estudi des d'un punt de vista jurídic. Aquest és un primer pas que es fa a partir del gener del 97. Sobre la base d'aquesta proposta i a la manifestació del president de l'Institut, s'encarrega a l'assessoria jurídica del Departament de Política Territorial i Obres Públiques la realització d'aquest estudi, i es va sol·licitar un informe, i com a conclusió d'aquest informe jurídic, tenim dos aspectes a considerar: el primer, que aquest informe jurídic demana –diu– «la de-

3200

rogació automàtica del contingut dels articles contraris o no ajustats a la nova Llei, fa innecessària l'adaptació del Reglament a la Llei 4/1996, fonamentat en l'article 9.3 de la Constitució, el qual estableix com a principi de jerarquia normativa, en virtut de la qual queda superditat el contingut de la Llei». Però el segon apartat d'aquest dictamen jurídic, d'aquest informe jurídic, diu: «Ara bé, la mateixa assessoria jurídica conclou també en l'informe que, en base a un principi de seguretat jurídica i coherència del sistema, es pot admetre la possibilitat de modificar els articles del Decret per tal d'adaptar-los a les noves disposicions de la Llei 4/1996. I en base a aquest darrer punt, l'assessoria jurídica del Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha elaborat un projecte de decret que pot ser el punt de partida per tal que els membres del Consell Rector puguin estudiar-lo, donat que, d'acord amb l'article cinquè del Decret 364, del 1994, d'aprovació del Reglament de règim interior, correspon a aquest òrgan de govern l'aprovació i la modificació del Reglament vigent.»

Ara bé, l'adequació, feta per l'assessoria jurídica, del Reglament, obeeix únicament a la Llei de modificació, tal com es va acordar. Aleshores, els membres de la Comissió permanent sol·liciten la regulació del funcionament d'aquesta Comissió, incorporant uns punts que són realment nous. I aquests punts, que són realment nous, són els que recull la Moció que es presenta, que és la creació de la Comissió permanent i la possibilitat de crear els grups de treball. I d'aquesta proposta, tot i que els membres de la Comissió n'eren coneixedors, la resta dels membres del Consell Rector no ho eren, i per tant, al que es va procedir és a proposar, en la reunió del Consell Rector del dia 11 d'abril del 97 –per això dic que, si aquesta interpellació s'hagués plantejat després, possiblement no s'hauria fet, perquè ja es recollia en aquestes mocions–, que l'assessoria estudiés de nou aquesta adaptació, la informés i la redactés per a una nova reunió que, més o menys, per la informació que tinc, seria a finals de juny o primers de juliol, per aprovar aquesta Moció.

I amb això, el Grup Parlamentari Popular no vol dir més que, aquest esforç que estan fent les persones que estan a l'Institut, és un esforç també que ha de venir recolzat d'alguna manera –per això hi donarem el nostre vot afirmatiu– en la Moció presentada pel Grup Socialista o en l'esmena que ha acceptat el proponent, l'esmena que els dos grups que havien presentat les esmenes han pogut fer.

Per tant, nosaltres hi donarem el vot afirmatiu, però ho torno a dir: el vot afirmatiu, perquè recolzi d'alguna manera l'acció que ja des de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre s'està fent.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre l'esmena, tot i que ja ho ha fet en la intervenció, em demana la paraula –la té– el diputat senyor Marià Gil.

El Sr. Gil i Agné

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i diputats, breument, penso que estic obligat a manifestar, jo diria, la meua satisfacció en nom del Grup Socialista per aquest consens dels diferents grups polítics, perquè, encara que sortosament en aquesta cambra estic observant que de vegades hi ha unanimitat i consens polític, no vol dir que sigui fàcil; cada grup polític sap, de vegades, al que ha de renunciar o el que ha d'aportar.

I després, també he escoltat amb molta, molta atenció les diferents intervencions, i penso –i no amb l'ànim de donar raó o aconseguir les diferents parts–, penso que tots tenen una part de raó en el que han dit. Els que, com el senyor Víctor Gimeno, gran coneixedor –perquè és membre del Consell Rector de l'Institut– de com funciona i de les mancances que hi ha, i després, també, en este cas, del diputat senyor Marià Curto, que també, d'alguna manera, s'ha fixat més en les coses aconseguides.

Per tant, penso que avui és prou important per a aquestes terres que s'hagi aconseguit avançar una mica més en el funcionament i en la reglamentació d'aquest Institut.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirà el secretari primer a llegir l'esmena transaccional que serà posada a votació.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. El text que el diputat senyor Gil desitja que sigui posat a votació, a l'empara de l'article 135 del Reglament i amb el benentès que els grups esmenants no s'oposen a la seva tramitació, diu així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a incloure en la modificació del Reglament de règim interior que en aquests moments està redactant el propi Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, la creació i funcionament de la permanent del Consell Redactor de l'Institut, així com les comissions o grups de treball amb membres del Consell Rector i del Consell Assessor que siguin necessaris per tal d'avançar i aprofundir en propostes referides a les diferents temàtiques del territori.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Posem a votació, per tant, la Moció transaccional.

S'inicia la votació. *(El Sr. Gil i Agné demana per parlar.)* Perdó. Queda anul·lada. Endavant.

El Sr. Gil i Agné

Per una qüestió, que crec que és un error de redacció, però parla del «Consell Redactor» quan hauria de ser el «Consell Rector».

El secretari primer

No, no, «rector», «rector»...

El Sr. Gil i Agné

Ha dit «rector». Doncs, un problema d'audició... (*Remor de veus i rialles.*)

El secretari primer

No, senyor president. Senyor diputat, a la ratlla segona diu que «està redactant», però, després, parla del «Consell Rector».

El president

Iniciem la votació.

La Moció transaccional ha sigut aprovada per 94 vots a favor, cap vot en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística i del sòl

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística i del sòl, presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyores i senyors diputats, aquest diputat és conscient que la Moció que presentem té poques possibilitats de tirar endavant, vista la resposta que va rebre del conseller, però, com que el que el Grup Socialista vol és fer unes propostes innovadores en matèria de sòl, volem que quedi constància de quines són aquestes propostes, perquè en el futur n'haurem de tornar a parlar.

El que nosaltres volem és que el Govern de la Generalitat exerceixi les seves competències en política de sòl i urbanístiques, que les exerceixi sense haver d'esperar que el Partit Popular legisli a l'Estat una modificació de la Llei del sòl, que des de Catalunya modifiquem la nostra normativa urbanística en el sentit que nosaltres desitgem, sense haver-nos d'esperar i empeltar de les propostes liberalitzadores del Partit Popular. Tenim competències, el Tribunal Constitucional ens les ha ratificades encara amb més contundència, doncs modifiquem allò que s'hagi de modificar des de Catalunya, sense empeltar-nos de propostes liberalitzadores, salvatges, que ens vénen de la resta de l'Estat.

Aquestes modificacions que nosaltres volem pretenen, sobretot, agilitar la producció de sòl a Catalunya, i per agilitar la producció del sòl el que proposem és que el dret urbanitzador es deslligui del dret de la propietat, i que s'introdueixin figures que en altres comunitats autònomes com el País Valencià s'han introduït, que és la figura del promotor urbanístic, que ha permès agilitar la producció de sòl i multiplicar la producció de sòl. I en el Partit Popular del País Valencià aquesta proposta s'està valorant com a molt positiva. Doncs introduïm la competència a Catalunya en el moment de produir el

sòl, que no solament els propietaris que moltes vegades no permeten la urbanització tinguin aquest dret, sinó que, a través de concursos, es pugui urbanitzar el sòl que estigui programat en els diversos planejaments generals.

Per tant, facilitem la producció del sòl. Agilitem la producció del sòl fent que molts de tràmits que en aquests moments es fan de manera deslligada, es puguin compactar en un sol paquet de tramitació. Això permetria que tràmits que s'allarguen a vegades dos anys o més es poguessin complir només en sis mesos.

Per tant, agilitem aquesta producció del sòl, introduïm nous mecanismes, permetem que els ajuntaments tinguin les competències que tenen altres Estats, que també tenen altres comunitats autònomes; fem que els ajuntaments tinguin la competència del planejament de desenvolupament. Per què a Catalunya no i a altres llocs sí? Ho hem reclamat en aquesta cambra moltes vegades, i si vostès volen tenir un cert control sobre el planejament, nosaltres els donem dos instruments, i en aquesta Moció els els presentem. Exerceixen el que diu el Pla general de Catalunya, desenvolupin el planejament territorial parcial. Si vostès fessin el Pla territorial parcial de cada una de les àrees funcionals territorials, donarien les directrius de quins són els espais a protegir, de quins són els sòls agrícoles a protegir, els sòls forestals, les zones on es pot urbanitzar, les zones d'equipaments. I això ho han de fer perquè el Pla territorial general de Catalunya els ho demana. I nosaltres diem: ho desenvolupin, marquin unes línies generals, que aquestes línies generals seran les que llavors condicionaran el plantejament urbanístic de cada municipi, planejament general, normes subsidiàries i altres figures de planejament.

Però, a més, aquest cert control, aquesta orientació de quina ha de ser la política de Catalunya, vostès el poden fer d'una altra manera que també els proposem, que és no solament el planejament territorial parcial, sinó reforçar el paper dels plans generals, que siguin uns plans que obliguin, llavors, els ajuntaments a unes determinades actuacions en els planejaments parcials. I en el planejament general sí que vostès poden tenir la competència d'aprovació definitiva. No sé per què aquesta por que els ajuntaments planifiquin el planejament de desenvolupament. Facin el que fan altres comunitats, i ho facin aquí a Catalunya.

I també fem altres propostes: que s'introdueixi d'una vegada la competència autonòmica, la nova composició de l'Estat autonòmic en el que són les composicions de les comissions d'urbanisme, encara comissions provincials. Per què no intentem que les comissions, en comptes de ser comissions provincials, siguin comissions interregionals? Per què no aclarim qui presideix aquestes comissions? Vostès han fet un decret de modificació de la organització del Departament i volen crear la figura del delegat territorial. Discutim si qui ha d'anar a la comissió d'urbanisme és el director general o si ha de ser el delegat territorial; discutim-ho, però modifiquem aquesta composició de les comissions d'urbanisme en funció d'aquesta nova organització del Departament i introduïm també més presència municipal en aquestes comissions.

Em sembla que són unes propostes raonables, positives, que només una actitud tancada –i jo diria que obstinada– no vol entrar ni a discutir. I en el futur, aquestes propostes s'hauran de tornar a plantejar i vostès n'hauran d'assumir moltes perquè són sensates, són de futur, són propostes que ajudaran a solucionar el problema de la producció del sòl a Catalunya i, amb ell, el problema de l'habitatge.

I, finalment, el que nosaltres proposem és que es faci a Catalunya un catàleg del sòl no urbanitzable, que ens indiquin quins són els sòls que s'han de protegir, perquè com que ara hi ha una teoria que diu que es pot urbanitzar tot, tot allò que no estigui especialment protegit, doncs, nosaltres diem: «protegim tot allò que s'ha de protegir» i, per tant, deixem que només es pugui urbanitzar allò que no haguem protegit.

Protegim el que diu el Pla general territorial de Catalunya que hem de protegir: sòls d'interès agrícola, sòls d'interès forestal, sòls que estan protegits per la legislació sectorial com la d'aigües o com la de costes. Em sembla que són unes propostes molt raonables, ho repeteixo, que només una actitud obstinada no vol ni discutir.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha una esmena presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, compartim la preocupació que expressava el senyor Nadal en relació amb la política del sòl, degut, sobretot, a dues qüestions: a l'avantprojecte de llei de sòl del Partit Popular i, sobretot també, a la sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei del sòl i el text refós del 1992. En primer lloc, l'avantprojecte de nova Llei del sòl presentat pel Govern del Partit Popular, l'avantprojecte té un contingut ideològic, des del nostre punt de vista, manifestament regressiu, conservador i decantat cap als interessos de l'especulació urbanística. La seva mateixa exposició de motius reflecteix un profund ressentiment de determinats sectors econòmics i socials propers al Partit Popular davant l'actuació portada a terme pels ajuntaments democràtics i les comunitats autònomes.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

L'avantprojecte de Llei del sòl del Govern central té certs elements d'una gravetat importantíssima; per exemple, es reforcen els drets dels propietaris de solars en detriment dels interessos col·lectius, estén el sòl no urbanitzable a tots els terrenys que no són susceptibles d'una protecció especial, i el limita per a aquells sòls que es considerin manifestament inadequats per a un desenvolupament urbà, racional, com diu textualment.

Es posa en dubte l'autonomia local i la capacitat de decisió dels ajuntaments de construir el seu model de

poble o ciutat dins d'un desenvolupament urbanístic, harmònic i sostenible. Sens dubte, aquest avantprojecte ha tingut un referent institucional justificatiu en la figura del Tribunal de la Defensa de la Competència, que des de l'any 93 ha anat manifestant posicionaments urbanístics com que cal permetre, dins del sòl urbanitzable, que els particulars decideixin sobre l'ús de l'espai, o utilització del sòl de conformitat amb la iniciativa privada, delimitar el sòl no urbanitzable en funció de valors mediambientals paisatgístics i ecològics, etcètera.

Hem de dir molt clarament que l'excusa del Partit Popular, a l'avantprojecte, a l'avantprojecte del Partit Popular de fer créixer el sòl urbanitzable com a element bàsic per abaratir el cost del sòl i, per tant, el cost últim dels habitatges, és totalment fals. Actualment, només en el conjunt de ciutats de més de 20.000 habitants, hi ha prou sòl urbanitzable per construir més de 8 milions d'habitatges, que són els habitatges que es preveu crear en els propers vint-i-cinc anys. L'efecte de disminuir el preu del sòl no el produeix la quantitat de sòl urbanitzable disponible, sinó simplement la quantitat de sòl urbanitzat.

Per això, des del nostre punt de vista, la proposta legislativa del Partit Popular, si queda consolidada tal com està actualment redactada, comportarà un retorn a l'urbanisme salvatge dels anys cinquanta i seixanta, amb una tendència clara a l'especulació urbanística, la degradació de les ciutats, comportarà dificultats per consolidar un patrimoni públic de sòl, amb una absència de programes d'equipaments públics i d'habitatge social i la quasi desaparició de la intervenció política dels ajuntaments en l'urbanisme local.

Sens dubte, des del nostre punt de vista, els beneficiaris d'aquesta nova política del sòl seran els poderosos propietaris de sòl, promotors immobiliaris i el capital financer. *(Veus de fons.)* Per això entrava en aquest, per això, en aquest sentit..., el que passa, senyor Curto, que no sabien què farien... En aquest sentit hi entra la importància, com deia el senyor Mas, del Grup de Convergència i Unió en aquest aspecte, que deien, deia que, des de Convergència, s'intentaria frenar aquesta tendència, eren paraules del senyor Mas a l'anterior Ple i em sembla que, des del nostre punt de vista, una manera de frenar aquesta tendència seria votar a favor d'aquesta Moció, ja que els acords que puguin haver-hi entre Convergència i el PP sempre, en aquests moments, es faran d'esquena a la participació local, que nosaltres creiem que és bàsica per tal d'elaborar una llei d'aquest tipus.

El segon punt que a nosaltres..., que ens portava aquesta preocupació era la darrera sentència del Tribunal Constitucional del mes de març que anul·la i declara inconstitucionals prop de dos-cents articles de la Llei del sòl estatal, impugnada al seu dia per diverses comunitats autònomes, entre elles Catalunya.

El fonament essencial d'aquesta sentència determina una invasió de la Llei estatal en l'àmbit competencial urbanístic de les comunitats autònomes, reconegut per la Constitució espanyola. Per tant, el Govern del Partit Popular haurà d'adequar l'esmentat avantprojecte de la

Llei del sòl als criteris del Tribunal Constitucional, si no vol veure impugnada de nou el seu text legal.

Amb el que hem dit fins ara ens trobem, avui, en un moment d'un cert caos legislatiu urbanístic, ja que s'entén que la derogada legislació del sòl de l'any 76 tornaria a tenir vigència en certs aspectes. A Catalunya, el Decret legislatiu 1/1990 comportarà quasi segur una certa continuïtat de l'actual pràctica urbanística, però amb una sensació real de greu inseguretat jurídica en molts supòsits.

Des del nostre punt de vista, s'han d'elaborar unes lleis del sòl que tinguin en compte tot un seguit de qüestions importantíssimes. Per nosaltres, la reordenació i contenció dels creixements urbans i suburbans especulatiu, l'obtenció d'equipaments públics, zones verdes i articulació de polítiques viàries per a la millora de la connexió de les ciutats, potenciant alhora el transport públic, l'obtenció del patrimoni públic local, amb l'objectiu de promoure habitatges públics, intentant donar compliment a l'article 47 de la Constitució espanyola sobre el dret a un habitatge digne i adequat. O també la reordenació, esponjament i rehabilitació dels centres urbans i antics dels nostres pobles i ciutats, al mateix temps l'aplicació de polítiques mediambientals lligades actualment als criteris de sostenibilitat, amb l'elaboració de les agendes locals 21.

I, per últim també, com un element bàsic des del nostre punt de vista per elaborar una política urbanística, és la protecció del medi natural i dels sòls agrícoles i la promoció de gestions sostenibles.

Entrant en concret ja als punts de la Moció del Grup Socialista... (*rialles*), compartim, com hem dit abans, la necessitat de modificar el règim urbanístic i del sòl a Catalunya, necessitat sentida per les organitzacions locals i, fins i tot, a l'anterior Ple, pel mateix conseller senyor Mas. És clara també, des del nostre punt de vista, la necessitat de modificar la composició de comissions provincials, tot incrementant la representació municipal, ja que hem vist massa vegades que aquestes comissions estan al servei d'interessos no sempre públics del Govern.

En el tercer punt proposem una esmena tècnica substituint el terme «plans de reforma interior» per «plans especials», que és el terme genèric que ja engloba els anteriors. Aquesta proposta, d'aquest punt tercer, va ser ampliada pel nostre Grup mitjançant una Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/90, del 12 de juliol, presentada pel senyor Roc Fuentes i rebutjada per la majoria conservadora. En ella especificàvem que el planejament urbanístic és una de les activitats més característiques i definitòries de l'autonomia local com a eina per al desenvolupament del model territorial i urbà de cada municipi, i per això potenciàvem les competències urbanístiques dels ens locals.

Estem d'acord en el punt 4, ja que possibilita la tramitació conjunta dels instruments de planejament, plans especials i parcials, i els de gestió i execució urbanística, i agilita tot el procés. Cal —i ho hem reivindicat moltes vegades— que es desenvolupin d'una vegada els plans territorials parcials com marca o com mana el Pla territorial general de Catalunya, i fent referència a la

nostra segona esmena en el punt 7, hi hem presentat dues parts, la primera seria tècnica, ja que és millor utilitzar el terme genèric «planejament general», que engloba els plans generals, però també les normes subsidiàries de planejament per les quals es regeixen els pobles petits, i la segona esmena és més de fons, ja que creiem bàsic que el planejament general estigui sotmès als criteris de sostenibilitat per fer uns pobles i ciutats més habitables.

En relació amb la figura de l'urbanitzador, inspirada en la Llei del sòl valenciana, la veiem molt positiva, ja que agilita tot el procés urbanístic, peça clau, evidentment també, per als ajuntaments, per als ens locals.

També trobem molt encertada i oportuna la creació d'un catàleg del sòl no urbanitzable de Catalunya, ja que, d'aquesta manera, es posa fre, des de Catalunya, als desitjos de liberalització salvatge del sòl, del Partit Popular, i, per acabar, en definitiva, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, donarem suport a tots els punts presentats per la Moció del Partit Socialista, amb la inclusió, evidentment, de les nostres esmenes.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, moltes gràcies, senyor president. Bé, jo diria que aquesta Moció té una dificultat important, que és que, precisament, en aquestes hores, doncs, es presenta una moció que, des del nostre punt de vista, més que una moció és pràcticament un programa electoral urbanístic, no?, perquè parla pràcticament de tot allò que afecta el món del sòl i de l'urbanisme a Catalunya.

La veritat és que se'm fa molt difícil poder reduir en una simple intervenció, doncs, tot el nostre posicionament pel que fa a cada un dels punts. Per cert, que jo recordi, quan he tingut l'oportunitat de ser aquí en aquest Ple, jo diria que la majoria dels punts que formen la Moció del Grup Socialista han estat, a la seva vegada, o bé proposicions de llei o bé mocions que s'han debatut en algun altre moment.

Amb tot, ni que sigui fent un ràpid repàs, dir que compartim la inquietud que ha representat l'avanç de la notícia —perquè, al cap i a la fi, no sé exactament en quina situació es troba actualment: si és un avantprojecte o un projecte o un avantavantprojecte—, l'avís que el Partit Popular també està disposat que la seva febre liberalitzadora també afecti l'urbanisme i el sòl. Com sigui, la mera notícia en si, doncs, ja ens ha provocat una certa alarma i, per tant, compartim aquesta qüestió amb el ponent socialista.

Una altra cosa és que, aprofitant, en tot cas, aquesta possible notícia, doncs, se'ns presenti tota aquesta Moció.

Resumint: nosaltres compartim la major part de punts d'aquesta Moció, perquè jo mateix, en aquesta cambra, en més d'una ocasió i –com he explicat– quan es van presentar iniciatives del mateix Grup Socialista o d'Iniciativa per Catalunya o de nosaltres mateixos, doncs, en molts punts defensàvem pràcticament les mateixes posicions, els mateixos plantejaments.

Només dir que votarem favorablement pràcticament tots els punts a excepció dels dos primers. El primer, tot i que també som del parer que s'ha de modificar el règim urbanístic, en tot cas, el que em sembla que haguera estat millor era especificar en quin sentit, amb quin abast i en quines condicions s'hauria de produir això. I, de l'altre, modificar la composició de les comissions provincials, com també jo mateix he reiterat en més d'una ocasió. Nosaltres entenem que el problema principal de les comissions provincials d'urbanisme no és tant la seva composició sinó probablement la seva praxi i, sobretot, la seva forma d'actuar, que, probablement, hauria de ser diferent. I no perquè, tal com ha dit el ponent d'Iniciativa per Catalunya, a vegades han servit d'altres interessos que no són els públics... Això no ha passat precisament per la composició –si és que ha passat– de les comissions d'urbanisme sinó per altres circumstàncies que probablement afecten la forma de treball, que això sí que s'hauria de canviar.

En tot cas, recollir la proposta del senyor Manel Nadal –que, per cert, ens ha sorprès bastant–, que ha parlat de la conveniència de crear unes comissions que siguin, en comptes de provincials, regionals. Venint del seu Grup, jo diria que aquest és un tema interessant, en prenem nota i, en tot cas, ho recolliríem.

Però, per seguir el fil, diguem-ne, argumental que hem utilitzat en d'altres ocasions, en aquests dos primers punts ens abstindríem i, a la resta, sense entrar a debatre més a fons cada apartat, hi votariem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que ha presentat el Grup Socialista és una moció llarga, genèrica en alguns punts i complexa en altres; sobretot, es pot dir que no és fàcil posicionar-se perquè, efectivament, cada un d'aquests punts, doncs, dóna peu que hi hagi un llarg debat.

En el primer punt, per exemple, el senyor Manel Nadal ha argumentat que, fruit de la Sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei del sòl i el text refós del 1992, s'ha produït un cert buit legal en el règim urbanístic. Home, nosaltres pensem que això és matisable, és a dir, en alguns drets o fases, sí que s'han pogut produir, doncs, alguns aspectes dubitatius en funció de la legislació aplicable; pensem, però, que no és genera-

litzable i, per tant, que, aquí, s'hi hauria d'entrar molt. I, és clar, això és mitja ratlla del primer punt, no? I, per tant, nosaltres, quan explicàvem abans que, efectivament, aquesta Moció era força complexa, ens referíem a això. Nosaltres pensem que sí que s'ha de tendir a modificar el règim urbanístic; sí que hi ha alguns elements que són corregibles i que s'han de corregir, però pensem que aquesta afirmació és genèrica, que es va fer en la presentació de la interpellació i que, per part seva, doncs, tampoc s'ajusta en tot a la realitat.

En el segon punt, per exemple, vostès liquiden, amb una frase d'una ratlla i quart, una cosa sobre la qual nosaltres hem presentat una proposició de llei, una proposició de llei amb text articulat, una proposició de llei en la qual nosaltres proposem molts elements. Jo crec que estaríem d'acord que les comissions provincials d'urbanisme tenen una composició, encara ara, força aleatòria; que encara estan instal·lades en la provisionalitat, que la composició no està normalitzada i que tenen un poc pes comparativament amb la formació que tenen dels aspectes o dels elements municipals, però també és cert que no sé si el Partit Socialista votaria favorablement la Proposició de llei que nosaltres havíem presentat amb referència a la modificació de les comissions provincials d'urbanisme, i que fa força temps que nosaltres venim defensant.

El punt tercer, la veritat és que el compartim, el compartim íntegrament, i que el quart i el cinquè, més referent a les qüestions estructurals, també el defensem.

I després hi ha tota una amalgama d'elements de planificació territorial, de planificacions territorials parcials, de plans generals, de planificacions generals, que a nosaltres també ens preocupa en gran mesura. I ens preocupa, en primer lloc, perquè a nivell de planificació del territori, el Pla territorial general de Catalunya, per ell mateix, té una aplicació molt genèrica i molt poc efectiva sobre el territori, i, si no definim la planificació territorial parcial, de poca cosa haurà servit, però, sobretot, de poca cosa estarà servint en l'actualitat, i això vol dir que en aquests períodes, mentre no es defineix la planificació territorial parcial, es produeixen elements de construcció que neguen el mateix futur o les mateixes previsions que es fan en el Pla territorial general de Catalunya.

Voldria entrar també en tot el que fa referència a la possibilitat d'un projecte de llei que considerés urbanitzable tot el sòl no protegit; no és que surti reflectit estrictament en el text de la Moció, però és clar que va formar part de la defensa de la interpellació, per part del senyor Manel Nadal –i també hi va fer referència el conseller, que participava de manera eufòrica, jo diria, al seu moment, en aquesta interpellació–, i tots hi hem fet referència perquè, realment, és l'espasa de Dàmocles més important dels darrers temps i el més important que en matèria d'urbanisme s'ha creat. Pensem, realment, que la possible aprovació d'un projecte de llei que contemplés la liberalització del sòl, de la manera com s'ha anunciat que pot contemplar, significaria un endarreriment urbanístic notable, una pèrdua de qualitat urbanística manifesta i una agressió al medi molt rellevant.

I, de fet, sobre Catalunya actuaria de manera molt negativa, perquè aquí s'ha tendit a una urbanització i a un reglament urbanístic que ha estat bastant acurat i que ha estat bastant controlat en allò que és el global del territori, i això produiria una disbauxa, al nostre entendre, que trencaria la planificació urbanística i que atacaria elements substancials de base, de concepció, de planificació urbanística i, sobretot, els elements del futur desenvolupament sostenible de la nostra societat.

I, a més, tal com s'ha dit també en reiterades ocasions, no pensem que això vingui a solucionar l'abaratiment de l'habitatge. L'abaratiment de l'habitatge, bàsicament, és conseqüència de la inexistència de l'aplicació de les lleis de mercat, que tantes vegades es defensen per grups que ara presenten una proposta ultralliberal en la liberalització del sòl. Però, pisos per llogar i per vendre, a Catalunya n'hi ha molts; persones que busquen pisos per llogar i per vendre, n'hi ha gairebé tantes com pisos per llogar i per vendre. El que passa és que els preus no són accessibles a les persones que els busquen, i aquest és el vertader problema. I, més, si tenim en compte que el cinquanta per cent del territori titllat d'urbanitzable no està urbanitzat.

Per tant, el pes que té sobre el preu final de l'habitatge el sòl és bastant artificial, i és bastant artificial perquè s'està sobre carregant de manera interessada i especuladora, però no corresponent ni —u— a la realitat del mercat, ni —dos— al sòl disponible per urbanitzar.

Per tant, nosaltres pensem que aquest possible projecte de llei a presentar no satisfà cap problema, sinó que el que fa és donar barra lliure i, a partir d'aquí, disbauxa absoluta en els temes urbanístics.

Per tant, ens hi oposem i/o ens hi oposarem contundentment, perquè creiem que pot repercutir, no només en els elements urbanístics sinó en tot el que comporta la disbauxa urbanística. No s'escapa a ningú que els temes urbanístics són el substrat de molts d'altres, que el sòl és la base sobre la qual es fan totes les activitats en el territori i que, per tant, no tindria només una conseqüència directa sobre els aspectes urbanístics pròpiament dits, o d'habitatge, sinó que tindria unes conseqüències planificadores sobre totes les coses que tenen com a base el sòl, i que són gairebé totes.

Per tant, concloent, en relació amb la Moció, a nosaltres ens hauria agradat que, d'aquesta Moció, se n'hagués pogut parlar llargament, punt per punt. No hi hem entrat, punt per punt, perquè llavors ens hauria faltat el temps; hem fet una amalgama; d'aquesta amalgama la conclusió és que els votem a favor, tots els punts; que ja en alguns d'ells, de què tenim perfecte coneixement, només estem d'acord amb els enuncisats genèrics; hi ha algunes propostes aquí que serien discutibles; no és discutible, al nostre entendre, el Catàleg de sòl no urbanitzable de Catalunya, però també pensem que aquest Catàleg de sòl no urbanitzable ha de ser tan flexible com vostès defensen en un punt anterior, que diuen que aquestes planificacions han de ser flexibles per tal que després no ens hi trobem enxampats. El Catàleg de sòl no urbanitzable també ha de ser flexible perquè, no només el que hi ha ara ha de ser no urbanitzable, sinó que probablement encara s'ha d'avançar en aquests àmbits.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, els nou punts que es relacionen en la Moció presentada pel Grup Socialista qüestionen punts de plantejaments de gestió urbanística i de règim del sòl, però des del nostre punt de vista s'allunyen del camp de la concreció quant a propostes i determinacions clares, necessàries per arribar a realitzar uns canvis puntuals i donar, per tant, solucions efectives.

Així, ens trobem que el punt 1 de la Moció proposa modificar el règim urbanístic i del sòl a Catalunya, però no diu en quin sentit. És ben entès que una sentència del Tribunal Constitucional va declarar inconstitucionals uns dos-cents articles de la Llei del sòl del 90 i del text refós de 1992, Llei aprovada per les Corts Generals en un moment que el Partit Popular no governava.

Queda clar, també, que a Catalunya no hi ha cap buit legal, donat que, en matèria urbanística, té competències plenes, segons Decret legislatiu 1/1990, del 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa dels textos vigents a Catalunya en matèria urbanística.

Per altra part, i abreujó, d'una forma o d'una altra, desitgem una prompta aprovació de la nova Llei del sòl i realitzar, llavors, les adequacions en matèria urbanística per a Catalunya que ens semblin més correctes i adequades, donat que tenim totes les competències per fer-ho. Per tant, creiem que es pot esperar, abans de proposar o modificar, i observar com queda redactada la nova Llei del sòl, i per tant, nosaltres, en aquesta espera, votarem negativament el primer punt de la Moció.

El segon punt fa referència a la modificació de la composició de les comissions territorials d'urbanisme. En aquest sentit, nosaltres voldríem que els canvis, el dia que es donin, en la composició de les comissions territorials, vinguessin donats per alguna cosa més que una mera introducció, eliminació o substitució d'uns representants per altres, al gust del qui redacti la nova Proposició, i sempre estarem a favor d'una representació adequada per part de tots els sectors involucrats en el fet urbanístic. Avui, aquesta modificació, no la creiem indispensable ni oportuna pel fet que una major representació municipal tampoc garanteix una visió més global de la comissió territorial. Tot i això, més endavant, amb la nova Llei del sòl aprovada, no exclouem la possibilitat d'afavorir una modificació d'aquestes comissions, donat que tenen una antiguitat de setze anys, aproximadament, i seria convenient revisar-les. Repeteixo: avui, aquesta modificació no la creiem ni indispensable ni oportuna.

Passo al punt número 3, que fa referència al principi de subsidiarietat i faculta els municipis per aprovar el seu planejament —entre parèntesis, cito plans parcials, estudis de detall, etcètera. Aquest plantejament no és nou, és la coneguda tesi municipalista que, ben segur, es

veurà en part complaguda amb la nova Llei del sòl, que comportarà d'una manera o d'una altra, com a mínim, algun tipus de pla o planejament de desenvolupament. Toca, doncs, també, esperar en aquest sentit. Momentàniament, nosaltres hi votarem també de forma negativa.

El punt 4 fa referència a la simplificació i l'agilitat del planejament, possibilitant la concentració i tramitació conjunta de tots els documents. Aquest punt té l'inconvenient per als tècnics que, si després de fer tots els treballs, es «carreguen», entre cometes, el primer document, els altres documents són també feina llençada. Tot i això, reconeixem un avantatge en la possible aprovació conjunta d'un pla parcial del projecte d'urbanització i els instruments de gestió, però també creiem que aquesta proposta o aquesta simplificació cal concretar-la millor, i per tant, ens abstindrem en aquest punt, que és el punt número 4.

El punt cinquè, que parla de separar les funcions directives i gestores de la Direcció General d'Urbanisme i l'Incasol, nosaltres creiem que aquest punt és una qüestió interna de funcionament, que determina l'Executiu que governi i que s'organitza amb els seus criteris, i nosaltres creiem que això comporta avantatges, i també pot comportar inconvenients, dels quals, donat el cas, es responsabilitzaria el Govern de la Generalitat. El vot, en aquest sentit, és negatiu, donat que nosaltres no hi volem entrar.

En el punt sisè, en què es fa referència a accelerar la redacció i l'aprovació del planejament territorial parcial que desenvolupen les previsions del Pla territorial general de Catalunya, en aquest cas, parlar d'accelerar sense marcar un *tempo* és abstracte, però si creiem que algun avantatge ha de tenir el planejament que es faci concordant amb el Pla general territorial, com a mínim és bo que tingui alguna prioritat i algun avantatge, fins i tot alguna ajuda en la seva redacció. I si hi ha retards o esperes llargues, que sigui pel planejament efectuat, d'alguna forma discordant amb el Pla general territorial. Ens abstindrem en aquest punt perquè creiem que cal estudiar i, sobretot, cal concretar les solucions.

El punt setè fa referència a un reforçament del paper dels plans generals com a instruments idonis per a la definició dels àmbits adequats, flexibilitzant-los per a una major eficàcia. De fet, sense pla no hi ha delimitació, i sense delimitació no hi ha règim, però els plans generals s'han de fer d'acord amb els sistemes urbans, i buscar una entesa per tal que el Pla general estigui en sintonia amb el sistema urbà que abasti un territori que influeix la ciutat objecte del Pla. En aquesta qüestió tothom hi està d'acord, no és nou, però cal concretar la proposta i, per tant, nosaltres votarem negativament aquest punt.

El punt vuitè parla de regular la figura de l'urbanitzador a través de concursos públics per tal d'introduir els elements de competència en el mercat del sòl; sembla que s'aplica a la Comunitat Autònoma de València i, legislada pel Grup Socialista, és aplicada en aquest moment pel Grup Popular. En aquest punt, fa referència a un concurs públic, emprat, com deia, en una comunitat autònoma, i que ve a dir que, pel concurs pú-

blic, es realitzi el Pla parcial –el Pla parcial es realitza mitjançant un concurs públic–, i l'Administració busca una entesa entre propietari i urbanitzador per tal que aquest últim desenvolupi el Pla. És una solució, no direm que no, però també és cert que hi ha altres fórmules que ara s'apliquen a Catalunya, i *desde luego*, altres sistemes que ens porten al mateix. De qualsevol forma, no considerem adequat per a Catalunya aquest tipus, i ho diem amb el convenciment que actualment, si un ajuntament vol desenvolupar una zona, ho pot fer i ho fa sense necessitat del paper dinamitzador de l'urbanitzador que aquí es proposa. Votarem, per tant, en sentit negatiu aquest punt.

El punt novè fa referència a facilitar les operacions de reforma interior que tinguin per objecte reciclar el sòl urbà ocupat per instal·lacions obsoletes mitjançant uns millors criteris de valoració del sòl i de les despeses de transformació. Aquí és on hi ha el problema, precisament: qui paga? Qui paga les despeses? De l'anteriorment exposat, el PERI, els PERI, els plans especials de reforma interior, en són un exemple, però els que habiten –per posar un cas– un edifici obsolet no volen uns diners determinats: el que volen és una altra «vivenda», i tornem al mateix: qui paga aquesta «vivenda»? Falta, doncs, acabar la proposta i completar-la donant una solució a aquest cas. Per tant, nosaltres, momentàniament, votarem en sentit negatiu.

Voldria afegir, en aquest cas, que en l'assumpte de valoracions hi han hagut modificacions o hi haurà modificacions amb la nova llei del sòl de l'Administració central, donat que abans hi havien quatre tipus de valoracions diferents per als terrenys, i ara el tipus de valoracions, per exemple, considerar el valor inicial d'un terreny, el valor de mercat, el valor de capitalització, ara desapareixen tots aquests tipus de valors i només quedarà el valor real, el qual s'haurà d'abonar a les persones a què fa menció aquest article; és a dir, per exemple, els de les «vivendes», que, per cert, se'ls paga el valor real d'aquestes «vivendes», tampoc anirien a cap «vivenda» nova; per tant, aquesta és una qüestió que nosaltres la votem negativament, però sí que faria falta estudiar-la amb més profunditat.

El punt 10 es refereix a crear un catàleg del sòl no urbanitzable a Catalunya amb la finalitat de delimitar el conjunt de sòls protegits a Catalunya establint mecanismes de protecció del paisatge i regular els usos de sòl no urbanitzable. En aquest punt, nosaltres creiem que realitzar un catàleg dels sòls protegits a Catalunya, a manera d'un atlas, sí, però un catàleg del sòl no urbanitzable, creiem que no té sentit. A més, els plans generals, amb la nova llei, marcaran la delimitació del sòl urbanitzable que avui, amb la revisió d'alguns plans generals, es preveu que sigui la suma del sòl antigament urbanitzable programat i urbanitzable no programat, i aquest tipus de sòl quedarà totalment delimitat. No estem d'acord a crear un catàleg de sòl no urbanitzable, per tant, votarem aquest en sentit negatiu, però creiem que amb l'adequació de la nova Llei del sòl a Catalunya es contemplaran qüestions fonamentals com la protecció del paisatge, així com, ben segur, la nova Llei del sòl, avui encara no aprovada, donarà suficient llum a la qüestió d'utilitzacions en el sòl no urbanitzable, de for-

ma que la utilització del territori es faci amb criteris de racionalitat i respecte a la naturalesa i el medi ambient.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, vol deixar ben clar que Catalunya té una legislació urbanística plenament vigent; el Decret legislatiu 1/1990 és —ho repeteixo— plenament vigent. Una sentència recent del Tribunal Constitucional, el que ha afectat és la legislació de l'Estat, legislació que havia fet el darrer govern socialista i que ara el Tribunal Constitucional ha declarat en bona part poc respectuosa amb l'Estat de les autonomies. Establert, doncs, que a Catalunya tenim legislació vigent, no veiem que la proposta que ens fa el Grup Socialista en la seva Moció ens porti cap millora en la legislació vigent.

Repaso ràpidament algun dels punts que ens han presentat. En el punt primer ens parla de modificar el règim urbanístic de sòl a Catalunya; nosaltres, el nostre Grup, entenem que aquest és un tema bàsicament municipal: qui fixa el règim urbanístic del sòl, què es vol fer en el territori, són els plans generals, que aproven els municipis; no creiem, per tant, que correspongui instar el Consell Executiu a fer-ho.

En el punt segon ens parla de les comissions provincials d'urbanisme; abans, algun altre grup s'hi ha referit..., home, ens agradaria parlar de les comissions territorials, de vegueria d'urbanisme, i variar-ne la composició, però és un altre tema, no el que ens planteja avui el Grup Socialista.

Del punt tercer, sobre la subsidiarietat i les facultats dels municipis, d'aquests temes n'hem parlat diverses vegades aquí, però em sembla que sí, també he d'afirmar clarament que el que ens demana el Grup Socialista, que és que els ajuntaments puguin aprovar els estudis de detall, les reparcellacions i els projectes d'organització, aquestes tres figures ja les aproven, els ajuntaments, actualment, a Catalunya. És veritat que queden uns plans parcials i uns plans especials, que hem discutit altres vegades i que segurament que amb el temps encara les discutirem més, però també és veritat que a Catalunya també hi ha uns sectors prioritaris d'urbanització que els ajuntaments es poden aprovar. Per tant, Catalunya, en aquest sentit, té una legislació específica que a nosaltres ens sembla que és plenament adequada a la nostra realitat.

El punt 4 parla de simplificar i agilitar el planejament urbanístic; també existeix: la Llei reconeix que es pot, simultàniament, en dos expedients separats, tramitar la planificació i la urbanització; està previst en la Llei. Per tant, la Moció no ens aporta res de nou.

Punt cinquè, separació d'activitats directives de la Direcció General d'Urbanisme i Incasol: opinable. És millor tenir dues persones, o no? Si hi han les dues persones és la mateixa, com passa ara, hi ha una coordinació molt bona; si són dues persones diferents, poden haver-hi problemes de coordinació, em sembla que és un tema perfectament opinable.

Punt sisè: accelerar la redacció del planejament territorial parcial. N'hem parlat, també, altres vegades a la cambra; la cambra sap que el Pla territorial parcial metropolità de Barcelona, tècnicament, és un document acabat que ha de passar ara a la comissió política paritària entre els ens locals i la Generalitat i que n'haurà de discutir l'aprovació, però tècnicament el document està llest. Terres de l'Ebre, també s'hi està treballant i, immediatament que sigui possible, hi ha el compromís del Govern de posar en marxa el Pla territorial parcial de les comarques centrals de Catalunya.

Punt setè: reforçar els papers dels plans generals com a instruments idonis per definir àmbits adequats. Aquí potser discreparíem, perquè, per una banda, sembla que la Moció fa un èmfasi especial en les ciutats; altres vegades he sentit parlar el Grup Socialista d'un èmfasi especial en els àmbits i en els sistemes urbans, millor dit, i per part del Grup de Convergència i Unió creiem que en el tema de buscar àmbits adequats, és fonamental el tema de les comarques. Per tant, aquest és també un punt que, no en la línia del Grup Socialista, però sí que en una altra línia, el nostre Grup, i en el temps, alguna cosa haurem de fer-hi. (*Remor de veus.*)

Punt vuitè, la figura de l'urbanitzador. No és incompatible amb l'organització urbanística vigent que tenim avui; és possible convocar concursos.

Punt novè, les operacions de reforma interior, és un tema de diners, de costos, que no perquè aprovem una moció del Grup Socialista en aquell moment facilitaríem poder tenir més diners als ajuntaments perquè poguessin desenvolupar els plans.

I etcètera, etcètera. En resum, molt honorable senyor president, el nostre Grup està convençut que Catalunya té una normativa plenament vigent, que no està afectada pel Tribunal Constitucional i que, en el futur, quan el Partit Popular, a Madrid, faci una normativa nova sobre la Llei del sòl, veurem en què afecta Catalunya, però nosaltres confiem que serà més respectuosa amb l'autonomia de Catalunya que la que va ser abans, sobretot perquè hi ha hagut, també, una sentència del Tribunal Constitucional per entremig, que farà que hi hagi un major respecte per les autonomies. El nostre Grup, en aquest sentit, no en té cap dubte.

Només voldria acabar recordant que tota normativa és millorable; he insinuat dos temes que em sembla que en el transcurs del temps aquest Parlament haurà d'afrontar —les comissions de vegueria i el paper dels consells comarcals en matèria d'urbanisme—, però en aquest moment, i concretament per la Moció del Grup Socialista, les propostes que ens fa no veiem que aportin res. I com que el nostre Grup està convençut que, de caos, a Catalunya en matèria urbanística, no n'hi ha, que no hi ha cap inseguretat jurídica, el nostre Grup votarà en contra de la proposta que ens ha fet avui el Grup Socialista.

3208

Moltes gràcies, molt honorable senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Seré breu, senyor president. No vull polemitzar, però sí que voldria fer alguns matisos, per posicionar-me respecte a l'esmena que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

És cert que no hi ha un buit legal a Catalunya, però és cert que hi pot haver algunes interpretacions que determinin que hi pot haver algun problema. Però si no hi ha un buit legal, perquè hi ha una sentència del Tribunal Constitucional que diu que la competència és de Catalunya, no entenc per què s'argumenta que hem d'esperar la legislació de l'Estat per modificar la legislació de Catalunya, perquè si tenim competència ho podem fer des d'aquí, amb els nostres criteris, sense esperar que ens diguin des de Madrid el que hem de fer, i, per tant, el que jo estic reclamant és: modifiquem-ho amb els nostres criteris.

I, per tant, els nostres criteris quins són? Els que el Grup d'Iniciativa ens demana que acceptem, també amb alguna esmena que enriqueix el nostre plantejament. Cal un planejament en cascada, que vagi des del Pla territorial general de Catalunya, passant pel planejament territorial parcial i pels plans generals. I, per tant, si fem aquest planejament en cascada, no hi ha cap perill que els ajuntaments no coordinin el seu planejament amb les previsions del Govern de Catalunya. Per tant, donem l'autonomia als ajuntaments perquè puguin fer el seu desenvolupament, el seu planejament de desenvolupament.

I ja per acabar, per tant, dir que el Grup Socialista, aquest tema, el seguirà portant en aquesta cambra perquè com que tenim competència a Catalunya no hem d'esperar la nova Llei de l'Estat.

El president

Perdoni, senyor diputat, però sobre les esmenes no se m'ha pronunciat. (*Rialles.*)

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

En el sentit que les esmenes són acceptades pel Grup Socialista, perquè reforcen i milloren en nostre text.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, hem de procedir a la votació d'aquesta Moció.

De les intervencions que s'han produït, penso que hi ha peticions de votacions separades. En primer lloc, el Grup Mixt ha demanat que els punts 1 i 2 fossin separats. I el Grup Popular ha demanat que els punts 4, 5 i 6 fossin separats de la resta dels punts de la Moció. Per tant, procediríem d'acord amb aquestes peticions.

Iniciariem la votació votant, en primer lloc, els punts 1 i 2 de la Moció.

S'inicia la votació.

Els punts 1 i 2 de la Moció han sigut refusats per 32 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions.

Votaríem a continuació els punts 4, 5 i 6 de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquests punts 4, 5 i 6 han sigut refusats per 36 vots a favor, 46 en contra i 11 abstencions.

I procediríem, finalment, a votar els punts 3, 7, 8, 9 i 10.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut refusats per 34 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'actuació social

Passem, per últim, al darrer punt de l'ordre del dia d'avui, el catorzè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'actuació social, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar la Moció, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, sóc conscient que a dos quarts d'onze de la nit d'un dia com el d'avui es fa difícil posar atenció a una moció referida al Pla d'actuació social. (*Remor de veus.*)

El president

Volen fer el favor de guardar silenci?

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. La Moció que avui presentem i que es refereix al Pla d'actuació social és una moció molt semblant a proposicions no de llei que varen defensar el Grup Socialista i d'Esquerra Republicana molt recentment a la Comissió de Política Social, i això respon al fet que moltes d'aquestes propostes també han estat presentades i han estat plantejades per plens municipals responen a la crítica al Pla d'actuació social que avui el Govern ha aprovat i que està vigent a Catalunya.

De totes maneres, deixin-me, senyores diputades i senyors diputats, abans d'entrar al fons de la qüestió que plantejem..., necessito, en nom del nostre Grup, fer unes reflexions a l'entorn de les característiques del debat que vam tenir quan vam substanciar aquesta interpellació.

Jo crec que el debat que es va fer amb el conseller Comas ara fa quinze dies va ser del pitjor estil de fer política; les característiques del debat i l'actitud del senyor Comas en aquell debat va ser del pitjor estil de

fer política. Per què dic això? Dic això perquè quan aquest Grup Parlamentari va plantejar, amb més o menys encert –això depèn, evidentment, de les habilitats d'aquesta diputada, que són limitades, com vostès saben–, va plantejar unes qüestions de fons a l'entorn de les característiques de la política social del Govern de la Generalitat, va ser contestada per part del Govern, en aquest cas per part del conseller Comas, amb una, jo diria, agressió i desqualificació personal davant les crítiques de fons i, a més a més, amb una actitud i uns comentaris sexistes, jo diria masclistes.

Aquesta actitud del conseller Comas va ser amb mi, en aquest cas, amb la persona que els parla, però feia aproximadament dos o tres mesos s'havia expressat amb les mateixes característiques amb la diputada Marina Geli, del Grup Socialista. Un estil de debat diferent del que manté quan es confronta amb el senyor Ferran, amb el senyor Fidel Lora, o amb el senyor Bonet, que poden tenir més o menys confrontació política, però no entra a valorar les formes d'expressió, les maneres com parlem, les maneres de ser de cadascú i, en canvi, quan es tracta de debatre amb la senyora Geli o i amb mi –suposo, jo crec, pel fet que som dones–, s'atreveix més i s'atreveix més amb una valoració de les nostres actituds personals que crec inacceptable.

Els he de dir, de totes maneres, que ja ho entenc, això, ho entenc perquè en el debat de l'altre dia el senyor Comas ho tenia difícil. I per què ho tenia difícil? Perquè quan hi ha argumentacions de fons, quan hi ha una crítica profunda, difícilment contestable perquè hi havia proves, és més fàcil provocar per fugir d'estudi que entrar en el debat seriós sobre les característiques de la política social. Dic que és comprensible perquè és difícil de justificar i difícil de contestar el fet que vostès facin un pla d'actuació social sense quantificar, sense compromisos, un pla d'actuació social que els permet venir d'aquí a quatre anys aquí –i jo espero que d'aquí a quatre anys ja no hi vinguin vostès, però si hi vénen–, d'aquí a quatre anys venir aquí i que quan no hagin assolit els objectius i se'ls plantegi per què no els han assolit, vostès puguin dir: no hi ha hagut disponibilitat pressupostària. Un pla d'actuació social que pàgina sí, pàgina també, està condicionat a la disponibilitat pressupostària no és un pla d'actuació social, és una declaració d'intencions, i quan aquesta declaració d'intencions es produeix al cap d'un any de venir al Parlament a presentar un pla de legislatura o quan se li demanen compromisos se'ns diu: «com volen que jo els doni compromisos si estem elaborant el PAS, el Pla d'actuació social?», quina és la conclusió? Pla de legislatura sense compromisos, Pla d'actuació social sense compromisos. Quan arribaran els compromisos? I, a més a més, amb un govern que diu: «dependrà de la disponibilitat pressupostària»; una disponibilitat pressupostària que ha baixat un 48% en inversions en els últims cinc anys, per exemple, una disponibilitat pressupostària que fa que quan s'incrementen de 3.000 milions de pessetes les taxes que ha cobrat la Generalitat, automàticament els diners, els pressupostos destinats a polítiques socials baixen. És a dir, aquell discurs que es fa per justificar el cobrament dels serveis socials, que és dir: «no tenim prou recursos i, per tant, cal que cobrem serveis socials per incrementar els diners disponibles,

per gastar en serveis socials», a la pràctica es contradiu, perquè quan vostès cobren 3.000 milions de pessetes en taxes, deixen de posar aquests diners al pressupost de la Generalitat. Per tant, les taxes serveixen perquè la Generalitat gastí menys diners en serveis socials.

En aquest sentit, per tant, hi ha una primera crítica a fer, de fons, i que nosaltres vam situar, i que per això es planteja el primer punt de la Moció d'avui, que és que presentin al Parlament, no només presentar com va fer el conseller Comas, sinó debatre com fan al Parlament andalús –el Pla d'actuació social és producte del treball del Parlament, no només producte del treball del Govern–; per tant, plantejem que el Parlament conegui i debati el Pla d'actuació social i que aquest Pla d'actuació social vagi acompanyat d'un pla econòmic, financer de compromís del Govern en un termini determinat.

Jo els deia que els arguments eren difícils de contestar, perquè aquesta era la primera crítica que fèiem. Però la segona crítica que fèiem era que aquest Pla d'actuació social qüestionava d'arrel l'estat del benestar, i això ho justificava amb una afirmació que jo crec que és indiscutible i que avui, el senyor Guillot, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, ha tornat a situar en el senyor Pujol.

No es pot fer un discurs en relació amb la política social que sigui «no hi ha recursos». Quan un govern, en aquest cas el PP, amb el suport de Convergència i Unió, està fent una política que permet que avui tinguem les dades d'ingressos de l'Estat i que aquests ingressos diguin que durant el primer trimestre de l'any 97, en relació amb el primer trimestre de l'any 96, s'ha ingressat un 12% més en el rendiment dels diners de l'IRPF, de les rendes del treball i, en canvi, s'han gastat un 3% menys del rendiment de la despesa de capital, dels ingressos de capital, i s'ha ingressat un 2% menys amb el pagament fraccionat de les petites i mitjanes empreses. És a dir, és un govern que desfiscalitza aquells sectors que tenen més poder econòmic, grava els sectors del treball i després cobra el serveis socials.

Aquesta política és un qüestionament de base de l'estat del benestar. I en aquest sentit vostès aposten, per exemple –i jo hi vaig insistir l'altre dia, i això el conseller Comas no ho pot contestar perquè això és incontestable des d'una lògica teòrica de defensa de l'estat del benestar–, vostès han apostat en aquest Pla d'actuació social, per exemple, per cobrar l'atenció precoç. Quan nosaltres els preguntem: amb quina justificació política i ideològica vostès permeten que una criatura que neix amb un problema de ronyó tingui assistència gratuïta per aquest problema de ronyó i, en canvi, si aquesta mateixa criatura neix amb un problema neurològic que fa que hagi de tenir una atenció precoç, si aquesta criatura és atesa a la xarxa de serveis socials la seva família ha de pagar, i, en canvi, si és atesa a la xarxa de sanitat no ha de pagar. D'això, senyores i senyors diputats, se'n diu «inequitat», vol dir que una persona, en funció d'on neix o de quina malaltia té o de la xarxa a què acudeix és tractada en condicions diferents. I això ho diu aquest Pla d'actuació social que avui estem censurant, i això el conseller Comas no m'ho va poder contestar perquè és incontestable. Si no, vostès, argumentin-m'ho, això. Com és possible que una malaltia

3210

de ronyó, una criatura petita amb malaltia de ronyó sigui atesa gratuïtament, i una criatura petita, amb una malaltia neurològica no sigui atesa gratuïtament? Això, quina explicació política té? Expliquin-m'ho, això, contestin-m'ho, com a mínim, avui, el Grup de la majoria, quan faci la resposta. El conseller Comas va preferir utilitzar l'argument de Romania en comptes de contestar aquests arguments incontestables.

Per altra banda, jo els plantejo –i crec que aquí tenim un instrument parlamentari que ho permet–, els plantejo que a l'entorn d'aquesta qüestió siguem capaços de tenir maduresa política en aquest Parlament i fem el mateix que s'ha fet al Congrés dels Diputats en relació amb el tema de les pensions. Hem d'arribar a un acord polític en nom del finançament dels serveis socials, hem d'arribar a un acord polític que sigui dir quines vies de finançament, per quins serveis i posar-nos d'acord. No pot ser que el tema dels serveis socials estigui constantment pendent d'un fil i aquí hi ha d'haver un acord polític. Hem de permetre, a través d'una comissió d'estudi, a través de la fórmula parlamentària que vostès creguin més convenient, fer un debat seriós que permeti arribar, igual que amb el Pacte de Toledo, a un acord polític i social sobre com s'han de finançar els serveis socials, quins s'han de finançar i quins no. I arribar a un pacte social i polític a l'entorn d'això. No poden vostès aprofitar una conjuntura de semimajoria absoluta amb el suport del Partit Popular per tirar endavant unes propostes que trenquen de base l'estat del benestar, perquè, tard o d'hora, això tindrà una contestació social que avui no té, precisament perquè encara hi ha poca consciència, potser, de la necessitat i de la urgència dels serveis socials.

Per últim, i com que el temps se m'està esgotant, en aquella interpellació nosaltres els plantejàvem dues qüestions que, com que no van ser debatudes a fons, entre altres coses per l'actitud del conseller, han estat motiu de dues noves interpellacions del nostre Grup. Una, aquest Pla d'actuació social situa un model de relacions interinstitucionals, en concret a l'Administració local, de prepotència institucional, que parteix d'una llei aprovada l'abril del 94, que no va tenir el consens d'aquest Parlament, que va votar en contra tota l'oposició en aquell moment, inclòs el Partit Popular, i, per tant, el desplegament d'aquesta Llei, innecessàriament, com que va ser aprovada sense consens una llei molt important, es tradueix en un pla d'actuació social que no té el consens interinstitucional. Per tant, aquest serà motiu d'una interpellació específica.

I una altra qüestió que serà motiu d'interpellació específica és el model de relació públicoprivada que apareix...

El president

Senyora diputada, ha esgotat el seu temps.

La Sra. Mayol i Beltran

Sí, senyor..., acabo de seguida.

...que apareix en el Pla d'actuació social.

Acabo dient, senyor president, senyores i senyors diputats, que la segona part de la Moció planteja que de nou s'obri el debat per intentar obtenir el consens social que avui no té aquest Pla. Vostès poden governar, i poden legislar, i poden estar en el Parlament a còpia d'imposar unes majories absolutes quasi inexistent, però amb un suport que els dona..., però, socialment, això, no ho poden imposar i, per tant, o rectifiquen o aquest Pla serà inaplicable.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi han presentades esmenes. Per defensar l'esmena, té, en primer lloc, la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Joan Ridao, que ho farà des de l'escó.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, des de l'escó mateix. Aquest és un tema –com ha reconegut la diputada senyora Mayol– recurrent en aquesta cambra, que ha motivat successives iniciatives parlamentàries; recentment, dues propostions no de llei d'Esquerra Republicana i el Grup Socialista.

De fet, nosaltres, durant aquests debats que s'han produït en aquesta cambra, ja vam plantejar el fet que aquest PAS neix coix, i neix coix a partir de la manca d'interlocució, de la manca de diàleg i de les dificultats per tal que..., s'haguessin aprofundit les vies de diàleg necessàries per tal de cercar el consens social i polític a través dels interlocutors, tant territorials com sectorials.

I, després, nosaltres hem constatat –i, en aquest sentit, nosaltres també ho hem reiterat– que ens semblava que aquest document de referència s'inscriu en una progressiva consolidació –que ens sembla molt perillosa i que hem qüestionat obertament– d'un model de serveis socials públics de caràcter subsidiari, perquè recolza, com s'ha dit molt bé, bàsicament, en les aportacions que fan els usuaris o bé les seves famílies i, per tant, constitueix, al nostre entendre, un veritable atac, un atac frontal al que és l'estat del benestar. I és, des del punt de vista social, com reiteradament s'ha dit, un document i un pla socialment injust i, per tant, regressiu perquè incorpora l'exigència, la necessitat que paguin l'accés als serveis socials els usuaris, les seves famílies i, fins i tot, arriba a gosar exigir disposar d'assegurances d'assistència a les persones grans.

Però el segon retret que hem fet a aquest document, bàsicament, és l'absència –i també ho ha dit la diputada senyora Mayol– d'un autèntic compromís i d'un suport financer, i, això, ho vinculem amb la necessitat de concertar i de consensuar al màxim un model de finançament adequat pel que fa als serveis socials de Catalunya, i hi ha un acord d'aquesta cambra –que algun dia haurem d'instrumentar d'una manera o altra, algun conducte o alguna via per poder-lo fer efectiu–, de fa alguns dies, arran d'una moció presentada pel diputat senyor Lora... En qualsevol cas, el que avui ens proposem i el que l'esmena del Grup Parlamentari

d'Esquerra Republicana incorpora és la necessitat que els objectius que fixa aquest Pla pel que fa al finançament siguin clars, siguin explícits i, a més a més, estiguin quantificats econòmicament, i tot això, necessàriament, acompanyat d'un pla econòmic i financer en el qual constin necessàriament els recursos que vol destinar l'Administració a tal efecte.

I, en aquest sentit, també ens semblava –i és per això que, algun altre punt de l'esmena que hem presentat, suggerim a la diputada senyora Mayol que tingués la bondat d'acceptar-lo– normal que el Departament, en aquest document, hauria determinat el que és la mesura del conjunt de drets i de garanties que l'article 1 de la Llei 17/94 reconeix al conjunt de ciutadans d'aquest país i, consenqüentment, que s'establissin les dotacions econòmiques i pressupostàries per tal de desplegar els mitjans jurídics per fer-les efectives. I és en aquest sentit, doncs, senyores i senyors diputats, senyor president, que nosaltres entenem que és bo que, avui, aquesta Moció hagi estat discutida en aquest Parlament, i no per reiterades, les successives iniciatives, aquesta Moció no deixa de tenir un sentit i una lògica; segurament n'hauríem de continuar parlant; segurament, avui, si aquesta Moció no prospera, tant en la seva redacció inicial com en les esmenes que s'han proposat, haurem de reformular-la en successives iniciatives i, per tant, en aquest sentit, senyores i senyors diputats, els proposem d'acceptar tant la redacció inicial de la senyora Mayol com les aportacions o les millores que hàgim pogut fer des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per les esmenes del Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Honorable president, senyores i senyors diputats, amb molta brevetat, si em permet, defensaré l'esmena i també el posicionament general sobre la Moció. Sembla un tema recurrent, en aquesta cambra, perquè és un tema molt important. Insistim que, si avui no es torna a aprovar aquesta Moció presentada per Iniciativa per Catalunya, haurem d'evidenciar i constatar que el Govern de Convergència i Unió no busca el consens en temes de serveis socials i, per tant, aquesta és una constatació reiterada, que, probablement, avui, després de la votació, pot tornar a evidenciar-se. Aquesta Moció torna a demanar una anàlisi seriosa, en profunditat, oberta cap al que ha de ser l'instrument de planificació, que, evidentment, és un instrument que fa el Govern i que aprova el Govern, però, en tot cas, en un moment com aquest, moment de canvis, o moment, fonamentalment, de reptes molt importants, com és el tema de l'envelliment de la població, hauríem de ser seriosos i empènyer cap a solucions definitives, i no solucions parcials. Ens sembla que és menystenir aquesta cambra; ens sembla que, quan aquest instrument de planificació que ha aprovat el Consell Executiu no té el suport del món municipalista, no té el suport de la iniciativa social, tots els grups d'aquesta cambra reben, diàriament, jo diria, molt freqüentment, entitats importants d'aquest país

que diuen que la situació és insostenible. Des del desembre de l'any passat no han cobrat cap diner, aquelles entitats d'iniciativa social que gestionen els serveis socials majoritaris de Catalunya. La morositat, el forat que hi ha, l'anarquia en la distribució de recursos són ben palesos. Insistim que, de nou, penso que potser les úniques entitats que deuen estar a favor d'aquests instruments de planificació deuen ser les entitats d'iniciativa mercantil, que, com veiem, any rere any, es promocionen, probablement per fer un estalvi de la inversió. En tot cas, n'hauríem de parlar. Nosaltres no estem tancats a parlar-ne, però no pot ser que passi amb lletra petita una frase que ja han comentat diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Diu: «Haurem de pensar que assegurances privades resolguin el problema d'atenció a la vellesa.» Parlem-ne, eh? Nosaltres estem oberts a parlar-ne; estem oberts a aquells compromisos seriosos i, fonamentalment, hauríem de parlar de tres aspectes. El model: hem de revisar el model, no pot ser un model de serveis socials burocratitzat, un model poc flexible, que no analitza la realitat, que no revalua ni avalua els objectius marcats, que no té frontera entre el privat i el públic, i hauríem de revisar de manera molt urgent la gestió, com es fa la gestió. L'altre dia, en la Comissió de Política Social, aquesta diputada deia que el conseller Comas, la Conselleria de Benestar Social, els últims anys d'aquesta legislatura, aquests passats anys, és un mal gestor, eh? No hi han resolucions, no sabem què planifica. I el tercer és el finançament. És un tema clau. Tenim models a revisar, i estem disposats a revisar el model alemany: un model, una llei, que, fa dos anys, va aprovar el Parlament alemany sobre un impost finalista sobre la dependència. Estem disposats a parlar de què ha de cobrir el sector públic i què pot cobrir el sector privat; estem disposats a parlar, però sembla que no reeixim en l'intent, i, per tant, nosaltres hem fet una esmena encara molt més concreta.

Si no hi ha consens, si el Govern de Convergència i Unió, la Conselleria de Benestar Social, no vol parlar amb els grups de la cambra del seu model –que és el seu model i és absolutament lícit, perquè tenen la majoria per governar i tenen format un govern–, com a mínim, parlem d'un pla plurianual d'inversions, com hem fet amb ensenyament o com hem fet amb altres aspectes, perquè això torna a ser menystenir els serveis socials i, per tant, ens sembla que, com a mínim, un pla plurianual..., perquè jo penso que el que estem fent és desviar l'atenció cap a altres temes molt intrascendents. De vegades –i és trist–, la Comissió de Política Social es converteix en el que jo dic el «localisme dels incompliments», i de debò que és molt trist. Per què? Perquè no hi ha claredat ni transparència en les inversions. Estem reclamant, escolti'm, quan es podrà obrir la residència de Sant Boi de Llobregat, quan aquell incompliment amb l'Ajuntament de l'Hospitalet, o quan es podrà ampliar la residència de disminuïts de Girona. Escolti'm, estem parlant d'una anarquia, o bé d'un clientelisme, o d'una poca claredat, transparència, en les inversions; com a mínim, pactem inversions.

I aquesta és la proposta del Grup Socialista. Estem oberts a tot, evidentment: a parlar del model, a parlar de gestió i a parlar de finançament, però, en tot cas, com

3212

a mínim, parlem d'un pla plurianual d'inversions, perquè, si no, se'ns acusa de demagògia, de fer allò, el petit territori de cada diputat; se'ns diu: «escolti'm, estem abocats...» Estem abocats perquè no hi ha cap altra manera, i ni així hi reeixim. Per tant, hi insistim: aquest Govern i aquesta Conselleria, els últims anys, passarà com la que promociona la iniciativa mercantil, com la que no té clara la inversió en la xarxa de responsabilitat pública de serveis socials i, a més a més, que no busca el consens en un tema en què, de fet, les paraules són buides, perquè parlar de cohesió social sense consens deu ser bastant impossible.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden intervenir, per fixar la posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, i des de l'escó, el diputat del Grup Mixt senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Breument, simplement per recordar que, fa pocs dies, ja una Proposició no de llei molt semblant a aquesta va ser votada en una comissió i, per tant, només recordar que el nostre Grup hi va votar a favor, cosa que tornarem a fer avui aquí. I, per tant, en tot cas, només manifestar que entenem que el tercer Pla d'actuació social, el PAS, és un pla o un projecte d'un grau tan alt de projecció social que es mereix que sigui debatut i estudiat en aquest Parlament. Per això considerem, de nou, encertada la proposta de demanar que es discuteixi, que s'estudiï i que, finalment, s'aprovi en aquesta cambra.

Entenem també que és necessari un pla econòmic, i aprofito per recordar i per insistir que aquí es va aprovar en ple l'acord de crear una comissió per estudiar el finançament dels serveis socials i que encara no s'ha posat a la pràctica; d'aquesta manera estem mantenint els serveis socials com el parent pobre de l'estat del benestar, i això és una discriminació que no ens podem permetre.

Finalment, pel que fa al segon punt de la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, dir que també hi estem d'acord, tot i que també entenem que això del màxim consens social té moltes interpretacions; segurament, el Govern o el Grup de la majoria ens dirà que, aquest consens social, ja el tenen. Possiblement serà perquè el paper o l'opinió de les entitats municipalistes deu ser poc important a l'hora de conformar aquest consens.

Dit això, doncs, reitero el nostre suport a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, la diputada senyora Dolors Nadal, des de l'escó.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, i molt breument, voldria fer una prèvia, abans d'entrar

en el contingut estricte del que és la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: totes les diputades d'aquesta cambra, em sembla, senyora Mayol, que ens vam sentir maltractades amb la intervenció del conseller Comas i, en aquest sentit, arrodoniria la seva intervenció recomanant al Consell Executiu que es llegeixi el Pla del Govern de la Generalitat per la igualtat d'oportunitat de les dones, perquè aquest Grup Parlamentari, no aquesta diputada que els parla, però sí una companya, s'ha sentit en unes altres ocasions, no pel mateix conseller, però sí per un altre membre del Govern, en la mateixa situació.

Dit això, dita aquesta prèvia, i entrant ja en el contingut del que és la Moció, el Grup Popular no hi donarà recolzament, perquè, realment, aquest instrument de planejament, considerem que és potestat de l'Executiu. Això no vol dir que no considerem que s'hagi d'arribar al màxim consens social i polític per a la seva elaboració i, sobretot, per tal d'aconseguir resoldre totes aquestes deficiències i llacunes en la possibilitat de prestació de serveis socials que ha evidenciat tan clarament la senyora Mayol.

No obstant això, ja ho dic, no ens sembla que la forma de tramitació sigui necessàriament a través del Parlament de Catalunya i, sobretot, que hagi de ser aprovada pel Parlament de Catalunya, perquè aquesta és una potestat de l'Executiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Mayol, senyora Marina Geli, ha estat alludida i, per tant, la considero en la meua resposta.

Mirin, jo he llegit la intervenció del senyor Comas, la de l'altre dia; paraula que no hi veig cap cosa que pugui molestar ni minusvalorar la seva persona. És veritat que ell va fer una referència a un model d'un país determinat, en el qual vostè va dir: «Escolti, jo tenia deu anys, quan aquest país funcionava i quan el senyor X anava allà, i altres també». Però, de veritat que he llegit la intervenció del senyor Comas, i no hi veig... En tot cas, crec que puc atrevir-me a dir-li que, en nom seu, li demano disculpes, perquè res pitjor que ferir una persona. Si vostè es va sentir ferida, jo crec que li puc demanar disculpes en nom del conseller Comas. Ignoro quines coses pot haver dit a la senyora Marina Geli, que s'hagi sentit també minusvalorada. No és la intenció, ni de cap conseller ni de cap polític, ni de vostès, ni meua, ni de ningú, de menystenir les persones; el debat és el debat, de vegades diem coses... Vostès s'han llegit la seva intervenció de l'altre dia? Perquè, de vegades, diem coses que no lliguen, i, si vostè fa com jo, que mai em llegeixo el que he dit, doncs, no s'ha adonat que va dir unes coses, unes contradiccions considerables, que jo ara no li posaré en evidència; només li posaré en

evidència..., en evidència..., vull dir que només em permetré contradir-la en un parell de coses.

Vostè ha dramatitzat avui, igual que va fer l'altre dia, dient: «Digui'm, que em digui el Grup de la majoria, avui, com és possible que un nen que té un problema de sanitat, va a l'hospital i me l'atenen; el mateix nen té un problema neurològic, se'n va a l'atenció precoç, que és un servei social, i no me l'atenen. En tot cas, paga.» Bé, no, i jo li dic: «Senyora Imma Mayol, sap que hi ha una llei, la Llei general de Seguretat Social, que té un article 38, que té un apartat a, que garanteix l'assistència sanitària i no l'altra?» (*Veus de fons.*) Què vol que li digui? No dramatitzi en aquests temes, perquè aquests temes són els que fan mal. Llegeixi: Llei general de Seguretat Social, el darrer Decret que recull, modifica, incorpora totes les esmenes en aquesta Llei. Article 38, apartat a, punt 1, apartat a i següents, però l'a, l'a es refereix a la protecció sanitària, en funció d'això s'atén el nen i no s'atén, si no ho és. Tampoc és veritat que sigui pagant. És que avui hem fet dues coses que no estan bé. Vostè l'altre dia es queixava a la Comissió i avui ho ha tornat a fer aquí, dient que el que no pot ser és que ens maltractem o ens maltractin, etcètera. Però, miri, senyora Imma Mayol, tampoc pot ser retòrrec les veritats.

Vostès han fet avui, el senyor Guillot i vostè després, han fet una..., criticant la política fiscal d'aquest Govern i el suport incondicional del meu Grup Parlamentari a Madrid, del nostre Grup Parlamentari, diuen què ha passat? Que el 12% de l'IRPF ha crescut. L'IRPF ha crescut un 12% i els ingressos de capital han baixat un 3%. És clar, i per què no diu «i hem recuperat el nombre d'afiliats a la Seguretat Social que feia vint anys que no en teníem el mateix nombre». És clar, tenim més activitat, l'IRPF creix. I diu: «I el capital, en canvi, ha rendit un 3% menys.» Doncs, miri, jo que, personalment no estic d'acord amb aquesta mesura de les plusvàlues, jo, personalment, no hi estic d'acord, ja em renyaran, al meu Grup, però jo, personalment, no hi estic d'acord, però també li haig de dir que tampoc és com vostès diuen, perquè hi ha una quantitat immensa de petits inversors que també se'n beneficien. És clar que no és comparable amb els que es poden beneficiar per una altra banda. O sigui, ja estic disposat a admetre-li això, però la veritat és aquesta que estic dient jo, no la que deia vostè dient: «què passa?, doncs, que vostès fan una política tan retrògrada que, miri, l'IRPF dels pobres treballadors puja. Els no sé què capitalistes, que tenen capital, miri, doncs, baixa l'ingrés. Home, sí!, però diguem la veritat, diguem que l'atur està desapareixent (*remor de veus*), estem incrementant d'un nombre molt... Està decreixent, he dit, eh? No creixent, decreixent. (*Algú diu: «Havia entès “desapareixent”»*.) No, no, l'atur, desgraciadament, no desapareixerà en molts anys, però la veritat és aquesta. Home, jo crec que les coses s'han de dir amb absoluta pedagogia, com..., perquè és que, si no, ens emboliquem, i ens enfadem i diem coses que després no ens agrada haver-les dit. I vostè insisteix en el tema que el Pla ha de venir al Parlament. Fa dies que parlem del Pla, molts dies, però el conseller li ha dit i nosaltres ho diem, i ho diem des de la humilitat d'haver guanyat unes eleccions, li diem: «Aquest és un pla del Govern», és un pla del

Govern que vol i marca uns objectius. Aquest Pla, per a les senyories que no ho sàpiguen, té vuit capítols, vuit. La senyora Imma Mayol no ha parlat de cap dels capítols. Potser ara exagero, ha parlat d'un, de la infància, i globalment, me l'ha desmuntat dient: «Escoltin, és que vostès no aporten diners, estan aportant menys diners que fa dos anys.» I té raó, el que passa és que, com sempre, és una veritat parcial. Perquè, què passa a nivell de l'Estat? A nivell de l'Estat passa que l'any 96, el Pressupost de la Seguretat Social eren 11 bilions de pessetes. El capítol, dintre d'aquest pressupost dedicat als serveis socials, 243.000 milions de pessetes. L'any 97, el Pressupost de la Seguretat Social, 12 milions de pessetes, el capítol de serveis socials 242.000 milions de pessetes. 1.000 milions de pessetes menys, en números rodons, no percentualment, no, no, pessetes concretes.

Què passa? Home, passa que els serveis socials de l'Estat..., i si parlem de les transferències a les autonomies, doncs, miri, l'any 96 122.000 milions de pessetes, aquest any 97, 140.000 milions de pessetes. És a dir... I en aquest 140.000 milions de pessetes, hi han 27.000 milions de pessetes que estan sumats, que són transferències al País Basc. Bé, vull dir-li amb això que els recursos que tenim l'Estat i les autonomies, inclosa la nostra, són els que són, són poquets. I vostè amb això, què em vol dir?, que està content? No. És que jo estic satisfet amb els recursos del Departament de Benestar Social? No. És que és per això que anem i cobrem determinats serveis? No, i vostè ho sap. Vostè ho sap. I vostè no ha discutit –i això l'honora, perquè això és, crec, positiu, que hi hagi serveis que s'hagin de cobrar. Vostè això no m'ho discuteix, perquè no ho discuteix ningú. Tothom diu: «Home, ja ens posarem d'acord en quins serveis hem de cobrar.» El que passa és que els volem debatre nosaltres i els volem decidir nosaltres. I ara jo no li faré la tirallonga que l'Ajuntament de Barcelona els cobra, en el qual vostès cogovernen... No digui que no és veritat, dona, digui que vostè no ho sap, però l'Ajuntament de Barcelona els cobra. L'Ajuntament de Madrid els cobra; l'autonomia de Navarra els cobra; l'autonomia de València els cobra; l'autonomia de Sevilla els cobra... Escolti, no digui que no! Tingui els papers. Ara què volen, que tregui els papers i que munti un discurs aquí de dues hores? No, no cal, vostès ho saben. (*Remor de veus.*) És que, a més, jo pensava ser més breu, però, és clar, el que passa és que hi ha temes que no puc deixar de contestar-li a la senyora Imma Mayol, perquè ella es mereix que li contesti.

Però, què vol del Pla? Vol debatre el Pla? Escolti, ja el debatrà, ja l'ha debatut... Què vol, esmenar-lo? Miri, també pot, però no ens demani que el portem com un projecte de llei, aquí, en què vostè pugui presentar esmenes perquè, li ho repeteixo, és un pla, uns objectius que s'ha marcat un govern que, humilment, ha guanyat les eleccions des de fa disset anys. Què vol que li digui? Que hem de canviar? Vostè acaba amb una amenaça dient: «No es podrà aplicar aquest Pla.» Home, miri, això sembla poc democràtic, això que acaba de dir, perquè les majories són per a alguna cosa. Sí, sí, el que es diu es diu, les majories són per a alguna cosa. I ens diuen: «És que el moviment municipalista» –ha dit un diputat per aquí dalt– «el moviment municipalista li

3214

importa un rave al Govern.» No senyor, no senyor. Retiro això de «rave». (*Rialles.*) El moviment municipalista sí que li importa al Govern de la Generalitat, i tant que li importa, però si té vuitanta organitzacions, vuitanta institucions que debaten aquest Pla, que l'aproven amb 28 vots a favor i 5 en contra i 5 abstencions, què és això? Ara què hem d'analitzar? La qualitat química de cada un dels vots, a veure quant val més? Perquè s'ha intentat... S'ha intentat, es va fer una anàlisi de la qualitat del vots. Home, no entrem per aquí, perquè si entra per aquí, què estem fent? Quin tipus de democràcia volem? La democràcia, vostès ho saben, senyores, és la majoria, i la majoria ha aprovat aquest Pla i el Govern no està obligat a fer res més que consultar amb aquells organismes, aquelles institucions que tenen directament la responsabilitat de l'execució del Pla...

El president

Senyor diputat, ha esgotat el temps.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Ho lamento, senyor president. Ja acabo.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor president, jo li demanaria la paraula per tres contradiccions que ha dit el senyor Hinojosa... Tres contradiccions: hi tinc dret, el Reglament ho permet. Ho sento, hauran d'aguantar un minut més d'intervenció, si el president m'ho permet... Hi ha tres contradiccions i jo les voldria poder explicar.

El president

No, tres mitjos minuts per tres contraccions, senyora Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Primera contradicció, el tema de l'atenció precoç com a exemple. L'atenció precoç, fins fa tres anys, la prestava íntegrament el servei de Sanitat. L'atenció precoç s'acostuma a derivar d'un problema, acostuma a ser en néixer, de caire neurològic. Per tant, aquesta atenció és una atenció que es pot considerar, tradicionalment, com sanitària; evidentment té una vessant social, com totes les malalties sanitàries. La situació actual, senyor Hinojosa, és que si una criatura que té un problema neurològic és atesa per Sanitat no paga un duro la seva família. Si va a parar a la xarxa de serveis socials, si la seva família té uns determinats ingressos, paga. Això, senyor Hinojosa, és inequitat. La mateixa criatura, amb el mateix problema neurològic. Hi insisteixo. Vostès, això no m'ho poden contestar ni amb la Llei general de sanitat ni amb la Llei de Seguretat Social. Primera contradicció.

Segona contradicció. A l'entorn de l'IRPF que vostè plantejava. Senyor Hinojosa, la fiscalitat, perquè sigui solidària, ha de ser progressiva, i vostès han trencat la progressivitat fiscal. En aquests moments, una persona que cobra 100 paga l'IRPF per 100, si cobra 50 cobra l'IRPF per 50, en canvi, amb la seva aposta, que han fet amb el Partit Popular a Madrid, si jo tinc 10.000 pessetes d'una acció que em dona beneficis, pago el 20%. Si jo tinc uns beneficis d'accions de 100.000 milions de pessetes pago el 20%. Això és trencar la progressivitat fiscal. I la conseqüència d'això, senyors i senyores de la majoria, la conseqüència d'això sap quina és? Que en aquests moments a l'Estat s'han ingressat menys de 500.000 milions de pessetes per aquest concepte. Això és trencar un dels principis bàsics de finançament de l'Estat del benestar.

La tercera contradicció...

El president

Senyora diputada, per contradiccions, tres mitjos minuts se li han acabat. Faci la intervenció per pronunciar-se sobre les esmenes.

La Sra. Mayol i Beltran

Sí, senyor president. Jo voldria dir que accepto l'esmena del Grup Socialista, íntegrament, i en relació amb l'esmena presentada per Esquerra Republicana, faig una proposta de transacció que el senyor Ridao coneix, perquè entenc que la seva proposta, en els apartats b i c, integra aspectes importants, com és, per exemple, la qüestió de garantir els drets de les persones i, per tant, establir-ho ja en aquesta Moció. Els he de dir que això respon, per exemple, a una de les demandes que tots vostès han rebut, els grups parlamentaris, per exemple, de la Unió Catalana de Centres de Desenvolupament Infantil i d'Atenció Precoç, que el que demana és que se'ls pagui, com no se'ls ha pagat des de fa cinc mesos. Penso que aquest punt de la Moció que introdueix el senyor Ridao permet garantir millor aquests condicions.

I la tercera qüestió que ha planteja en el punt c és la defensa de l'autonomia dels ens locals; aquí ens hi trobaran a favor. I per tant, també incorporem aquest apartat de l'esmena d'Esquerra Republicana. Perdó. Vull acabar, senyor president, dient que el que no és «de rebut», senyors diputats i diputades del Grup de la majoria, és anar amb un programa electoral a les eleccions de l'any 95 dient: «Serveis socials a l'abast de tothom, augmentar el nombre i sobretot la qualitat de la xarxa de serveis socials ja desplegada», de manera, que tot el món, en tot el territori català, tingui accés al recurs adequat a les seves necessitats. No es pot anar amb aquest programa electoral i fer la seva política.

Gràcies.

El president

Senyora Mayol, la transaccional de la qual m'ha parlat, me la vol donar, perquè pugui incorporar-se a la taula? (*El Sr. Hinojosa i Lucena demana per parlar.*)

El senyor Hinojosa m'ha demanat la paraula. Em dirà per què la demana?

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, per flagrant contradicció. Article 66.

El president

Mig minut per a la seva contradicció.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Menys, encara, perquè en mig minut no tinc possibilitat d'explicar-li a la senyora Imma Mayol aquesta referència que he fet al tema de les plusvàlues. Només dir-li que està equivocada, senyora Imma Mayol, no va ser així, això. Els 600.000 milions de pessetes no els podrà demostrar mai, perquè això és una fallàcia.

L'altre tema, senyora Mayol, té la meua solidaritat. Jo crec que la gent, quan signen un conveni i se'ls diu que se'ls ha de pagar en una determinada data, se'ls ha de pagar en aquesta data. Si no està fet així, o hi ha una causa molt justificada o intentarem que això es corregeixi.

Moltes gràcies.

El president

Vol donar..., el secretari primer de la Mesa donarà lectura a l'esmena transaccional amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president.. El text que la senyora Mayol desitja que sigui posat a votació, a l'empara de l'article 135, donada l'existència de l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana que no s'oposa a la seva tramitació, diu així, entenent que és un text que recull la totalitat de la Moció, perquè el text següent...: «El Parla-

ment de Catalunya insta el Consell Executiu a: 1. Presentar i debatre, per a la seva aprovació en el Parlament de Catalunya, el tercer Pla d'actuació social, en què es recullin els següents aspectes: a, els objectius operatius que es volen assolir en els propers quatre anys en matèria de serveis socials...»

El president

Guardin silenci, per favor!

El secretari primer

«...tot acompanyant-lo d'un pla econòmic financer en què constin els recursos econòmics que s'hi destinaran i que inclogui un pla plurianual d'inversions; b, la mesura dels drets i les garanties que l'article 1 de la Llei 17/1994 reconeix a la ciutadania i, consegüentment, establir les dotacions pressupostàries i desplegar els mitjans jurídics per a fer-los efectius; c, la defensa de l'autonomia dels ens locals, en aquells aspectes que són de la seva competència, com ara l'atenció primària en el cas dels municipis, evitant l'intervencionisme en la forma de gestió i el model organitzatiu. I 2. Prèvia la seva presentació al Parlament, buscar al màxim consens social i polític en tots els sectors implicats.»

El president

Moltes gràcies. Acabat el debat i llegida l'esmena transaccional que es posa a votació, iniciarem la votació.

S'inicia la votació.

Aquesta Moció ha sigut refusada per 33 vots a favor, 45 en contra i 11 abstencions.

Amb aquesta votació hem acabat el llarg ordre del dia de la sessió d'avui i, per tant, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de dotze de la nit i tres minuts.